

Giới thiệu Chuyện Tình Nàng Vân Du

Chuyện tình nàng Vân Du là một câu chuyện hư cấu dựa trên lịch sử Việt Nam, nội dung có thể khác so với các sự kiện có thật.

Câu chuyện kể về Ngọc Lan - một cô gái trẻ đang sống ở thế kỉ 21, vượt thời gian trở về thời Lê Sơ dưới thân phận Nguyễn Vân Du, con gái của Đô Đốc Nguyễn Xi. Tại đây cô đã gặp được vua Lê Nhân Tông, Lạng Sơn Vương Lê Nghi Dân và Tuyên Từ hoàng thái hậu. Cũng từ đây, mối lương duyên giữa cô và vua Lê Nhân Tông được hư cấu tên gọi là công tử Lục Kỳ bắt đầu, một cuộc tình chứa những niềm vui ngấn ngời cùng với những giọt nước mắt bi ai.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Vân Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: chương 1

Ngọc Lan không thể tin được sự thật trước mặt mình như thế. Người cha, người mẹ mà cô yêu thương kính trọng lại có thể khiến cô đau lòng và bất lực đến như vậy.

Lan có cuộc sống an nhiên vui tươi và hạnh phúc như một công chúa nhỏ trong bầu trời yên bình tươi đẹp. Mười tám tuổi cô là học sinh cuối cấp năng động vừa mới tốt nghiệp trung học phổ thông. Lẽ ra, Lan đã đi du học nhưng rồi vì em gái cùng cha khác mẹ của cô không muốn cô đi nên đã năn nỉ ba mẹ nói cô ở lại đến khi em gái cô hoàn thành chương trình phổ thông nên cô quyết định đợi đến năm sau. Giữa những tháng ngày đẹp đẽ tràn ngập màu hồng ấy, bất ngờ Ngọc Lan đau đớn bỏ lại tất cả tương lai đang chờ phía trước để tiến tới hôn nhân được sắp đặt sẵn.

Ngọc Lan không thể đau buồn hơn chỉ biết ngậm ngùi chấp nhận nó cho đến ngày cô lên xe hoa. Cô không thể tin được ba mẹ mình lại lừa dối chính đứa con gái mà họ luôn yêu thương này. Ngày hôm nay, ngày mà cô sắp có một cuộc sống không hề có tình yêu thực sự, liệu có hạnh phúc hay không, cô cảm thấy tủi thân rơi nước mắt. Còn ba mẹ, họ có hiểu được trái tim đang héo mòn và xót xa của cô hay không?

Ngồi trước bàn trang điểm, Ngọc Lan lại khóc, phấn trang điểm lên khuôn mặt cô đều bị nước mắt làm trôi đi. Cô nhớ lại cái ngày hôm ấy, cái ngày cô cảm thấy lòng mình tan nát nhưng phận làm con nào dám bất hiếu với ba mẹ.

Khi đó, Ngọc Lan vui mừng khi vừa được nhận học bổng đi du học đang hớn hờ đi vào nhà để khoe cho ba mẹ biết được thì bỗng chốc mọi thứ đều sụp đổ khi cô nghe được một chuyện vô cùng sốc.

- Anh à, hãy mau quyết định nhanh đi, anh cũng thấy hiện giờ tập đoàn của chúng ta đang lâm vào tình trạng khủng hoảng nghiêm trọng, nếu như anh không để Ngọc Lan kết hôn với thiếu gia nhà họ Lê thì anh biết hậu quả rồi đó.

Người mẹ ấy đang vô cùng lo lắng, hỏi thúc ba cô nhanh chóng quyết định. Người ba vội về mặt đắn đo suy nghĩ, hai tay đan xen vào nhau rồi cũng đưa ra câu trả lời:

- Không còn lựa chọn nào khác, đành phải cho con bé lấy thiếu gia Lê Duy Nam thôi.

- Vậy sau khi con bé kết hôn, chúng ta sẽ đưa Lan Như sang Mỹ du học và vợ chồng mình cũng sang đó định cư luôn. Còn Ngọc Lan sau khi kết hôn sẽ yên vị bên nhà chồng coi như không liên quan đến chúng ta nữa.

Tiếng mẹ Ngọc Lan cứ ơ ơ trong đầu cô.

- Quyết định vậy đi, đừng để cho Ngọc Lan biết sau khi nó kết hôn chúng ta sẽ qua Mỹ cùng với Lan Như. Coi như, anh cũng giữ lời hứa với mẹ của Ngọc Lan trước đây làm tròn trách nhiệm của người cha.

Lời nói của ba Ngọc Lan như con dao đâm thẳng vào trái tim nhỏ bé của cô. Ngọc Lan kiệt sức ngồi trước thềm biệt thự sang trọng và đẹp đẽ, ở nơi đây cô là công chúa của ông bà ba mẹ. Nhưng giờ đây mọi thứ xinh đẹp như pha lê, tươi sáng như chốn thiên đường đều tan tành qua câu nói của ba. Ngọc ghen đắng thì ra ba mẹ chưa bao giờ yêu cô thực sự.

Ngọc Lan đau xót nhận ra mình chỉ là một người thừa trong mắt họ. Cô không dám khóc, cô nuốt nước vào trong. Cô cứ ngồi mãi ở bên ngoài cho đến khi người lạnh giá không thể chịu nổi cô mới bước vào trong nhà. Những ngày sau đó, Ngọc cứ sống lặng lẽ như một chiếc bóng trong gia đình này cho đến ngày cô lên xe hoa.

Ngọc Lan ngậm ngùi chấp nhận mọi thứ coi như cô đang báo đáp lấy công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ. Ngồi trước gương, cô nhìn mình tự nhủ với bản thân rằng “cuộc sống mà, khó đoán trước được điều gì. Vì thế cứ chấp nhận hiện tại để mỉm cười với tương lai. Giá mà cuộc đời cũng giống như chiếc đồng hồ cát, khi lật ngược lại thì mọi thứ sẽ quay về nơi bắt đầu...” rồi cô gượng cười gạt đi nước mắt, rời khỏi bàn trang điểm khoác lên mình bộ váy cô dâu vô cùng xinh đẹp đi ra xe hơi đến nơi làm lễ. Người cô phải lấy là thiếu gia Lê Duy Nam, mười chín tuổi là con trai của tập đoàn đá quý nổi tiếng cả nước. Một người cô chưa hề gặp và tiếp xúc bao giờ.

Ngồi trên xe hơi, Ngọc Lan chỉ biết nhìn ra cửa kính và trông chờ một điều gì tốt đẹp hơn. Nhưng những điều tốt đẹp mà cô đang chờ có vẻ sẽ chênh vênh khi một vận đen ập đến:

“Rằm”

580 năm về trước (1428 – 1527), triều đại nhà Hậu Lê thời Lê Sơ.

Tại khu chợ trong Hoàng thành Thăng Long.

Trải qua hai lần tấn công biên giới phía Nam của quân Chiêm thành, người dân đều đã có cuộc sống yên ổn và ấm no sau khi vua Lê Nhân Tông⁽¹⁾ lên trị vì, người cũng đã giữ được sự thịnh trị của Đại Việt từ thời vua Lê Thái Tổ và Lê Thái Tông. Người đã ra lệnh cho đúc đồng tiền Diên Ninh và cũng xuống lệnh khuyến khích nông nghiệp, miễn giảm thuế khóa nên người dân mới có cuộc sống yên bình hôm nay.

(1): Lê Nhân Tông (9 tháng 5 năm 1441 – 3 tháng 10 năm 1459) có tên thật là Lê Bang Cơ, vị vua thứ ba của nhà Hậu Lê trong lịch sử Việt Nam, trị vì được 17 năm, từ năm 1442 sau khi vua Lê Thái Tông qua đời đến khi bị Lê Nghi Dân ám sát năm 1459.

Trong chợ bây giờ, người dân buôn bán vô cùng tấp nập vì đây là trung tâm kinh thành nơi buôn bán lớn nhất và sầm uất nhất. Nhìn thấy người dân có cuộc sống như thế này, có chỗ buôn bán hàng hóa ổn định làm cho vua cũng yên tâm được phần nào.

- Bá tánh sống ổn như vậy, ta thấy yên lòng vô cùng!

- Vâng, thưa bệ hạ.

Hôm nay vua Lê Nhân Tông cùng trung thần Đào Biều xuất cung đi tảo mộ xung quanh trung tâm kinh thành Thăng Long. Người cảm thấy rất vui và luôn nở nụ cười tươi trên môi. Không một người dân nào nhận ra Người cả vì Người đã cải trang thành công tử bình thường như bao thanh niên khác.

Người và trung thần dừng lại ở hồ sen gần đó đứng ở chỗ bóng mát của cái cây to để nghỉ ngơi và xem đám trẻ con hát hò, vui đùa. Bỗng chốc có một thứ kì lạ rơi xuống đầm sen từ trên trời cao, nước văng tung tóe khiến Vua và trung thần Đào Biều giật mình.

- Bệ hạ, không sao chứ?

Trung thần Đào Biều lo lắng hỏi.

- Ta không sao.

Người nhẹ giọng nói và dùng tay lau nhẹ đi những giọt nước trên mặt.

“Ào”

Lại thêm một luồng nước văng mạnh lên kèm thêm bùn đất, những tán lá sen gãy nát nhường chỗ cho một cô gái xa lạ.

- Hơ... hơ... thật là may quá, mình vẫn chưa chết.

Tiếng thờ dốc lên hồi, cô... vẫn chưa chết sao? Ôi cả hai con mắt nhòe vì nước hết rồi, may là ngã xuống hồ nước hên là không sao cả và được nhìn thấy mặt trời lần nữa.

Ngọc Lan dần định thần lại bản thân, chỉ cảm thấy người hơi đau nhẹ vì bị văng ra khỏi xe ô tô ngã lăn quay xuống hồ nước. Không chết là may rồi, cô đi từ từ lên nền đất ngồi phịch xuống người ướt sũng, nhẹ nhàng vỗ vào hai tay mình. Cô nhìn xuống hồ nước bỗng thấy lạ, chỗ này có hoa sen ư lúc cô ngã xuống hồ làm gì có hoa sen nào chắc có lẽ nước làm mất cô hơi mờ nên nhìn nhầm cũng nên, thôi mặc kệ, thật là phải cảm ơn ông trời đã cứu lấy tính mạng nhỏ bé này.

Cô cười nhẹ, thật là may mắn biết bao. Đúng là cái chú tài xế lái xe, đã bảo có đèn đỏ rồi mà chú ấy vẫn cố tình vượt làm gây ra một sự xáo trộn giao thông ngay ngã tư đường. Chiếc xe tải thật lớn đang chạy với tốc độ cao lao thẳng vào xe hoa, cô đã quá hoảng sợ nhắm nghiền đôi mắt lại rồi chiếc xe hoa bị lật, cửa xe mở tung ra cô vẫn mạnh xuống hồ nước, thật may ông trời đã cứu cô bình an vô sự như vậy.

Ngọc Lan cảm thấy vui vì mình vẫn còn đây, còn tồn tại trên thế gian này đến lúc tự tìm cho mình con đường riêng để bước tiếp tương lai thôi. Cô thở nhẹ rồi đứng dậy định đi thì bị một thứ cô nhìn thấy làm cho giật mình ngã phịch xuống đất.

- Ui da!

Ngọc Lan nhắm mắt lại ngước lên thì nhìn thấy một người thanh niên ăn mặc kì lạ đang nhìn cô. Người đó mặc trên mình áo giao lĩnh⁽²⁾ vải voan bên ngoài dài đến gót chân màu đen hoa văn dẹt ẩn, bên trong mặc áo giao lĩnh lụa trắng, tay áo khá dài và rộng, chân mang đôi hia màu đen. Tóc một nửa búi cao, còn một nửa xõa dài xuống và có buộc dây vải trên trán họa tiết hoa sen cách điệu. Người thanh niên ấy có dung nhan tuyệt mỹ, đôi mắt đen huyền có vẻ lạnh đậm, khiến cho Ngọc Lan bị thu hút ngay từ cái nhìn đầu tiên.

(2) Áo giao lĩnh là một loại áo phổ biến thời phong kiến Việt Nam. Đây là một loại áo rộng, xẻ hai bên hông, dài tay, cổ tay cũng may rất rộng. Thân áo dài chấm gót chân và may bằng năm - sáu tấm vải, không phân biệt giới tính. Theo thư tịch cũ minh họa thì đàn bà mặc áo phủ ngoài. Bên trong là yếm trên ngực, phía dưới bụng quần váy tơ đen, buộc bằng thắt lưng nhuộm màu, hai đầu buông thả. Hai vạt áo để mở. Đàn ông cũng mặc áo ra ngoài quần

hay khổ nhưng vật bên trái được kéo chéo qua ngực và bụng rồi buộc vào bên phải.

Anh ta... anh ta chắc có lẽ là diễn viên nổi tiếng chẳng nên mới đẹp trai đến vậy? Ui thôi không nghĩ nữa, đứng dậy hỏi xem sao, cô đưa về mặt ngây thơ cùng với nụ cười nhẹ hời:

- Anh là diễn viên hả?

Chàng thanh niên ấy ngơ ngác trước lời nói của cô rồi quay sang nhìn người đồng chính hữu của mình, chàng ta cũng lắc đầu không hiểu “diễn viên” gì đó.

- Bộ đồ đẹp thật đó!

Ngọc Lan nói cho có chỉ để được thỏa con mắt nhìn người thanh niên đẹp trai tuấn tú này thôi, cô còn đưa tay chạm lên bộ trang phục mà người ta đang mặc.

Chính vì vẻ quá đồ sộ tự nhiên của cô làm cho người khác khó chịu rồi bị người thanh niên nắm chặt lấy tay đẩy mạnh xuống ngã phịch xuống đất lần nữa và bị người đi cùng của chàng trai đó nói câu nặng lời:

- Người dám chạm vào...

Người đó định nói ra thì chàng trai đó ngăn lại rồi lạnh lùng đi khỏi bỏ mặt cô ngồi bơ vơ ở đó. Trước khi đi chàng trai có đưa mắt nhìn Ngọc Lan và nói thầm “Đúng là, một cô nương kì lạ.”

Ngọc Lan bủn rủn, uất ức bộ tướng mình là diễn viên nổi tiếng thích hành xử sao thì xử nha, đúng là cái thứ diễn viên khinh người. Nhưng nhờ bị đẩy ngã mà giờ cô mới để ý đến mọi thứ xung quanh, ánh mắt cô trở nên lạ lẫm, ngạc nhiên khi nhìn thấy người dân ở đây tại sao lại ăn mặc lạ như vậy, áo vạt chéo rồi còn búi tóc, các cô gái cũng thế áo vạt dài xếp lớp, tay áo rộng. Trời ơi, chuyện gì đang xảy ra vậy chứ? Cô nhìn lại mình, trên người đang mặc áo giao lĩnh vạt ngắn màu trắng có hoa văn, phía dưới mặc chiếc thườn và váy màu hồng nhạt. Đây không phải là phim trường, vậy thì cô đang ở đâu thế này? Cô nhớ lại lúc xảy ra tai nạn cho đến lúc ngã xuống hồ rồi đột nhiên từ trên cao kia rơi xuống hồ sen. Rốt cuộc là sao? Tại sao cô lại ăn mặc lạ đến như vậy... Trời ơi, đầu cô thật sự như muốn nổ tung ra mất...

Đúng lúc, Ngọc Lan đang đầu đau suy nghĩ thì có một cô gái chạy lại thở dốc, mồ hôi nhễ nhại, tay nắm lấy tay cô kéo đi, rồi còn trách mắng:

- Tiểu thư không sao chứ, mau về thôi không bị la mắng.

Cô gái đó mặc trang phục của một nữ tỳ, nhìn có vẻ gì đó rất gần gũi. Cô ấy liên tục kéo cô đi, miệng không ngừng nói “mau lên đi, tiểu thư”, cô thì cứ ngây ngô không biết gì, chỉ cảm thấy đầu óc bị rối loạn cả lên.

Cho đến khi cô bị kéo về một nơi mà cô không biết đó là ở đâu. Bước vào trong với một sự lạ lẫm, ngôi nhà theo thiết kế của thời xa xưa. Cô đang đi ngơ ngác như nai vàng thì bị một người đàn ông trung niên về mặt có vẻ sự giận giữ lôi cô ra giữa sân, cô tiếp tục ngã lần nữa. Không biết cái ngày gì mà cô cảm thấy mọi thứ diễn ra lạ quá vậy. Một lời nói nặng lời:

- Sao con cứ khiến ta phải la mắng cho hết vậy hả, Vân Du.

Vân Du? Sao ông ấy gọi cô là Vân Du? Cô đứng dậy ngơ ngác hỏi cô gái vừa kéo cô đi:

- Xin lỗi, Vân Du là ai vậy?

Câu hỏi của cô làm cho người đàn ông trung niên và cô gái kia cơ mặt đơ ra.

- Tiểu thư à, tiểu thư là Vân Du mà.

- Con không sao chứ, Vân Du.

Người đàn ông trung niên ấy lo lắng tới gần cô hơn, nhìn cử chỉ của ông ấy cũng biết ông đang quan tâm cô như con gái của ông vậy.

Nhưng mà mọi người ở đây bị sao hết vậy, cô là Ngọc Lan không phải là Vân Du, còn gọi cô là tiểu thư gì nữa. Rồi cô cười, à chắc có lẽ chết rồi nên mọi thứ mới vậy thôi.

Ngọc Lan cười rồi ngơ ngác nhìn hai con người trước mặt, họ làm sao vậy sao cứ nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu thế. Cô gái kia vội đưa tay lên trán cô xem như thế nào thì vô tình hất tay va mạnh vào vai cô làm cô đau nhói kêu “ui da”, lúc này cô mới định thần lại sự việc đang diễn ra với mình. Biểu cảm trên khuôn mặt cũng thay đổi, cô chưa có chết. Cô đưa mắt nhìn kĩ mọi thứ xung quanh lần nữa, con người nơi đây lúc này cô chợt đau đầu và thở nhanh hơn.

Không thể nào, đây không phải là nằm mơ, cũng không phải là đã chết. Vậy đây là ở đâu chứ?

- Vân Du à... Vân Du... mau đi mời đại phu nhanh lên đi.

Người đàn ông trung niên ấy nhanh chóng sai cô gái kia đi mời đại phu khi thấy tình trạng của cô như vậy.

Ngọc Lan cảm thấy rồi cả lên, miệng lắp bắp hỏi ông ấy:

- Đây... đây... là đâu? À...không... tôi là ai?

- Con là Vân Du, con gái ta Nguyễn Xí.

Vân Du, cô là Vân Du sao? Không lẽ cô đang ở trong thân xác của nữ nhân khác? Nếu vậy, Vân Du là con gái của Nhập Nộ Đô Đốc Nguyễn Xí(3) người đang đứng trước mặt cô. Như thế, cô đang ở thời Lê Sơ sau thời nhà Hồ, nhà Trần, nhà Lý sao? Vậy thì bây giờ, người làm vua là Lê Nhân Tông.

(3) Nguyễn Xí (1396-1465) là một vị tướng, nhà chính trị, công thần khai quốc nhà Hậu Lê và là đại thần trải qua 4 đời vua thời Hậu Lê trong lịch sử Việt Nam, sinh ra ở xã Nghi Hợp, huyện Nghi Lộc, Nghệ An, gốc người làng Cương Gián, huyện Nghi Xuân, Hà Tĩnh, Việt Nam.

Cô ngơ ngác bất thần ngồi phịch xuống đất, không thể nào tin mọi chuyện lại diễn ra như vậy. Không biết tại sao cô lại đến được thời Lê Sơ và ở trong thân xác này nữa. Không được, cô phải cố gắng sống tiếp thôi không thể để bị lộ thân phận. Nhưng... nhưng cô đâu phải là Vân Du, sẽ bị lộ tẩy thân phận sớm thôi, làm sao đây? Cô cúi xé váy mình.

- Thôi để ta đưa con về phòng, nhìn còn xanh xao quá.

Ông ấy lo lắng nhẹ nhàng đỡ cô đứng dậy. Dù gì cô cũng phải chấp nhận sống trong thân phận này, không biết thế giới này có đáng sợ không, cô chẳng biết gì về thời Lê Sơ cả. Rồi cô bật khóc “mong chỉ là giấc mơ, hãy mau tỉnh lại thôi” cô khẽ nói với chính mình.

...

...MÂY...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Vân Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: chương 2

Ngày hôm sau, sau một giấc ngủ ngon cô bừng tỉnh, hi vọng tỉnh lại sẽ ở thế giới mà cô đang sống. “Mong là mơ, là mơ thôi, làm ơn” cô làm bầm trong miệng, dần mở đôi mắt ra mọi thứ trước mắt vẫn như cũ, cô vẫn ở thế giới này thôi, nó không phải là mơ. Cô thở dài, tay cầu chặt vào vạt nệm cô phải nghĩ cách bằng mọi giá phải quay về thôi không thể nào sống ở đây như thế được. Đến từ đâu thì trở về từ đó thôi.

“Ủm” cô gật đầu quyết định vậy đi. Cô thay trang phục vào, tóc buộc gọn lại cho nhanh chừa lại vài sợi tóc mái không có thời gian đâu mà ngồi chải chuốt, cô cũng thấy mình hậu đậu trong khoảng này. Xong đâu vào đó, cô mở cửa nhìn ngó xung quanh không có người rồi rón rén đi khỏi phòng nhanh chóng chạy khỏi phủ trước khi bị phát hiện.

Ôi sao ai cũng nhìn hết vậy, bộ cô lạ lắm sao? Cũng đúng, cô ăn mặc lạ quá mà để tóc cũng khác người ở đây nhưng trang phục thì đâu đến nỗi nào là không giống đâu, cô chỉ biết gượng cười khép nép mình rồi chạy nhanh đến chỗ hồ sen.

Vừa đến nơi, dưới tán cây hoa sứ, có một chàng trai tuấn tú đang lặng lẽ đứng. Ngọc Lan chợt đứng khựng lại nhìn.

Chàng trai đó mặc trang phục giao lĩnh với dáng điệu nghiêm trang cùng thần sắc anh tuấn. Hoa sứ là tà roi theo gió bay xung quanh người đó, làm cho gương mặt của chàng trai trở nên hư ảo.

Cô dường như đã bị cái vẻ đẹp ấy thu hút làm đờ người, mắt xoe tròn ngắm nhìn “không ngờ, thời này lại có người đẹp hoàn hảo đến như vậy nhưng mà sao gương mặt ấy quen quen...” dòng suy nghĩ chạy trong đầu cô, hình ảnh quen quen ấy được tua lại. Cô chợt nhớ, thì ra cái tên đứng đó đã đẩy cô ngã một cách vô tình đây mà. Được thôi, cô sẽ trả thù lại như vậy mới công bằng.

Ngọc Lan rón rén đi tới, miệng nhếch lên đường cong nham hiểm, ánh mắt sắc lẹm liếc nhìn xung quanh. Mọi tư thế đều đã sẵn sàng dồn hết lực vào hai tay chuẩn bị cùng với ý nghĩ “ta sẽ cho ngươi biết thế nào là lễ độ”, cô lao tới “DẤ...”

“Ào”

- Uí, cứu... cứu tôi với.

Tiếng kêu thảm thiết của Ngọc Lan dưới hồ nước, cô liên tục gẫy gụa. “Ô, nước cạn mà” cô như một con ngốc định thần lại đứng dậy tức tối, thẳng tay chỉ thẳng vào mặt người công tử kia, miệng mắng lớn:

- Sao anh... à không sao ngươi dám đẩy ta hả cái tên không biết trời cao đất dày kia?

- Đó là do ngươi tự chuốc lấy mà thôi.

Nam nhân đó nói giọng trầm thấp có vẻ kiêu ngạo nhưng mà phải kiềm nén sự nực cười vì cái dáng vẻ thảm hại của Ngọc Lan.

- Cái gì?...Xớ... Anh... À không, ngươi có biết ta là ai không hả? Ta là con gái của Đô Đốc Nguyễn Xí đó.

Cô liên tục nói lấp còn nói nhằm ngôn ngữ hiện đại nhưng cô cố giữ giọng nói ngân cao, cương mặt lên để cho nam nhân kia biết cô là con gái của ai.

Nhưng đôi lại lời nói đầy uy lực của cô là một sự lạnh nhạt với câu nói phủ phàng.

- Thì đã sao!

Nam nhân ấy quay người, có đưa mắt nhìn cô vài giây rồi mỉm cười nói khẽ “là con gái của Đô Đốc Nguyễn Xí thì sao, còn ta... ta là bậc quân vương của cả đất nước này... đúng thật là cô nương kì lạ...”

Nhưng khi nam nhân ấy vừa mới chỉ định nhắc chân đi thì Ngọc Lan cũng không thể để cho chàng ta đi dễ dàng nên đi lại gần, tay với lấy chân của chàng ta lôi ngã xuống hồ rồi cô bật cười thật to:

- Ha ha ha... cho chừa cái tội.

- Ngươi...

Chàng ta đứng dậy mắng lớn, mắt nhìn trừng vào cô, bộ dạng utor sùng, mặt mày nhăn nhó cái vẻ đẹp tuấn mỹ đã biến mất ngay từ giây phút này.

- Hòa, coi như hòa, tại ngươi mà làm hỏng hết chuyện ta cần làm.

Cô cũng mặt mày cau có, hai tay xách tà váy từ từ đi lên bờ hồ.

- Ngươi, được lắm.

Chàng nuốt con giận và kiềm chế nó. Vừa lúc trung thần Đào Biểu đi lại thấy bệ hạ đang ở dưới hồ lo lắng nhưng nhìn ánh mắt ra hiệu của Người, trung thần hiểu phải làm gì.

Ngọc Lan ủ rũ vì lỡ chuyện, miệng liên tục chửi bới cái tên nam nhân kia “để ta gặp lại lần nữa ta sẽ giết chết ngươi... ui ui... chuyện gì thế...” cô giật mình khi bị một người bắt lấy hai tay trời lại.

Lại là cái tên này... Chàng ta muốn gì nữa đây. Sao cô lại xui xẻo quá vậy?

- Mau bỏ ta ra ngay, cái tên kia. Nè, muốn gì nói nhanh đi?

Cô cương mặt lên, nhìn cái người gây ra phiền phức cho cô gằn giọng nói.

- Công tử, cô nương này xử sao ạ?

Người thân cận của nam nhân ấy lên tiếng đang cố kiềm chế sự phẫn nộ trong người khi nghe Ngọc Lan tỏ thái độ vô lễ với chủ nhân.

- Đi đến phủ của Đô Đốc Nguyễn Xí.

Hả! Về phủ sao, lần này thì toi thật rồi. Cô giật toát mình lên, nếu lần này mà về phủ thì chạy đường nào cô cũng bị người cha ấy la mắng rồi phạt cho xem, cô không muốn như thế. Phải cầu xin cái tên đó thôi.

-Ngươi, không, công tử công tử à, công tử bắt ta làm gì cũng được nhưng đừng bắt ta về phủ làm ơn, làm ơn. Ta mà về sẽ không thấy mặt trời nữa đâu, công tử rộng lượng mà tha cho ta, ta xin lỗi công tử mà... hức... hức...

Cô khóc lóc cầu xin thảm thiết. Nhìn thấy nét mặt công tử dường như mềm lòng, cô cảm thấy mừng thầm trong lòng. Được lắm! Diễn xuất cũng không tệ nhìn lại cô cũng rất đáng thương. Nhưng mỗi tội sau khi cô mang cái cảm xúc dâng trào thảm thiết cùng với lời thoại dài dằng dặc, công tử lại nhìn cô với ánh mắt nghiêm nghị, lắc đầu, nhếch môi cười nhạt rồi quay lưng đi. Lời cầu xin không có tác dụng gì, cô vẫn bị đưa đi mà thôi.

Ngọc Lan muốn cho cái tên công tử đó một cái đấm thật mạnh vào mặt, uống công khóc lóc tốn lệ.

Phủ của Đô Đốc Nguyễn Xí.

- Ui da.

Ngọc Lan ngã phịch xuống nền ở giữa sân, về mặt ậm ực trên đường đi cho đến về phủ. Cái tên chết tiệt này, sao đầy mạnh quá vậy. Trung thần Đào Biểu đẩy cô ngã thật mạnh không nề cô là nữ nhân. Cô liếc mắt nhìn tên công tử đó, giờ nhìn tên đó thì biết làm gì chứ, sắp bị một trận toi tã rồi đây.

- Tiểu thư... hà... bệ... bệ...

Nô tỳ Tiểu Lệ người luôn ở bên tiểu thư Vân Du chạy ra, hốt hoảng khi thấy bộ dạng của tiểu thư vậy. Nhưng còn tệ khi gặp một người, Tiểu Lệ định cúi chào bái kiến thì dừng lại khi thấy ánh mắt của công tử đó. Cô hiểu được nên chỉ biết quý xuống cúi đầu để thể hiện sự kính trọng.

- Mau đi gọi Đại nhân Nguyễn Xí ra đây, có người cần gặp.

Trung thần Đào Biểu ra lệnh cho Tiểu Lệ.

- Dạ!

Tiểu Lệ nhanh chóng chạy vào báo gấp.

Sao tên đó lại muốn kêu cha cô ra chứ? Định mách lẻo với ông ấy đây mà?

- Kêu cha ta ra làm gì hả?

Cô ngẩng cao giọng, ngược nhìn công tử ấy với ánh mắt đầy giận giữ. Nhưng công tử ấy không hề có phản ứng gì mà coi lời nói của cô như gió thổi qua.

Đại nhân Nguyễn Xí đi ra nhanh chóng nhìn thấy con gái Vân Du đang quỳ như vậy với bộ dạng thê thảm bên cạnh còn có bệ hạ, ông biết con gái đã gây ra chuyện lớn gì đó rồi nên bệ hạ mới đích thân tới đây.

Ông đang định bái kiến bệ hạ thì chợt dừng lại.

- Tại hạ xin bái kiến Đô Đốc đại nhân.

Công tử cúi thấp người kính cẩn chào ông, khiến ông bất ngờ. Công tử nhích lại gần ông nói thầm:

- Cứ gọi là công tử Lục Kỳ.

Đại nhân hiểu được và nhanh chóng đáp lại.

- Không biết có chuyện gì mà đích thân công tử Lục Kỳ đến đây vậy?

Lục Kỳ... thì ra tên công tử đó là Lục Kỳ. Cô quan sát tên công tử đó nãy giờ, không biết tên này sẽ nói gì với cha cô nữa nhưng nhìn ánh mắt lạnh lạnh của tên đó nhìn cô là biết có điều không hay sẽ đến rồi.

- Đây là tiểu thư Vân Du con gái của đại nhân sao?

- Đúng rồi, công tử. Nó chỉ mới mười tám tuổi nên tính tình vẫn bướng bỉnh lắm.

- Mười tám thôi sao vậy thì bằng tuổi của ta. Đại nhân có biết con gái của đại nhân đã làm gì với ta không?

- Xin công tử cứ nói, để ta dạy dỗ lại con gái ta.

- Con gái đại nhân đã chơi xấu ta, đẩy ta ngã xuống hồ sen trông khi ta không làm gì cả.

Nói rồi, công tử Lục Kỳ nhếch môi cười rồi còn nhìn cô với ánh mắt khinh thường.

Cô nghe được có kiếm chế con giận đang bộc phát trông người, cô muốn đứng lên phản búa lăm nhưng nhìn thấy người cha khó tính đang nhìn mình làm cô cảm thấy sợ không muốn hành động gì chỉ biết cúi đầu.

- Người đâu, mau đưa tiểu thư ra sau phạt ba mươi roi cho ta.

Đại nhân tức giận sai người phạt con gái khi nghe việc làm của cô con gái cứng đầu làm với bệ hạ ông cảm thấy mất mặt và có lỗi với bệ hạ rất nhiều.

Nghe đến đoạn đánh ba mươi roi thôi là cô cảm thấy ớn lạnh rồi. Sau khi nghe lệnh của cha, cô bị người làm trong phủ tới đưa đi. Chỉ cần nghĩ tới cái roi da mà đánh vào người thì có mà sung tấy đứng không được ngồi không xong.

- Cha... không phải do con đâu, mà do cái tên công tử đó mà...

Cô khí phách nổi giận gầm lên một tiếng, mọi con mắt đều hướng về cô nhưng tưởng cha cô nghe thấy phản ứng lại thì không hề có gì cả, mọi thứ vẫn như vậy không thay đổi. Cha cùng với công tử Lục Kỳ bước vào trong nhà nói chuyện không mấy may gì đến cô.

Rồi cô cũng bị lôi ra sau sân, nằm úp trên tấm phản gỗ cho người ta đánh. Nhìn mọi người cũng không muốn làm vậy đâu, nhưng họ sợ bị phạt nên cũng đành nghe theo cho dù cô có cầu xin đi nữa.

- Tiểu thư, thứ lỗi.

Từng roi đánh xuống tấm lưng mềm mại của Ngọc Lan. Từng roi chạm đến da thịt, cô đau đớn không thể chịu nổi, cảm nhận sắp chết tới nơi rồi. Chết

rồi thì có thể trở về với thế giới thực được rồi, đôi mắt cô lơ đãng nhìn về phía trước thấy bóng người cao cao, ai mà đẹp trai đến vậy? Không lẽ thần chết đến đưa cô đi sao? Cũng phải cô sắp chết rồi mà.

Roi cuối cùng cũng dừng lại, Ngọc Lan gượng người đứng dậy, miệng thì vẫn kêu đau mà cứ cứng đầu đứng dậy. Cô phải đi theo thần chết thì mới trở về được “thần chết mau dẫn tôi đi cùng với” cô cứ đang lơ mơ tiến sát lại gần người cho là thần chết kia nói từm lum làm các người làm trong phủ không hiểu cô đang nói gì.

- Mau đưa tôi về thế kỉ 21 đi nhanh lên. Tôi không muốn ở đây lâu nữa đâu mà.

Giọng nói Ngọc Lan yếu dần, cô chỉ biết mỉm cười nhìn thần chết, khung cảnh xung quanh trở nên mơ hồ rồi cuối cùng cô cũng nhắm mắt lại. Ngọc Lan chìm dần vào trong giấc ngủ với màu màu đen tối mịt mù.

- Tiểu thư... tiểu thư...

“Cô nương này chắc bị đánh đến nỗi ngớ ngẩn rồi” đó là lời nói khê của công tử Lục Kỳ, khi bị Ngọc Lan ngất xỉu nằm đè lên người của công tử. Công tử cũng không hiểu những lời nói, hành động kì quặc của cô tiểu thư này nữa đúng là một cô nương thú vị.

...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Vân Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: chương 3

Đau quá đi mất... Cô chết rồi sao? Ngọc Lan tỉnh dậy thì đã là chiều tối. Trong căn phòng cô nằm được chiếu sáng bởi những ngọn nến, làm cho không gian trở nên mộng ảo lạ thường. Trên người cô giờ đã là một quần áo sạch sẽ, vết thương trên lưng đã được bôi thuốc. Giờ cô đang nằm nghiêng, chỉ cần cựa người một tí thôi con đau nhức nhối sẽ làm cô đau ứa ra nước mắt.

Ây da, tên công tử Lục Kỳ chết tiệt, cô sẽ giết chết tên công tử đó, tại ai mà cô mới bị hành sát như vậy đây, hu hu, đau quá đi mất! Cô chỉ mong tất cả những điều này chỉ là một giấc mơ thôi.

- Con đã tỉnh rồi!

Ngồi ở ghế cạnh giường cô đang nằm, Đại nhân Nguyễn Xí lo lắng cho cô rồi nhẹ giọng hỏi:

- Con không sao chứ, Vân Du?

- Dạ còn đau lắm

Ngọc Lan cố nén đau đón nhìn người cha ấy đáp.

- Đưa con gái ngọc này, con có biết đã gây ra chuyện lớn không hả?

Ông nói lớn với về mặt của sự tức giận có sự thất vọng về đứa con gái bướng bỉnh này.

Cô đã gây ra chuyện lớn gì sao, không lẽ chỉ vì xô tên công tử kia ngã xuống hồ sen thôi sao? Cô thoáng nghĩ thầm rồi bật dậy hỏi:

- Chuyện lớn gì vậy cha?

- Con cũng không cần biết đâu mà ta nhắc con đừng bao giờ gây chuyện với công tử Lục Kỳ nữa biết chưa.

Cô chỉ biết gật đầu đáp lời cha. Ông ấy nói rồi cũng rời khỏi phòng.

- Tiểu thư... Tiểu thư không sao đấy chứ, em cứ lo tiểu thư sẽ bị mắng nữa.

Tiểu Lệ lo lắng chạy vào nắm lấy tay Ngọc Lan miệng không ngừng nói.

Thì ra cô gái này là Tiểu Lệ, người nô tỳ thân cận với cô. Ngọc Lan chỉ biết gượng cười, giờ cô muốn ra ngoài quá.

- Tiểu thư, tối nay có lễ hội thả đèn hoa đăng mà tiếc là tiểu thư đang bị thương rồi.

- Lễ hội thả đèn hoa đăng ư?

Ngọc Lan vô thức hỏi.

- Dạ đứng rồi tiểu thư.

Tiểu Lệ gật đầu đáp.

Rước đèn, cô muốn đi. Nhưng cô đi với bộ dạng này chắc chắn sẽ không được đi rồi. Ngọc Lan muốn xem lễ hội ở thời đại này như thế nào, bằng mọi giá cô phải đi cho được. “Ừm vậy đi” cô nói khẽ rồi đứng dậy ra khỏi giường mặc cho toàn thân đau buốt, thay trang phục mang đôi hia vào, tóc chải rẽ ngôi rồi chạy đi mất hút. Cô chạy nhanh ra phủ mặc cho Tiểu Lệ và người làm cứ bám theo.

Tiểu Lệ báo cho Đại nhân biết, ông ấy cũng phải đành bó tay trước đứa con gái bướng bỉnh, cứng đầu này, ông mặc kệ nó muốn làm gì thì làm.

Ngọc Lan lững thững bước đi vào đám đông ở trong trung tâm kinh thành Thăng Long. Cô được dịp mở mang tầm mắt nhìn toàn bộ lễ hội mà thời đại này tổ chức, nó quá đông vui và nhộn nhịp.

Một lễ hội thấp đèn được trang trí bằng những chiếc đèn hoa, hoa đăng được thắp sáng nhằm mục đích tôn vinh những giá trị tinh thần, giá trị tâm linh và văn hóa của Đại Việt. Đặc biệt là lễ hội đầu năm mới, lễ Thượng Nguyên, đốt đèn mừng lễ hội, cầu nguyện quốc thái dân an, cầu âm siêu dương thái. Hoa đăng được thả trên sông vừa ấm cúng, thắm mỹ, giàu truyền thống vừa mang lại giá trị tâm linh mở đầu cho một năm mới tốt đẹp. Mỗi ngọn đèn hoa đăng được đốt lên, mỗi người cầu nguyện vô đó một tâm nguyện thiện lành, một tâm nguyện an lạc cho mình và cho mọi người. Đó là những gì mà Ngọc Lan biết được, cô cũng biết chút ít chứ, đâu đến nỗi nào tệ.

Cô ngắm nhìn xung quanh, mọi người ai ai cũng cầm trên tay một ngọn đèn hoa đăng nên cô cũng muốn có. Rồi cô dừng chân lại một chỗ bán đèn.

Ôi, đèn nào cũng đẹp cả, biết lấy cái nào đây. Cô nhìn qua nhìn lại rồi cũng chọn cái vừa ý là một chiếc đèn hình hoa sen nó rất đẹp. Cô với tay tới lấy thì đột nhiên bị một cánh tay khác lấy đi mất. Theo phản xạ, cô quay sang nói lớn:

- Đây, cái đèn này ta lấy trước cơ mà.

Cái gì... Lại là cái tên công tử đó, đúng là oan gia ngõ hẹp mà. Cô cắn răng, hai mắt đương nhiên rực lửa, hai tay cầu chặt lại hít một hơi thật sâu rồi thả lỏng nhẹ giọng nói:

- Công tử mau đưa ngọn đèn đó cho ta.

Cô cũng đầy uy lực đó chứ.

- Ta không đưa, làm gì được ta.

Công tử Lục Kỳ nói giọng trầm đặc rồi cười nhạt, thần thái trên khuôn mặt vô cùng anh tuấn rồi đưa tiền cho người bán quay người đi.

- Cái tên này đúng thật là...

Cô cần nhanh đi nhanh tới chỗ công tử Lục Kỳ đứng ngay trước mặt công tử giang hai tay ra không cho công tử đi, miệng không ngừng nói “Người mau đứng lại cho ta... Đứng lại cho ta”

“Đúng thật là phiền phức” công tử nhếch môi cười khinh sao đi đâu cũng gặp cô nương phiền toái này hết vậy.

- Mau tránh ra cho ta.

- Ta không tránh, mau đưa ngọn đèn đó cho ta. Nhanh lên!

Cô ngược mặt lên để nói vì công tử khá cao trông khi cô chỉ có mét rưỡi thôi. Cô liên tục với lấy ngọn đèn trên tay công tử Lục Kỳ vì bị chàng đưa lên cao.

Công tử Lục Kỳ yên lặng coi mọi hành động cử chỉ của Ngọc Lan mà thấy nực cười. Dường như lời nói của cô, tên công tử cao ngạo ấy coi như lời nói gió bay vậy. Cô đang bị ức chế không chịu nổi nữa rồi “Lục Kỳ... Lần đầu tiên gặp mặt, người ban cho ta một cái khinh bỉ, lần thứ hai gặp người ban cho ta ba mươi cái đánh đau đớn. Ừ, được thôi không đưa đúng không, coi ta đối xử với nhà người như thế nào” đó là những gì trong đầu cô nghĩ thể hiện qua con mắt đầy toan tính nhìn công tử Lục Kỳ. Miệng cô khẽ nhếch cười.

Nụ cười đó, ánh mắt đó có vẻ nguy hiểm đấy. Công tử bắt đầu cảm thấy nghi ngờ Ngọc Lan, không biết cô đang định làm gì với chàng nữa.

“Dá...”

Hai tay Ngọc Lan bám chặt lấy hai cánh tay của công tử Lục Kỳ lôi mạnh người chàng xuống “bộp” một phát thật mạnh ở đầu khiến công tử ngã nhào ra sau.

“Ui, đau quá” cô xoa lấy trán của mình, rồi nhanh tay lấy ngọn đèn chạy nhanh nhất có thể mặc cho công tử nằm đó.

A... Công tử Lục Kỳ kêu lên tiếng đau nhẹ, tay sờ lấy trán mình nó đang sưng tấy lên. Công tử đứng dậy chỉnh chu lại bộ hồng y trên mình, cũng thấy ức

chế thật nhưng cũng có chút thú vị đối với cô nương này.

Cuối cùng cũng lấy được ngọn đèn, Ngọc Lan cảm thấy vui vẻ cầm lấy đi đến sông Hồng.

“Ui, ui, ui, chuyện gì vậy?” Ngọc Lan bị những người xung quanh đẩy túi bụi, họ nhanh chóng tản ra hai bên. Còn cô thì đứng ngơ ra đó không biết gì cả, cứ thế mà nhìn.

“Hí... hí... hí...” tiếng ngựa đâu ra vậy. Cô đang lơ mơ không biết gì, thì quay mặt lại thấy một nam nhân đang cưỡi con ngựa phi nhanh tới cùng với binh lính phía sau thảo nào người dân lại tránh như vậy nhưng sao cô không nhắc chân đi qua chỗ khác được mà chỉ biết dơ ra đó, đôi đồng tử giãn căng ra.

Con ngựa được nam nhân kia phi thật nhanh vượt qua cô khiến cô nghiêng người ra phía sau đập cái lưng đang trọng thương vào thành chắn ngang bờ sông, chân nhắc bổng lên không thể giữ thăng bằng được, miệng cô liên tục kêu nhói “Ồi... Không... Cha mẹ ơi cứu con...”

Cô sắp chết nữa rồi, sao số cô toàn chỉ nhăm dòng sông mà chết vậy, thật xui xẻo mà. Bỗng dưng, có một bàn tay vừa ấm vừa lạnh ôm lấy vòng eo con kiến của cô giữ lại và cô nằm nằm gọn trong vòng tay an toàn của một chàng công tử.

Ồi cái cái cảm giác an toàn cùng với hơi thở phả lạnh, cô cảm nhận được trái tim ấy đang đập từng nhịp liên hồi.

- Đây, ôm đủ chưa?

Tiếng nói trầm ấm đột nhiên vang lên khiến Ngọc Lan giật mình, ngược mặt nhìn lên bỗng chốc hai mắt cô căng tròn cùng với dòng suy nghĩ chạy ngang qua “Lại... Lại tên này nữa sao? Sao gặp hoài vậy trời, cái tên công tử Lục Kỳ chết tiết cứ ám theo ta hoài thôi.”

Ngọc Lan nhúm mày xấu hổ, cố chặn lấy trái tim đang đập liên hồi của mình định từ từ buông ra. Ai ngờ chưa kịp hành động thì bị công tử Lục Kỳ đẩy ra một cách phũ phàng. Chàng đưa mắt nhìn Ngọc Lan cảm thấy nực cười, rồi chợt nở nụ cười dịu dàng khiến vạn vật phải mê mẩn.

Cô ngai chết đi được, nhãn nhó không nói được gì vội quay mặt chạy đi không muốn nhìn thấy khuôn mặt đó lần nào nữa.

- Đứng lại!

“Xoạt”

Công tử Lục Kỳ vội đi nhanh tới nắm lấy vai tiểu thư Vân Du kéo lại nhưng vì lỡ tay đã làm cho áo của nàng bị tuột. Về mặt chàng coi như cứng đờ vội thu tay lại ánh mắt né tránh nhìn đi chỗ khác.

Lại cái gì vậy nữa, để cho cô được yên đi, cô muốn độn thổ lắm rồi. Ngọc Lan nhăn mặt nhúm mày nhưng chợt cảm thấy có gì đó mát mát thoáng thoáng ở trên thân thể, cô bất giác nhìn lại mình. Ôi trời, cái áo bị tuột lộ nguyên bờ vai với tám lưng trắng nõn nà, lộ yếm màu hồng có thêu hình hoa sen cách điệu. Cô vội vàng kéo áo ngoài lên chỉnh chu lại.

Cái tên công tử Lục Kỳ chết tiết... Cô nghiêng răng, nuốt chửng nước bọt, hai tay cáu chặt lại chuẩn bị quay lại cho tên công tử kia một trận.

“Chát”

Một cái tát thật mạnh in hằn năm ngón tay trên mặt công tử Lục Kỳ.

“Làm tốt lắm, Ngọc Lan” cô nói khế với mình, về mặt cô tỏ ra lạnh lùng, hai con mắt đầy sự tức giận. Giờ tiếp tục chứ:

- Đồ bi ổi!

Đúng lắm, phải như vậy thì mới giống Ngọc Lan được chứ. Ai bảo cái tội đụng đến bản cô nương!

- Bi ổi!

Dám nói chàng bi ổi, đúng thật cô nương này muốn chết rồi. Công tử Lục Kỳ lạnh nhạt nói, nét mặt bình thản nhưng có gì đó đáng sợ.

Mọi hành động của hai người bắt đầu thu hút dân tình xung quanh phải nhìn.

Ngọc Lan bỗng giật mình khi nhìn khuôn mặt đáng sợ ấy, một cảm giác sợ hãi đột nhiên nảy lên trong lòng. Cô tự lấy tay đánh nhẹ lên môi mình, tự trách mình có lẽ nói hơi quá. Cô lo sợ trong lòng, liệu tên công tử đó có đánh chết cô ở đây không vì hẳn là nam nhân mà, bàn tay sắc đó mà đánh thì còn gì nữa chứ, trời ơi biết thế im đi nói chi cho tình cảnh bây giờ căng thẳng đến như vậy. Cô nhăn nhó mặt mày.

Công tử Lục Kỳ dần tiến sát lại gần Ngọc Lan, đôi mắt đen huyền sắc tựa lưỡi dao nhìn thẳng vào cô, cúi đầu, nhẹ giọng nói bên tai cô:

- Ta sẽ nhớ cái tát này, nhớ câu nói này.

Nói rồi, công tử Lục Kỳ quay người đi với dáng vẻ nghiêm trang.

Giọng nói ấy có vẻ đáng sợ quá, Ngọc Lan cảm thấy run run ngay sau khi công tử Lục Kỳ bỏ đi. Cô gần như ngất thở gần chết, giờ cô chỉ lo liệu cái

tên công tử đó có đi nói lại gì với cha không thôi, mà đằng nào cô cũng sẽ bị mắng. Cô tức tối vút luôn ngọn đèn trên tay xuống đất rồi lùi thui đi về.

Cũng chỉ vì tiểu thư quá ham chơi nên Tiểu Lệ cùng với một số nô tỳ phải đi tìm cô ráo riết. Tiểu Lệ đi mọi ngõ ngách đi khắp cả chợ cũng không thấy tiểu thư Vân Du đâu, mặt cô lo lắng miệng không khỏi cằn nhằn “Tiểu thư ơi... Tiểu thư đi đâu rồi, mau về đi mà, không thì nô tỳ bị la mắng... hu hu...”

Sau một hồi đi lòng vòng, Ngọc Lan cũng không biết mình đang đi đâu và chỗ đây là chỗ nào chỉ thấy toàn cây cối không khác gì trong rừng. Cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi, hai tay run lại, mắt nhìn ngó xung quanh. Gió thổi những tán cây xào xạc mang lại cái cảm giác lạnh sống lưng vô cùng. Ngọc Lan vừa đi vừa tự trấn an mình “Đừng sợ... Đừng sợ mà... Sẽ tìm thấy đường về thôi... Bình tĩnh”, mặc dù đã tự nhủ bản thân nhưng cô vẫn sợ rồi bật khóc lên, nước mắt cứ thế tuôn xuống.

“Xoẹt... Xoẹt...”

Ôi không... Đập vào mắt cô ngay lúc này là một cảnh tượng chém giết ghê rợn.

Một nam nhân mặc bộ giáp đang cầm kiếm giết chết những người nam nhân khác. Nhìn cách họ ăn mặc cũng đủ biết họ là những tay sát thủ cao cường. Nhưng sao họ lại quỳ xuống dưới chân của nam nhân kia, rồi bị chàng ta cầm kiếm chém chết như vậy. Ngọc Lan không thể nhìn thấy được mặt nam nhân đó chỉ thấy được từ phía sau của chàng ta.

Chợt tiếng nói giận giữ vang lên:

- Chỉ có một người thôi cũng giết được không được là sao hả?

- Mong người tha lỗi cho chúng tôi.

Những sát thủ đó đều cúi mặt van xin nam nhân ấy.

Nam nhân ấy nhếch môi cười tà mị, một nụ cười đáng sợ cùng với ánh mắt sắc với hàng chân mày rậm chỉ nhìn thôi cũng đủ khiếp sợ. Chàng ta cầm kiếm lên, nói:

- Làm không được việc mà muốn tha lỗi sao?

Vẫn tiếp tục giữ nụ cười đó rồi nam nhân ấy ra lệnh cho những người thân cận xung quanh vùng kiếm giết chết hết những sát thủ đang quỳ một cách tàn ác, máu me bắn lên đầy mặt của chàng ta.

“Hơ... hơ” Ngọc Lan đơ người hoảng hốt hai tay che miệng mình lại để không thốt lên tiếng kêu nhưng vì quá sợ không thể kiềm nén được nên cô đã bật khóc lên thành tiếng rồi lùi chân quay người chạy đi. Cô run đến nổi chân không thể nào chạy được mà tiếng khóc cứ thế bật lên “hức... hức...”

Chính vì tiếng khóc của cô đã làm cho nam nhân kia và những tên sát thủ ấy đều quay lại nhìn phát hiện ra cô.

Ngọc Lan giật mình khi nhìn thấy những ánh mắt đó. Bị phát hiện rồi làm sao đây... cô lùi lùi ra sau không may vấp phải cục đá ngã ngửa xuống đất, cổ gượng người đứng dậy để chạy nhưng không được vì chân đã bị thương.

Nam nhân mặc bộ giáp ấy vội lấy khăn che mặt lên ra lệnh cho những sát thủ kia vây bắt.

Không xong rồi, để chúng bắt được thì cô chỉ có con đường chết đau đớn như những người vừa rồi thôi. Cô cố gắng đứng dậy ráng nhấc chân mà chạy, cô không muốn chết, không muốn chết như vậy.

Bọn chúng đang tiến lại gần rồi, có ai không mau cứu cô với, cô sợ lắm cô không chịu nổi nữa “hức... Hức...”

- Cô định chạy đi đâu hả?

Giọng nói nhẹ nhàng từ người nam nhân mặc bộ giáp kia cũng đủ khiến Ngọc Lan rợn sống lưng. Họ đã đuổi kịp cô giờ không biết chạy đi đâu nữa rồi.

- Vì cô đã nhìn thấy những gì xảy ra vừa rồi nên cô không thể sống.

Nói rồi, nam nhân đó ra lệnh cho một tên sát thủ cầm kiếm chạy lại để giết chết Ngọc Lan. Cô sợ hãi tái xanh cả mặt, miệng không ngừng van xin:

- Không... Làm... Làm ơn tha cho ta, tha cho ta đi, làm ơn...

Hắn vùng kiếm nhắm vào Ngọc Lan, cô nhắm nghiền mắt lại, hai tay nắm chặt lại. Cô sẽ chết trong đau đớn, không ngờ đến lúc xuyên qua thời đại này cô lại chết thảm như vậy. Nước mắt hoen mi rơi xuống chuẩn bị đón lấy lưỡi kiếm ấy.

“Dá... xoẹt...”

“Phịch”

Có gì đó bắn lên mặt phải, Ngọc Lan mở mắt ra, tay quệt lên mặt mình “máu” cô khẽ nói, “ui, giết mình” tim cô đập nhanh liên hồi khi thấy tên sát thủ định chém chết cô đang nằm co quắp dưới chân.

- Mau bắt lấy bọn chúng cho ta.

Giọng nói uy lực vang lên từ một nam nhân đang đứng kia cầm thanh kiếm, dáng người cao ngất mặc trên mình áo giao lĩnh màu trắng họa tiết ẩn màu vàng cài thắt lưng toát lên một vẻ uy nghiêm đầy khí chất quyền lực. Ánh sáng u tối thâm thúy trong đôi mắt, ngầm chứa một sự lạnh lùng. Sau khi ra lệnh, nam nhân ấy nhanh chóng tiến tới chỗ Ngọc Lan.

Công tử Lục Kỳ, được cứu rồi... Ngọc Lan vội đẩy tên sát thủ đang đè trên chân cô qua một bên, đứng dậy. Tưởng được êm xuôi, nhưng không hề.

“A....a...”

Ngọc Lan bị tên nam nhân che mặt kia bắt lại kẻ sát kiếm vào cổ.

Lại một lần nữa cô rơi vào nguy hiểm của sự uy hiếp, cô không muốn chết trong bi thảm vậy đâu. Không ngờ những cảnh như thế này chỉ tưởng ở trên phim thôi chứ, không ngờ cô lại rơi vào hoàn cảnh như thế này.

- Mau thả Vân Du ra ngay cho ta.

Công tử Lục Kỳ lo lắng nhìn tiểu thư Vân Du, rồi đưa mắt lạnh lùng sắc bén nhìn tên đang chìa kiếm vào cô.

- Xin hãy cứu ta, công tử.

Ngọc Lan nói giọng run lên.

- Tại sao, ta phải thả cô nương này chứ?

Giọng nói nam nhân ấy trầm thấp, vẻ mặt bình thản sau lớp khăn che mặt. Chàng ta cầm thanh kiếm đưa sát lưỡi kiếm sắc bén vào cổ Ngọc Lan.

“A” cô thốt lên tiếng kêu đau khi bị lưỡi kiếm làm cho cổ cô bị thương một đường dài rướm máu. Cô đau lắm, ánh mắt động đầy nước mắt, cố gắng nói:

- Làm ơn cứu ta, không ta chết mất.

Thấy tiểu thư bị thương như vậy khiến công tử lo lắng đến tột độ muốn xông vào chém chết tên kia nhưng không thể được làm như vậy sẽ nguy hiểm với tiểu thư mất. Công tử Lục Kỳ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, chìa thanh kiếm vào tên nam nhân ấy, lạnh nhạt nói:

- Thả Vân Du ra, người người muốn giết là ta không phải cô ấy. Vân Du không liên quan đến chuyện này, cô ấy vô tội.

Ngay lập tức, nam nhân kia đưa kiếm về phía công tử.

- Tại cô ta đã xen vào chuyện này mà thôi.

- Ta... ta chỉ bị lạc đường thôi mà...

Ngọc Lan cố gắng nói, cô đang rất sợ. Cô vừa dứt lời thì tên nam nhân ấy nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh vô cùng.

Công tử Lục Kỳ tranh thủ tên nam nhân kia không chú ý vung kiếm chém vào tay của hắn, làm thanh kiếm trên tay hắn rơi xuống. Hắn vì cái đau đột ngột vội thả Ngọc Lan ra ôm lấy cánh tay bị thương của mình, rồi nhìn trừng vào công tử Lục Kỳ nhanh tay nhặt lấy kiếm định đánh trả thì có tiếng đoàn binh lính đến, hắn cùng với bọn sát thủ nhanh chóng tẩu thoát.

- Người đâu, mau bắt lấy chúng cho ta.

Một thị vệ nhanh chóng cúi đầu chào công tử rồi cũng đuổi theo bọn chúng.

Ngọc Lan ngồi bất thần tay chân run rẩy sau khi mọi chuyện diễn ra, không thể nào tưởng tượng nổi, cô hoàn toàn suy sụp chỉ biết khóc.

Công tử Lục Kỳ tay chân luống cuống, định làm vẻ mặt nghiêm khắc nhưng không thể. Vì vậy, chàng chỉ có thể chần chừ nói:

- Cô... Cô đừng khóc nữa! Mà... Thôi bỏ đi...

Không biết công tử định nói gì đó nhưng lại thôi vội chuyển sang chủ đề khác.

- Ta không quên những gì cô đã làm với ta đâu, Vân Du!

Quên hay nhớ tùy công tử! Sao cô lại xui xẻo thế này? Đang là một cô tiểu thư danh giá, vốn dĩ sẽ được đi du học thậm chí là kết hôn cũng mặc kệ, thả sống như thế nhưng bây giờ... Ở trong cái thế giới không điện thoại, không ti vi này, còn gặp ba cái chuyện chém giết... Cô, muốn về nhà, hu hu.

Ngọc Lan nghĩ thầm, không dám nói gì chỉ biết khóc to lên như trẻ con. Công tử nhìn cô chăm chú, nhẹ nhàng thờ dài, định khoác lấy vai cô nhưng lại thôi rồi đứng lên xoay người đi. Chàng cứ đi dứt khoát không chút quyến luyến gì.

- Vân Du, con gái ta.

Đại nhân Nguyễn Xí lo lắng đỡ lấy con gái mình đứng dậy đi về, ông đã lo lắng cho người đi tìm khắp nơi cũng may nhờ có công tử Lục Kỳ cứu lấy không thì giờ này con ông đã mất mạng ở đây rồi.

...

...Mây...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Vân Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: chương 4

Tại cung âm.

Công tử Lục Kỳ cùng với Đào Biểu trở về kinh thành sau khi giải quyết mọi chuyện. Về đến cung, công tử Lục Kỳ quay lại đứng thân phận của mình là một quân vương về cung âm để nghỉ ngơi.

Người đưa thanh kiếm cho Trung thần Đào Biểu rồi cời bỏ thất lung để thay trang phục khác. Rồi Người đưa mắt nhìn bình hoa sen ở gần đó thì chợt nhớ đến tiểu thư Vân Du, Người chợt mỉm cười nhớ lại cái khoảnh khắc lần đầu tiên gặp nàng tại hồ sen với những hành động vô cùng kì lạ, lần gặp mặt thứ hai cũng tại hồ sen Người đã bị tiểu thư lôi xuống hồ một hành động không ai dám làm, lần gặp thứ ba tiểu thư dán ngay cho Người một cái tát thật mạnh còn cả vết thương trên trán. Người đưa tay lên sờ trán mình rồi nhăn mặt lại vì cái đau đột ngột, tuy là đau thật nhưng Người cảm thấy có gì đó rất vui từ tiểu thư. Người nói khẽ “ta sẽ không quên những việc nàng đã làm với ta đâu, Vân Du à.”

- Bệ hạ, Thái hậu xin được yết kiến!

- Được rồi, mau cho Thái hậu vào đi.

- Vâng, bệ hạ.

Thái hậu bước vào với dáng điệu nghiêm trang, nét mặt đầy uy lực. Bà là Hoàng Thái hậu Nguyễn Thị Anh, mẫu thân của vua Lê Nhân Tông.

- Ta nghe nói bệ hạ bị truy sát, bệ hạ hạn chế xuất cung vì bên ngoài có nhiều mối nguy hiểm, hãy ở trong cung tập trung vào việc triều chính đi.

Thái hậu nói giọng ôn tồn vẻ mặt lo lắng.

- Nhi thần không sao, Thái hậu yên tâm.

Bệ hạ mỉm cười nói để Thái hậu bớt lo lắng.

- Còn một việc ta muốn bàn với bệ hạ.

- Thái hậu cứ nói.

- Ta muốn bệ hạ hãy lập thiếp.

Nghe đến việc lập thiếp, bệ hạ có chút bất ngờ, Người chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó cả vì Người nghĩ tuổi đời vẫn còn rất trẻ. Bệ hạ chỉ biết gượng cười né tránh.

- Nhi thần nghĩ chuyện này chưa đến lúc đâu Thái hậu. Trời cũng đã tối rồi, Thái hậu về nghỉ ngơi đi, những chuyện này để sau hần nói cũng được.

- Vậy thì bệ hạ nghỉ ngơi đi.

Thái hậu thôi không làm phiền bệ hạ nữa dù gì bệ hạ cũng đã mệt rồi cần phải nghỉ ngơi để hôm sau còn lo việc triều chính. Bà quay lưng rời khỏi cung âm.

Bệ hạ thở phào cảm thấy nhẹ nhõm, thôi không nghĩ nhiều nữa đến lúc ngủ rồi.

...

Thời gian một ngày đêm trôi qua.

Đại nhân đưa Tiểu Lệ lọ thuốc để bôi vết thương cho Vân Du rồi ông phải vào cung để diện kiến bệ hạ. Ngọc Lan ngồi thẫn thờ trên giường để cho Tiểu Lệ bôi thuốc lên vết thương trên cổ, miệng không ngừng kêu đau “nhẹ thôi...”, trong phút chốc cô nhớ đến khuôn mặt của công tử Lục Kỳ lo lắng nhìn cô khi bị đe dọa giết chết, nếu không có công tử thì cô đã chết thê thảm rồi, trong lòng dần nảy sinh sự biết ơn.

- Tiểu thơ, dùng bữa đi. Tiểu thơ chẳng chịu ở yên gì cả, làm em cứ bị đại nhân trách mắng hoài. Mà em thấy tiểu thơ thay đổi nhiều không giống như trước đây là một cô gái dịu dàng, ngoan hiền.

Tiểu Lệ vừa nói vừa cẩn thận lấy một hộp cơm đặt lên bàn.

- Thay đổi? Cũng phải.

Ngọc Lan thở dài rồi đi lại bàn trang điểm ngồi đó, nhìn mình trong gương. Cô đồ dần nhìn khuôn mặt quá đỗi quen thuộc, miệng chậm rãi thốt lên hai chữ “Vân Du”. Khi nào cô mới thoát khỏi thân phận này chứ, tại sao không cho cô tới cầu Nại Hà để đầu thai kiếp khác mà phải xuyên không đến tận đây sống không đúng thân phận của mình, đúng thật là cô quá xui xẻo quá mà.

Chán quá! Ngọc Lan buồn bực mím miệng. Cô đi lại bàn ăn cho dù cơm canh có ngon đi mấy cô cũng không tài nào nuốt nổi. Về mặt đau khổ của cô nhìn bóng người mờ nhạt ánh lên trong chén canh thuốc.

Tiểu Lệ thấy cô như vậy lo lắng nói:

- Tiểu thơ mau ăn đi, không thì đại nhân lại trách mắng.

- Ngươi ăn hết đi.

- Không được, sao em dám ăn của tiểu thơ chứ.

Tiểu Lệ vội đáp nhanh.

- Thôi được rồi, ra ngoài đi.

Tiểu Lệ nghe cô nói vậy cũng đành rời khỏi để lại mình cô ủ rũ chán nản.

“Phịch”

Có tiếng gì đó phát ra làm cô giật cả mình, tim đập liên hồi, quay mặt lại thì có một bàn tay bịt miệng cô lại, đẩy cô vào một góc tường rồi cho cô một lời đe dọa:

- Im lặng, nếu hét lên ngươi sẽ chết!

Làm cô câm nín không dám ho he tiếng nào vì con dao đang kề vào cổ.

Hắn ta mặc đồ đen từ trên xuống, khuôn mặt bị ẩn đi sau lớp khăn cùng màu trên tay cầm con dao nhỏ đi tới chỗ cửa đóng lại.

Ngọc Lan sợ tái xanh mặt, lại chuyện gì diễn ra với cô nữa chứ một lần đã quá đủ rồi sao còn xảy ra lần nữa cơ chứ. Vết thương chưa lành phải chịu tổn thương liên tiếp. Cô nghĩ có lẽ là những tên hôm qua đến tìm cô lần nữa vì những gì cô đã thấy. Cô đứng co ro lại một góc tường, bất lực không dám hét lớn, sao cô lại yếu đuối như vậy mọi lúc mạnh mẽ lắm cơ mà. Cô chỉ biết lẩm bầm trong miệng “có ai không mau tới cứu ta với... Hức... Hức...”

Hắn ta quay lại, bóp mạnh cằm cô nâng lên, ánh mắt đen láy đầy sát khí nhìn cô, gằn giọng hỏi:

- Hôm qua cô đã thấy những gì, mau nói nhanh cho ta?

- Ta... ta thấy có một nam nhân đang cầm kiếm giết chết những người đang quỳ một cách tàn nhẫn.

Ngọc Lan cố gắng nói rõ thành câu vì cảm thấy đau.

- Giết sao?

Hắn ta đẩy mạnh cô vào tường, cầm chặt tay cô, tiếp tục tra hỏi lần này thì hắn nâng cao giọng:

- Là ai? Mau nói là ai?

- Làm... làm sao mà ta có thể biết được.

Ngọc Lan lớn tiếng nói, quát thẳng vào mặt hắn. Sao cô biết được chứ, lúc đó cô chỉ nhìn thấy phía sau nam nhân đó thôi mà. Cô còn bận chạy trốn, đâu có nhìn thấy nhiều.

Lúc này hắn buông lỏng cô ra, dường như đang nghĩ đến điều gì đó.

Ngọc Lan thở gấp vì chịu ngạt thở này giờ do con sợ hãi. Nhưng chưa kịp điều hòa lại nhịp thở thì lại bị hấn bóp lấy cổ lần nữa, vết thương trên cổ túa ra máu thấm ra miếng vải trắng.

- Mau nhớ lại hết cho ta, không bỏ sót tí nào, nhanh!

Lúc này hấn tức giận mạnh tay với cô hơn.

Ngọc Lan chỉ biết lắc đầu qua lại nhiều lần, liên tục thở đến hoa cả mắt, miệng vẫn cố gắng nói:

- Ta... thật... không... biết... mà...

Có ai ngoài đó mau tới cứu cô với, cô không thể chịu nổi nữa rồi. Mới chỉ vừa thoát chết chưa lâu thì phải đối diện với nó lần nữa, sao số cô trở trêu đến vậy. Ai bảo tại cô đứng lại chứng kiến để rồi phải gánh hậu quả như vậy chứ.

Ánh mắt ngập tràn nước mắt của Ngọc Lan nhìn người nam nhân trước mặt khiến cho hấn cảm thấy có gì đó xao lòng.

“Cốc... Cốc...”

- Tiểu thư ơi, tiểu thư. Tiểu thư ăn xong chưa để Tiểu Lệ vào dọn?

Là Tiểu Lệ cô được cứu rồi! Ngọc Lan đang định hét lên thì bị bàn tay đó bịt miệng lại lần nữa. Lúc này, hấn ta mới bỏ khăn che mặt xuống làm cô bất ngờ là... là công tử Lục Kỳ sao...

Công tử vội bế xốc cô lên giường trùm chăn kín lại.

“Cạch.”

Cánh cửa mở toan ra, Tiểu Lệ bước vào.

- Tiểu thư ngủ rồi sao?

Tiểu Lệ nhú mày nói rồi quay sang bàn ăn thấy thức ăn vẫn còn nguyên, cô ỉu xiu. Cô nói khẽ “thế nào đại nhân cũng mắng cho mà xem, tiểu thư Vân Du đúng thật là...” rồi chỉ biết lẳng lặng thu dọn bát đĩa.

Bên trong tấm chăn trùm kín mít này, cái cảm giác nóng như đổ lửa, mồ hôi chảy nhễ nhại. Ngọc Lan đang bị vòng tay rắn chắc ấy ôm lấy vào lòng khiến nhịp tim đập loạn lên không kiểm soát được. Giờ trong đầu cô chỉ có những câu hỏi tại sao cái tên công tử chết tiết này lại che mặt cầm dao đe dọa cô như vậy, lén lút ăn mật không khác gì sát thủ thế này, còn hỏi cô những câu gây áp lực đến thế? Tay chân cô run lẩy bẩy, rất muốn nhảy xuống giường ngay bây giờ, rất muốn thoát khỏi công tử đáng sợ bên người. “A... a” vết thương trên cổ đau quá khiến cô nhăn mặt. Cô chịu không nổi nữa rồi, ngộp quá, Tiểu Lệ ơi làm ơn nhanh nhanh cho cô thoát khỏi cái lò bát quái này đi cô đang cần hít thở không khí, cần con gió làm dịu đi cơn nóng này.

Còn công tử Lục Kỳ chỉ biết ôm lấy Vân Du, chờ Tiểu Lệ ra khỏi phòng nhanh nhanh để còn giải quyết việc khác. Chẳng cảm nhận được nhịp tim của Vân Du đang đập rất nhanh, có lẽ nàng đã bị chàng làm cho sợ hãi. Vì chàng mong muốn tìm ra huân thủ nên mới có những hành động như vậy. Lẽ ra chàng không nên ngu ngốc đến thế, giờ thì hình ảnh tên sát thủ hung dữ rồi đã in hằn vào trong đôi mắt ngây thơ kia, thế nào Vân Du cũng nghĩ xấu và nhìn chàng bằng ánh mắt ghét cho mà xem.

“Cạch”

Căn phòng dần tối lại, Tiểu Lệ đã rời khỏi.

Ngọc Lan không thể nhúc nhích vì cô đang bị ôm chặt, cô đau đến ứa nước mắt, liều lĩnh nhắm vào ngay cánh tay công tử Lục Kỳ cắn mạnh.

Công tử Lục Kỳ bị cô cắn nhưng vẫn giữ nét mặt bình thản chỉ bị giật mình vì cái đau đột ngột rồi buông cánh tay ra.

Được đà, Ngọc Lan rút lấy cái trâm cài hình hoa lê trắng trên tóc rút ra đâm vào cổ của công tử Lục Kỳ khiến cổ chàng bị chảy máu. Công tử gất gao bắt lấy tay cô, dùng sức vặn một cái “rắc” tay trái của cô kêu lên tiếng vang nhỏ, trâm cài trên tay rơi xuống rồi chàng ghì chặt cánh tay cô.

“Ui, không được rồi” sao mặt lại sát mặt thế này. Ngọc Lan cảm nhận được hơi thở ấy đang phả vào mặt mình, hai ánh mắt nhìn nhau không rời. Sao công tử ấy cứ dần đưa mặt sát cô vậy kia. Ôi không cô không muốn mất nụ hôn đầu đời như vậy được, cô nhắm nghiền mắt lại, cổ nghiêng mặt qua một bên.

Biểu cảm trên khuôn mặt cô làm cho công tử thấy buồn cười rồi bình thản nói:

- Động tác cũng nhanh đó chứ, tốt lắm.

- Mau buông ta ra.

Cô đau đớn chỉ biết nói mà không làm được gì, tay chân cũng tê cứng cả rồi.

- Cuối cùng cũng trả thù xong, coi như chúng ta hòa.

Công tử nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn cô như thể cười đùa.

- Người... chỉ vì điều đó mà người làm vậy với ta sao. Đúng thật là dã man! Tại sao có thể làm như vậy chứ?

Ngọc Lan cay đắng nói, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Vì sao lại đối xử với cô như vậy? Ngọc Lan oán hận nhìn công tử Lục Kỳ.

Công tử lẳng lặng nhìn cô, đôi mắt đen huyền lãnh đạm. Chàng nhìn ánh mắt ấy, ánh mắt đang rất sợ hãi, nhìn sang vết thương trên cổ bị chàng làm cho chảy máu có vẻ đã rất đau. Chàng nhặt lấy trăm cái hình hoa lê cho vào trong áo rồi nhẹ giọng nói:

- Ta chỉ muốn biết mọi chuyện ngày hôm qua như thế nào thôi, xin lỗi vì những hành động nguy hiểm này.

Công tử nói xong, đứng dậy rời đi, không hề quay đầu lại liếc nhìn cô một cái. Ngọc Lan thờ liên hỏi, đau đớn nhìn bóng lưng công tử rời đi, thật hận không thể ăn tươi nuốt sống chàng ta.

Đúng là cao ngạo. Cô thật không hiểu nổi, tại sao một mỹ nam anh tuấn trẻ tuổi lại có thể có những hành động độc ác xấu xa như vậy? Trời ơi, cô rốt cuộc đã đắc tội với ai tại sao phải đến thế giới này rồi còn phải trải qua nhiều chuyện đáng sợ vậy chứ?

Ngọc Lan nằm trên giường ngẫm nghĩ, dùng tay phải cố gắng lau chùi mặt, vết máu trên người, không ngừng khóc vì đau quá đúng lúc thì Tiểu Lệ đẩy cửa vào thấy cô đang nằm thê thảm trên giường còn bị thương vội chạy đến bên cô, lo lắng hỏi:

- Tiểu thư bị sao vậy, có chuyện gì đã xảy ra sao?

- Ta... ta...

Ngọc Lan cố gượng người ngồi dậy.

- Vân Du, con bị thương sao?

Vừa đúng lúc đại nhân bước vào, thấy con gái bị thương ông cảm thấy xót thảo nào ông đang trên đường vào cung thì cảm thấy lo lắng trong lòng liền quay về ngay.

- Cha... Hức hức...

Cô không kiềm được nước mắt.

- Nói cho ta biết, chuyện gì xảy ra với con, Vân Du?

- Có một tên trộm đột nhập vào định giết con, hần cầm dao kề vào cổ đe dọa này nọ khiến con sợ hãi...

Nghe Ngọc Lan kể lể, đại nhân bắt đầu lo lắng nghĩ đến một chuyện. Chắc có lẽ con bé đã là người chứng kiến những tên sát thủ trong đó có kẻ chủ mưu ám sát bộ hạ nên sẽ có người luôn theo dõi con bé để tra hỏi thậm chí có thể ảnh hưởng đến tính mạng. Không được, phải nhanh chóng bẩm báo bộ hạ cho người điều tra ra kẻ chủ mưu thì mọi chuyện mới êm xuôi.

- Con không sao là tốt rồi. Ta định đưa con vào cung để diện kiến bộ hạ khai báo những gì con đã thấy cho bộ hạ biết mà thấy con không được khỏe nên để sau đi cũng được.

- Con phải bẩm báo những gì vậy cha?

- Ta cũng không giấu con làm gì, những sát thủ hôm qua con thấy là những thích khách có âm mưu ám sát bộ hạ.

- Thật vậy sao cha?

Ngọc Lan có chút ngạc nhiên.

- Đúng vậy.

- Cha cho con vào cung với cha để diện kiến bộ hạ đi ạ.

- Nhưng mà...

- Con không sao.

Ngọc Lan vừa nói, vừa cố tỏ ra bình thường để cha khỏi lo lắng mà đưa cô vào cung. Thật sự cô cũng muốn biết trong cung như thế nào.

Tại hoàng cung.

Giờ trước mắt Ngọc Lan là một công trình kiến trúc khá lớn, cũng không có gì bất ngờ bởi vì ở thế giới hiện đại cô đã có dịp tham quan. Nhưng dưới triều nhà Lê thì kiến trúc ở đây hoàn toàn khác so với những gì cô thấy trước đó. Theo những gì cô biết, thành Đông Kinh vẫn giữ nguyên bố cục thành Thăng Long (thời Lý - Trần). Các cung được điện được xây dựng mới, chủ yếu tu bổ trên cơ sở cũ. Xây dựng và tân tạo nhiều cung điện lớn như điện Kính Thiên, điện Cần Chánh, điện Vạn Thọ,... Kiến trúc thời Lê Sơ gọi vẻ trang nghiêm nhưng kém phần đồ sộ, bề thế so với thời Lý Trần.

Cha dẫn cô đi đến một nơi khá lớn, cô nhìn con đường đi đến chỗ đó cô cũng hình dung ra được đang đi đến điện Kính Thiên nơi vua tiết tiều bàn những việc quốc gia đại sự.

- Con hãy đứng ở đây chờ ta, đừng đi đâu lung tung không lại bị lạc. Ta vào trong điện kiến bệ hạ.

- Vâng thưa cha.

Cô nghe lời đứng bên ngoài đợi, còn cha cô đi vào trong điện.

Nhiều quân lính canh gác quá, lần đầu tiên cô được mở mang tầm mắt đến vậy không giác gì ở trong phim cả. Ngọc Lan hồi hộp vì sắp phải diện kiến nhà vua rồi, không biết nhà vua như thế nào. Cô lẩm bẩm trong miệng “hình như vua Lê Nhân Tông còn rất trẻ, tên thật của vua là Lê Bang Cơ là con trai thứ ba của vua Lê Thái Tông, mẹ là Tuyên Từ Văn hoàng hậu Nguyễn Thị, lên ngôi vua lúc một tuổi. Nhưng mà hình như ông không phải là con ruột của vua Lê Thái Tông thì phải. Khi đó ông trị vì 17 năm rồi mất năm 19 tuổi do bị... bị ai ám sát ta, à anh cả Lê Nghi Dân ám sát...” đột ngột cô nói to cái tên đó lên làm quân lính canh gác chú ý đến cô, cô vội im lại rồi gượng cười.

...Mây...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Vân Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: chương 5

Mà đã đến đây rồi không đi Vườn Thượng Uyển thì tiếc thật, giờ đứng chờ thì lâu quá. Thôi kệ, đi một tí rồi quay lại cũng được. Cô quyết định đi tới Vườn Thượng Uyển mặc dù là vườn hoa của nhà vua nhưng thôi mặc kệ.

Thời gian này, đang vào mùa hạ, hoa sứ nở thơm đến ngao ngát. Đang tận hưởng vẻ đẹp dọc hai bên đường để đi đến Vườn Thượng Uyển thì đập vào mắt cô một cảnh tượng không thể nào chấp nhận được.

Một đám cung nữ đang ăn hiếp một người cung nữ khác.

- Sao người dám không làm việc hả?

- Người tưởng mình là ai mà muốn ăn không ngồi rồi, người cũng là cung nữ mà thôi.

- Đúng là đồ lười biếng, mau dậy cho cô bài học đi.

Đám cung nữ đó xông vào đánh cung nữ kia mặc cho cô ấy liên tục cầu xin “Tha cho ta... tha cho đi mà...”, đánh thì đã đành còn thêm những lời chửi rủa.

Thật là chương tai gai mắt quá đi mà, sao có thể một đám người mà ăn hiếp một người thôi chứ. Không thể để yên như thế được, Ngọc Lan đi nhanh lại, nói lớn:

- Các người mau dừng tay lại cho ta.

Nghe thấy tiếng nói lớn vang lên từ xa, đám cung nữ đều dừng lại.

Ngọc Lan đỡ cung nữ ấy lên, nhẹ giọng hỏi:

- Cô không sao chứ?

- Tôi không sao.

Mặt mày bầm tím hết tron rồi, đúng thật là quá đáng mà. Ngọc Lan quay mặt lại, hai tay chống hông chửi:

- Mấy cô ý đông ăn hiếp một người hả, ta sẽ báo chuyện này với cha ta để cha ta nói lên bệ hạ xử phạt các cô.

Nói rồi, Ngọc Lan nắm lấy tay cung nữ bị ăn hiếp quay lưng đi thì bị đám cung nữ chặn lại.

Đám cung nữ muốn gì nữa đây!

- Chuyện này không liên quan đến cô, mau bỏ cung nữ đó ra.

Một cô cung nữ trong đám đó đi ra nghênh ngáo đầy vai cô. Ngọc Lan cười nhạt, muốn gây gỗ đây mà, các nàng gặp không đúng người rồi, gặp phải cô thì chỉ có thương tích đầy mình thôi tại vì cô từng học võ nên biết chút chút. Cô xắn hai tay áo lên, khởi động hai khớp tay, cũng lâu rồi cũng chưa được vận động tay chân. Muốn đánh nhau đúng không, đến đây! Ngọc Lan bước lại, mặt đối mặt với cô cung nữ đó, gần giọng nói:

- Tốt hơn thì nên tránh xa ta ra đi.

- Chắc...

Đám cung nữ nhìn cô bật cười, ánh mắt đầy khinh thường.

- Thôi bỏ qua đi, tôi không muốn cô liên lụy đâu.

Cô cung nữ bị ấn hiếp ngăn Ngọc Lan lại, ánh mắt van nài. Nhìn cô cung nữ cầu xin như thế nên cô đành thôi bỏ vậy không gây chuyện nữa.

- Được rồi, tôi vì cô mà bỏ qua vậy.

- Cảm ơn cô.

Ngọc Lan thở nhẹ một cái, rồi nói:

- Tôi không chấp với các cô, coi như tôi vì cô cung nữ này mà tha cho các cô.

Dứt lời, Ngọc Lan nắm lấy tay cô cung nữ quay đi. Nhưng chỉ vừa mới nhấc chân đi được vài bước thì Ngọc Lan bị chơi xấu phía sau lưng. Cô bị một cung nữ khác đẩy ngã nhào vào hồ sen gần đó.

“Ui... ui...”

Tường chừng sẽ bị ngã xuống hồ thì có một nam nhân từ phía xa lao tới thật nhanh đỡ lấy cô quay một vòng vào trong. Người nam ấy mặc áo dài màu xanh xám, dung nhan tuấn mỹ, ánh mắt sắc sảo lạnh lùng.

- Cô không sao chứ?

Giọng nói trầm nghe thật dịu dàng.

- Ta... ta không sao.

Ngọc Lan vội buông nam nhân ấy ra, lấp bắp noi.

- Bái kiến Lạng Sơn Vương.

Các cung nữ đều cúi người chào nam nhân ấy.

Lạng Sơn Vương? Không lẽ là Lạng Sơn Vương Lê Nghi Dân, trước kia làm Hoàng thái tử rồi bị phế truất. Ông chính là người lật đổ em trai ông là Lê Nhân Tông, tự lập lên ngôi vị. Trời ơi không thể nào, cô cũng vội cúi xuống chào.

Cô nương này có gì khá quen? Nghi Dân nhìn Ngọc Lan lúc lâu rồi chợt nhớ ra, chàng đã bắt gặp trong rừng. Chắc có lẽ không sao, chắc nàng chưa biết được nhiều đâu. Chàng nhẹ giọng hỏi:

- Cô là con gái của Đại nhân nào mà đi đến vậy?

- Ta... ta là Vân Du con gái của Đô Đốc Nguyễn Xi.

Ngọc Lan vẫn khép mình cúi cúi nói không dám ngẩng mặt lên nhìn. Biểu cảm cùng với cử chỉ của cô làm Nghi Dân cảm thấy buồn cười.

“Là tiểu thư Vân Du sao, chúng ta đã đắc tội với tiểu thư rồi, phải làm sao đây?” các cung nữ nghe đến tiểu thư Vân Du đều lo sợ vì đã hành xử không đúng.

- Thì ra là con gái của Đô Đốc đại nhân. Giờ ta có việc phải đi rồi, lúc khác gặp lại cô sau.

Nói rồi, Nghi Dân nhanh chóng đi khỏi để lại bầu không khí căng thẳng này giờ. Ngọc Lan nín thở gần chết, cảm thấy nhẹ nhõm sau khi nam nhân ấy đi. Cô sợ khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén đó. Thôi không sao nữa rồi.

- Đa tạ, tiểu thư đã cứu cung nữ.

Cung nữ bị ăn hiếp ấy cúi xuống tỏ lòng biết ơn với Ngọc Lan. Cô mỉm cười:

- Không có gì đâu, mà cô tên gì?
- Cứ gọi cung nữ là Diệu Nguyên.
- Diệu Nguyên, ta nhớ rồi. Thôi ta cũng phải đi đây.

Dứt lời, Ngọc Lan hấp tấp chạy đến điện Kính Thiên, không lại cha đi tìm. Cũng chỉ vì những việc này mà cô không đến được Vườn Thượng Uyển tiếc thật.

“Áy... hình như là chỗ luyện tập bắn cung thì phải?” cô nói khẽ rồi tò mò đi vào mà quên luôn việc cần làm phía trước vì quá tò mò. Cô mở to hai mắt vì khu tập khá lớn, một dãy bia phía đằng xa kia, còn có cánh cung ở trên bàn cùng với mũi tên nữa. Cô thật sự muốn được bắn cung xem thử như thế nào. Xem xung quanh thử có ai không, cô cười vì không có ai hết có thể sử dụng thử được rồi.

Buổi tiết triều kết thúc, các quan đại thần đều ra về riêng Đô Đốc đại nhân còn chút việc muốn nói với bệ hạ.

- Bệ hạ, thần có đưa con gái thần đến gặp bệ hạ để nói chuyện hôm qua, những gì con gái thần thấy được.

Vân Du cũng đến sao? Không biết gặp nhau rồi sẽ như thế nào đây? Bệ hạ mỉm cười rồi quay sang Đô Đốc đại nhân nói:

- Được rồi cho gọi con gái khanh vào đi.
- Vâng thưa bệ hạ.

Đô Đốc đại nhân ra ngoài để gọi Vân Du vào nhưng không thấy đâu, ông nhìn xung quanh, miệng thầm mắng “Vân Du con đi đâu rồi, ta đã nói con ở đây cơ mà, trời ạ”. Không thấy Vân Du đâu cả, ông lẳng lặng vào bên trong bẩm báo lại với bệ hạ:

- Thần xin lỗi bệ hạ, con gái của thần chắc cỡ lẽ đã đi lạc đâu đó rồi. Thần sẽ đi tìm rồi tới gặp bệ hạ.

Mới vào cung mà đã chạy nhảy thế rồi, đúng thật là bướng bỉnh. Bệ hạ lại nhếch môi cười, một nụ cười điềm đạm.

- Được rồi, hãy đến gặp trẫm ở cung ấm.

Nói rồi, bệ hạ rời khỏi điện Kính Thiên về cung ấm còn Đô Đốc đại nhân thì cuốn cuộn đi tìm đưa con gái cứng đầu, bướng bỉnh này.

Trên đường về cung ấm bệ hạ đi ngang qua chỗ luyện tập bắn cung thì vô tình thấy Vân Du đang ở đó mảy mò bắn tên cảm thấy thích thú đi vào.

Ngọc Lan đứng thấy máy cảm cánh cung không biết phải bắn sao, có chút bực mình. Cô làm đủ kiểu hết mà vẫn không bắn được. Cô cắn nhai “tốt cuộc là bắn sao vậy không biết?”

Cô cầm cánh cung lên cùng với mũi tên làm lại lần nữa, hít thật sâu rồi thở ra, được rồi làm lại lần cuối xem sao. Chuẩn bị, nhắm một bên mắt, từ từ kéo dây cung và bắn.

“Bụp”

“Dá... sao không được vậy trời” cô hét lớn, mũi tên cô bắn nó không nghe theo lời cô gì cả, lại rơi xuống. Cô thôi không bắn nữa vứt cánh cung qua một bên, cảm thấy chán không muốn chơi nữa.

Điều bộ, cử chỉ của cô đều thu vào một ánh nhìn ở phía sau, khiến cho người đó cảm thấy buồn cười, dần tiến tới chỗ của cô.

Ngọc Lan cảm thấy chán đứng im nhìn hết cả dãy cánh cung trên bàn, không có cái gì thú vị cả. Cô bĩu môi nhưng rồi lại tìm thấy vật mới, cô cúi người với lấy thứ đó. Là một cái nỏ bằng gỗ, trong khá thú vị đây, có trò mới để xem rồi. Nhưng mà cái này sử dụng sao, cô không biết, thôi kệ cứ mò mò vậy rồi cũng ra thôi.

- Cái này hình như để đi săn thì phải, mà sử dụng sao vậy ta?

Ngọc Lan làm đủ kiểu mà không có tác dụng gì, mũi tên chẳng thèm bắn ra. Chắc cô điên mất thôi.

- Đây đừng có mà nghịch lung tung, kéo bị thương bây giờ.

Một lời nói dịu nhẹ vang lên làm Ngọc Lan giật mình quay lại.

- Công tử Lục Kỳ!

Ngọc Lan ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của công tử Lục Kỳ. Cô vừa nói xong, thì bàn tay cô chợt ấn phải cái chỗ để bắn mũi tên ra, ngay lập tức mũi tên bay thẳng về phía công tử Lục Kỳ một cách đột ngột.

“Phạt”

Công tử Lục Kỳ ngã phịch xuống vì bị mũi tên bắn trúng vai.

Ôi không cô đang làm cái gì vậy, tiêu rồi cô bắn người ta mất rồi, làm sao đây, cô vội chạy tới thì ngay lập tức bị đám thị vệ đẩy ra.

- Bệ hạ... bệ hạ... mau đưa người về cung ầm ngay.

Trung thần Đào Biểu ra lệnh cho công công đưa bệ hạ về cung ầm trị thương.

Ngọc Lan đứng run bần bật sợ tái mặt xanh rồi bị trung thần Đào Biểu bắt giam vào ngục. Cô bị mấy tên thị vệ hung hăng bắt giữ, không nhúc nhích được chút nào. Tối nhà giam, cô bị đẩy ngã vào trong một cách tàn nhẫn “phịch”.

Lần đầu tiên trong cuộc đời cô lại ở trong cảnh ngục tối như thế này, cô cảm thấy sợ hãi và lạnh lẽo vô cùng. Không biết công tử Lục Kỳ có sao không nữa, mà không phải là bệ hạ mới đúng. Tại sao lại là vua cơ chứ, làm sao đây? Cô bật khóc, lo lắng tột cùng.

- Vân Du!

- Cha!

Đô Đốc đại nhân lo lắng vội đến thăm cô ngay lập tức sau khi biết tin.

- Cha... cha... công tử à không bệ hạ có sao không cha?

Ngọc Lan lo sợ không nói rõ lời, nước mắt rơi liên tục.

- Ta đã bảo con đừng đi đâu cả mà, sao không nghe lời ta chứ, Vân Du? Cho dù con có lỡ tay đi nữa thì cũng bị vu vào tội mưu sát nhà vua con biết không, một tội rất nặng đáng bị xử trảm.

Nghe cha nói vậy, cô tuyệt vọng ngồi phịch xuống. Xử trảm sao? Ta chỉ lỡ tay thôi mà? lại một lần nữa cô sẽ đối diện với cái chết. Sao cô luôn gặp vận mệnh đen đui đến vậy chứ? Cho dù như vậy cô vẫn lo cho công tử Lục Kỳ, hi vọng chàng sẽ không sao cả.

- Cha khi nào bệ hạ tỉnh lại thì cha hãy nói cho con biết được không?

- Được rồi. Còn chuyện bệ hạ sẽ xử phạt như thế nào thì tùy vào quyết định của bệ hạ thôi con à.

Đại nhân chỉ biết nắm lấy tay con gái an ủi vì ông cũng không biết làm gì ngay lúc này cả.

Thời gian trôi qua đã 2 ngày, Ngọc Lan ở trong nhà giam không được ăn, không được uống nước đã vậy còn bị đánh trọng thương. Giờ cô chỉ nằm im dưới nền rom với một vẻ tiều tụy đến thê thảm, bộ đồ trên người cô mặc bị đánh cho rách bươm, máu tươi thấm đỏ nhiều chỗ. Vết mặt cô xanh xao không có sức sống nào, bờ môi còn đọng lại vết máu khô.

Ngọc Lan đau lắm, đau rất nhiều, toàn thân đau buốt nhưng biết làm gì được. Cô cảm thấy cô đơn, sợ hãi, muốn được giải thoát khỏi nơi tăm tối địa ngục này để được nhìn ánh sáng mặt trời ngoài kia.

Nước mắt tiếp tục rơi, cô chỉ biết khóc trong tuyệt vọng chỉ vì một trò đùa ngớ ngẩn của cô rồi lại chìm vào giấc ngủ, toàn bộ thế giới chỉ là một màu hắc ám.

Đứng bên ngoài nhìn vào, một nỗi lo lắng bao trùm trên khuôn mặt tuần mã kia, không thể dễ dàng phải chịu lạnh lẽo như vậy được.

- Mau mở cửa cho ta.

- Vâng bệ hạ.

Thị vệ nhanh chóng mở cửa cho bệ hạ.

Bệ hạ bước vào trong nỗi lo lắng hiện rõ trên mặt, vội ngồi xuống đỡ lấy Vân Du vào lòng. Chắc có lẽ nàng đã rất đau rồi, nhìn nàng tiều tụy xanh xao quá, xin lỗi vì đã đến muộn. Đó là những gì mà bệ hạ nhìn thấy được trên khuôn mặt Vân Du.

Ấm áp quá! Trong vô thức Ngọc Lan mở hờ đôi mắt, nhìn thấy khuôn mặt ấy sao quá đỗi quen thuộc nhưng mà mờ ảo không thể nhìn rõ. Cô cố mở mắt để nhìn khuôn mặt ấy dần hiện rõ hơn và cô đã nhìn được.

- Công... công tử... Lục Kỳ...

Cô nói giọng yếu ớt, cố đưa bàn tay lên sờ lấy khuôn mặt ấy rồi chợt bật khóc.

- Là ta công tử Lục Kỳ, xin lỗi vì đã để nàng phải chịu khổ như vậy.

Bệ hạ nói giọng nghẹn lại, cảm thấy xót xa vô cùng.

Cuối cùng công tử cũng đến rồi, cô sẽ không cảm thấy sợ hãi nữa, không còn cô đơn nữa có thể yên tâm ngủ một giấc thật dài.

- Vân Du... Vân Du à...

Bệ hạ gọi tên Vân Du liên tục khi thấy nàng bất tỉnh hẳn đi vội ra lệnh cho những người bên ngoài đưa Vân Du tới ngự y.

...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Vân Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: chương 6

Nghe đến việc bệ hạ bị nữ nhi nhà Đô Đốc bắn tên bị thương nhưng sẽ được bệ hạ tha tội chết, Thái hậu nhanh chóng đến cung âm gấp bệ hạ ngay lập tức.

Thái hậu vừa tới đúng lúc cũng có mặt Đô đốc đại nhân ở đó.

- Bái kiến Thái hậu nương nương.

Đô Đốc vội cúi đầu hành lễ.

Nhưng Thái hậu không được quan tâm lạnh lùng bước vào trong.

- Bệ hạ sao có thể tha cho một người có ý mưu sát bệ hạ vậy chứ?

Thái hậu nâng cao giọng nói lớn, cảm thấy rất tức giận. Đô Đốc chỉ biết im lặng lắng nghe.

- Trẫm biết là Thái hậu lo lắng cho trẫm, nhưng mà nữ nhi nhà Đô Đốc không hề cố ý sát hại trẫm. Trung thần Đào Biểu cùng với những người có mặt ở đó có thể làm chứng.

Bệ hạ lên tiếng giải bày mọi chuyện nên Đô Đốc cảm thấy an tâm được phần nào.

- Nhưng mà bệ hạ...

- Thái hậu à, mọi chuyện trẫm đã quyết định hết rồi, trẫm không muốn làm to chuyện này lên đâu.

Thái hậu không biết nói gì chỉ biết nghe theo lệnh của bệ hạ đưa ra mặc dù trong lòng cảm thấy có chút bức tức vì quyết định đó.

- Được rồi, nữ nhi nhà khanh không có lỗi trong chuyện này đó là do trẫm tự làm mình bị thôi nên nữ nhi nhà khanh sẽ không sao cả, khanh yên tâm.

- Đa tạ bệ hạ đã tha tội chết cho nữ nhi của thần.

Đô Đốc vội quỳ xuống đa tạ bệ hạ cảm thấy vui mừng vì mọi chuyện đã được giải quyết êm đẹp.

...

Tại ngự y phòng.

Đau quá... cô chết rồi sao?

Ngọc Lan tỉnh dậy là buổi chiều muộn. Cô không biết mình đã ngủ bao lâu rồi, cảm thấy cơ thể đau buốt, bủn rủn. Đây là ở đâu cô cũng không biết nữa, chỉ thấy trong căn phòng trống trơn không có gì ngoài chiếc giường mà cô đang nằm và cái bàn. Thân thể cô được thay bộ quần áo sạch sẽ, toàn bộ vết thương cũng đều được băng bó lại.

- Tiểu thư tỉnh lại rồi.

Một cung nữ trên tay mang bát thuốc đi vào, để thuốc lên bàn rồi đi lại đỡ cô ngồi dậy.

- Là Diệu Nguyên hả, mà sao tôi lại ở đây vậy?

Ngọc Lan cố nén đau đớn nhìn Diệu Nguyên hỏi.

- Tiểu thư được bệ hạ cho người đưa đến đây trị thương.

- Là bệ hạ sao?

- Dạ đúng rồi.

Diệu Nguyên đi lại mang bát thuốc tới cho cô.

Bệ hạ đã tha tội cho cô rồi sao, Người đã khỏe lại rồi thật may. Ngọc Lan cười mỉm, được sống thêm lần nữa sau những ngày nơm nớp lo sợ. Qua thế giới này cô mới cảm nhận được như thế nào là sống trong những ngày sở hãi, cô đơn. Bỗng dưng cô muốn khóc.

“Hức... hức...”

Thế rồi nước mắt vô thức rơi, cô bật khóc lên thành tiếng.

- Tiểu thư sao vậy ạ?

Diệu Nguyên lại đặt chén thuốc lên bàn luôn cuốn không biết làm gì hết thì “cạch” cửa mở toan.

- Bệ hạ.

Diệu Nguyên vội cúi xuống rồi nghe theo lệnh của bệ hạ ra ngoài đóng cửa lại.

- Vân Du à...

- Công tử Lục Kỳ...

Tiếng nói dịu dàng ấy vang lên, Ngọc Lan ngược nhìn rồi vô thức chạy tới ôm công tử Lục Kỳ thật nhanh, cô cũng không hiểu sao cô lại làm như vậy nữa.

Bệ hạ bất ngờ khi thấy cô chạy tới ôm Người, bệ hạ cũng không ngăn ngại mà đưa tay lên ôm lấy cô.

Cô đang ôm ai vậy? Ui, không phải là công tử Lục Kỳ mà là bệ hạ, tiêu thật rồi. Cô chợt nhận ra vội buông bệ hạ và quỳ xuống, miệng lắp bắp nói:

- Xin hãy thứ lỗi cho tiểu nữ đã làm tổn hại đến ngọc thể của bệ hạ.

Bệ hạ khụy khỏi xuống nắm lấy hai bên tay của cô đỡ dậy.

Ngọc Lan cứ khép nép mình, liên tục đẩy mắt mình đi chỗ khác không dám nhìn thẳng vào mắt bệ hạ, hai tay cứ che mặt mình lại. Nhớ lại những gì mà cô đối xử với bệ hạ cô vừa cảm thấy có lỗi vừa cảm thấy xấu hổ vô cùng, với những hành động tự nhiên thoái hóa giờ cô muốn đào đất mà chôn mình xuống đó mất thôi.

Bệ hạ chợt cười vì những cử chỉ của Vân Du rồi nắm nhẹ tay của cô hạ xuống.

Ngọc Lan dơ mắt nhìn bàn tay dần hạ xuống, nhìn thẳng vào khuôn mặt anh tuấn của bệ hạ, quả thật khiến cô phải ngẩn nhìn không rời, cùng với nụ cười tuyệt mỹ ấy. Làm sao vậy, Ngọc Lan à tỉnh lại đi? Cô tự trấn tĩnh bản thân không được nhìn thẳng vào bệ hạ như vậy, tỉnh tỉnh. Cô nheo đôi mắt mình nhìn xuống dưới nền.

- Nàng có biết trăm đau lắm không hả? Chỗ này... chỗ này... còn cả chỗ này nữa...

Bệ hạ đưa tay cô đặt lên chỗ bị tên bắn, chỗ bị cô dùng trâm cài đâm vào, giọng nói dịu nhẹ ảm áp có chút vui đùa.

Ngọc Lan cảm thấy tim mình đập loạn nhịp, có gì đó xao động trong lòng, lúc này cô mới đưa mắt nhìn bệ hạ. Ánh mắt cô đỏ hoe đọng đầy nước mắt đang dần lăn dài trên má.

- Lại khóc nữa sao, chỉ đùa chút thôi mà.

Bệ hạ đưa tay lên gạt đi nước mắt trên mặt cô rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng và lúc này đang là cơ hội tốt để bệ hạ có thể nói lời chân thành từ đáy lòng mình.

- Vân Du à, liệu nàng có thể cho trăm cơ hội để bày tỏ tình cảm của mình với nàng được chứ?

Ngọc Lan bất ngờ khi nghe bệ hạ nói vậy nhưng cô nghĩ đó chỉ là lời nói đùa mà thôi. Cho dù đó lời nói chân thành đi chăng nữa cô sẽ không đón nhận vì bệ hạ đã lừa dối cô, cho nên mới có những chuyện không hay như vậy. Và cô chỉ ước gì người trước mặt cô không phải là bệ hạ mà là công tử Lục Kỳ bình thường mà cô biết thôi.

Ngọc Lan buông nhẹ bệ hạ ra và lấy hết can đảm để nói:

- Xin lỗi bệ hạ, bệ hạ đừng nói những câu đùa giỡn đó nữa, người ngoài nghe thấy được thì không hay đâu thưa bệ hạ.

- Nhưng mà...

- Đừng đùa giỡn với tiểu nữ như thế nữa, tiểu nữ không thích những điều mà bệ hạ đã làm trước đó với tiểu nữ, tiểu nữ cảm thấy sợ con người của bệ hạ.

Cô nặng lời nói với bệ hạ. Làm đúng lắm Ngọc Lan à, phải vậy chứ! Cô tự nhủ với chính mình. Dứt lời, cô buông tay của bệ hạ rồi đứng dậy đi thẳng một mạch ra khỏi phòng để lại phía sau một nỗi tuyệt vọng và hụt hẫng.

- Vân Du, trăm không có ý đó.

Bệ hạ đứng dậy nhìn ra cửa, cảm thấy thất vọng vô cùng, cô ấy đã không hiểu tình cảm chân thành này mà chỉ tưởng nó như một lời nói đùa. Người nghĩ cũng phải, cũng do Người đã có những hành động không đẹp trong mắt Vân Du nên mới khiến nàng nghĩ như vậy.

Ở đâu đó sau phòng ngự y này.

Một nam nhân đang nói chuyện một cung nữ một cách lén lút.

- Cô ta đã uống thuốc chưa?

- Thưa Lạng Sơn Vương, bệ hạ vào đột ngột rồi không biết có chuyện gì mà tiểu thư Vân Du khóc rồi bỏ ra ngoài. Chắc có lẽ là chưa uống thuốc ạ.

- Phải nghĩ cách khác thôi, bằng mọi giá phải giết chết cô ta .

- Tại sao phải giết tiểu thư Vân Du vậy thưa ngài?

- Vì ta sợ cô ta đã nhìn thấy mặt ta lúc ở trong rừng rồi.

- Giờ cung nữ phải làm gì nữa không ạ?

- Ta sẽ nói cô sau.

...

Vài ngày sau.

Được sự cho phép của cha, Ngọc Lan được tự do ra ngoài đi dạo cho khoay khóa sau những ngày dưỡng bệnh ở trong phòng. Cô cảm thấy vui vẻ, mặc đồ thật đẹp, tóc búi gọn lên cài thêm chiếc trâm cài hoa lê trên tóc. Trông cũng xinh đẹp không đến nỗi nào, cô tự nhìn mình trong gương rồi khen thầm, trên môi liên tục mỉm cười. Có điều cô gầy đi nhiều sau mấy ngày sốt kịch liệt.

- Tiểu thư chuẩn bị xong chưa?

Tiểu Lệ vui vẻ đi vào.

- Đã xong, đi thôi.

Ngọc Lan đi khỏi phủ chỉ vừa bước chân ra khỏi thôi đã cảm thấy thoải mái biết bao. Cô đi chậm rãi đến khu chợ, đến từng quán nhỏ để xem những món đồ lạ mắt. Nhưng tự nhiên cảm thấy lạ, sao mọi người đi đường ai cũng nhìn cô thế kia, bộ cô lạ lắm sao. Cô thấy mình cũng ăn mặc bình thường, tóc tai đâu đến nỗi nào, liền vội quay sang hỏi Tiểu Lệ:

- Tiểu Lệ, sao mọi người cứ nhìn ta hoài vậy?

- Tại vì tiểu thư hôm nay đẹp quá mà. Mà cũng lạ nha, em thấy tiểu thư trang điểm lạ lạ á chưa từng thấy bao giờ.

Tiểu Lệ nói rồi mỉm cười tươi tắn.

- Vậy mà ta cứ tưởng, ăn mặc có vấn đề.

Ngọc Lan gượng cười, cũng phải cô trang điểm theo cách hiện đại cơ mà chứ cô đâu biết cách trang điểm của thời này đâu. Thôi kệ biết nghĩa là đẹp được rồi.

- Tiểu thư, ngọn đèn hoa đăng hình hoa sen đẹp quá.

Nhìn thấy Tiểu Lệ chỉ ngọn đèn đó chợt cô cảm thấy tim mình nhói lên, lại nhớ về hình ảnh công tử Lục Kỳ. Ánh mắt chợt buồn lạ thường, thôi tự nhiên

nhớ lại chỉ cho buồn vậy không biết, gạt nó qua một bên đi. Cô tiếp tục đi nhưng mà cô cảm thấy lạ có cảm giác gì đó khó chịu bức rức trong lòng giống như sắp có điều xấu xảy ra với cô vậy. Cô nghĩ chắc có lẽ mới khỏi bệnh mà đi ra gió nên bị vậy thôi, không sao cả, cô hít sâu rồi thở nhẹ một cái.

Đang đi nữa đường thì có xô xát xảy ra giữa một cô tiểu thư quyền quý với hai chị em nhà dân.

- Tiểu thư, tiểu thư tha cho em gái tôi đi ạ, em tôi không có ý làm vậy đâu ạ.

Người chị gái quý xuống cầu xin thảm thiết, mặt mày nhem nhuốc.

- Có tình sao, nó làm bẩn áo ta rồi này, có thấy không hả? Hai người có tiền trả nổi không mà dám.

Cô tiểu thư kiêu căng lên giọng quát lớn, dùng chân đá mạnh người chị gái kia ra một cách tàn nhẫn. Còn cô bé kia chỉ biết khóc ôm lấy người chị sợ hãi.

- Bọn này phải dạy cho bọn chúng bài học thì mới nhớ đời được, người đâu đưa roi đây cho ta.

- Đây thưa tiểu thư.

Một người nam nhân đưa cho cô ta một cái roi da, cô ta cầm lấy quát túi bụi vào hai người họ. Người dân xung quanh thì chỉ biết đứng nhìn không dám hó hé gì.

Cảnh tượng đó đập ngay vào mắt Ngọc Lan, làm cô tức không chịu nổi. Tại sao một con người tài sắc vẹn toàn như vậy mà có thể ra tay hành xử với hai chị em người ta như thế. Không thể dễ yên như vậy được, phải xông tới thôi.

Ngọc Lan đang định đi nhanh lại thì bị Tiểu Lệ cản lại không cho:

- Tiểu thư định làm gì vậy, đừng gây thêm chuyện nữa.

Ngọc Lan mặc kệ hất tay Tiểu Lệ ra chạy lại, tại sao thấy người mà không cứu được chứ.

- Đánh cho người chết đi, cho chừa cái tội làm bẩn ta...

- Tha cho chúng tôi đi mà... tha cho chúng tôi..

Cô tiểu thư đó cứ đánh, miệng không ngừng chửi rủa mặc cho hai chị em có cầu xin như thế nào. Đang đánh thì mọi động tác dừng lại.

- Chuyện gì vậy?

Cô ta gằn giọng liếc con mắt nhìn Ngọc Lan tay bị nắm chặt lại.

Hai chị em bị đánh vui mừng vừa thoát khỏi được đòn roi đau đớn kia.

- Đây, một cô nương xinh đẹp như thế này mà lại ra đường bạo lực với người khác không thấy mặt mặt sao hả?

Ngọc Lan bình thản, nhẹ giọng nói kèm theo nụ cười khinh bỉ.

- Hớ, cô là ai mà dám xen vào chuyện của ta?

Cô ta gằn giọng nói nhìn Ngọc Lan bằng ánh mắt sắc lẹm.

- Không cần biết, họ chỉ lỡ tay làm bẩn áo cô thôi mà, tại sao lại ra tay tàn nhẫn như vậy?

- À ha, thì ra đây là tiểu thư Vân Du, người mà ta đã đẩy xuống hồ sen kia mà. Một cô tiểu thư bên ngoài giả vờ yếu đuối ngây thơ nhưng thực chất bên trong là một con người xảo quyệt chuyên đi ăn cắp đồ của người khác mà dám đứng đây dạy đời ta sao. Chắc! Đúng là không biết nhục nhã mà.

Cô tiểu thư cao ngạo đó bĩu môi, nói giọng khinh bỉ chê bai cô.

Thì ra lúc cô xuyên không, lý do cô ngã xuống hồ sen là ở đây. Trước khi xuyên không qua đây, cô tiểu thư Vân Du này đã có xích mích với cô tiểu thư kiêu căng kia rồi bị đẩy ngã xuống hồ sen, hóa ra là như thế. Ngọc Lan không biết lúc trước Vân Du này là một người như thế nào mà thôi mặc kệ cứ lo chuyện này trước đã. Nếu Vân Du trước kia yếu đuối thì đổi lại Vân Du bây giờ mạnh mẽ, cá tính không thể chịu đựng như thế được. Coi như cô sẽ báo thù cho chính cô vậy đi.

- Nhục nhã sao? Vân Du lúc đó nhường người thôi...

Giờ, Vân Du này sẽ cho người biết thế nào là lễ độ. Cô chồm lấy lọ mặt ong của cô bé bị đánh kia hất hết lên người cô tiểu thư cao ngạo đó, miệng cười rồi ngây thơ nói:

- Ui ui, xin lỗi không cố ý đâu.

- Người...

Mọi người xung quanh đều há hốc mồm nhìn hành động vừa rồi của Ngọc Lan.

Cô tiểu thư kiêu ngạo đó tức giận cảm roi da quật mạnh vào cánh tay phải của Ngọc Lan khiến cô kêu lên tiếng đau đột ngột, tay áo rách bươm, vết thương hở miệng chảy máu một đường dài. Thêm một phát nữa, nhưng lần này Ngọc Lan né được roi chỉ quật trúng cái búi tóc cô làm bung xỏa ra mái tóc thật dài, ngay cả lúc này dáng vẻ của cô cũng hiện lên một nét quyền rũ khiến bao người phải trầm trồ.

Dám đánh cô sao, được thôi cô sẽ cho nàng quần áo tả tơi, khuôn mặt xinh đẹp kia có thêm quảng thâm thật to. Ngọc Lan xông vào dùng những chiêu võ thuật mà cô đã học ở thời hiện đại đánh cô tiểu thư kia tui bụi.

“Phịch”

Cô tiểu thư đó bị Ngọc Lan đá mạnh vào vùng hông ngã phịch xuống đất, bụi bay tùm lùm làm cô ho sặc sụa. Tới lúc này, dù cô tiểu thư đó đã bị cô đánh như ý muốn nhưng cô cũng đau chịu tha còn đi lại ngồi đề lên người cô tiểu thư đó trừng mắt nhìn.

- Cô mà còn ăn hiếp những người yếu đuối thì ta sẽ làm cho cô thê thảm hơn bây giờ, nghe chưa.

Ngọc Lan nâng cao giọng, khuôn mặt đầy dũng khí.

Cô tiểu thư đó tức giận nhìn Ngọc Lan như muốn ăn tươi nuốt sống, quần áo đã tả tơi hết rồi, hai mắt đang dần sưng húp lên. Cô ta giận điên tiết lên, phun nước bọt vào mặt Ngọc Lan.

Ngọc Lan cũng ngạc nhiên lắm với hành động này, cô nhếch môi cười nhạt. Đúng thật là chịu hết nổi mà! Về mặt Ngọc Lan dần trở nên đáng sợ, giờ tay cao chuẩn bị giáng xuống mặt cô ta một cái đánh thật mạnh. Cô tiểu thư sợ hãi vội né sang một bên.

- Hờ... chưa gì đã sợ rồi. Lần này ta tha cho cô nhưng nếu có lần sau ta sẽ không dễ yên như vậy đâu.

Nói rồi, Ngọc Lan đứng dậy phui phui quần áo lấy khăn lau đi những thứ bẩn thỉu trên mặt. Cô quay sang mỉm cười với hai chị em bị đánh, họ đều cúi xuống cảm tạ cô.

Nhân lúc Ngọc Lan không để ý, cô tiểu thư đó cầm lấy roi da quật mạnh xuống chân cô, khiến cô ngã khụy xuống đau điếng.

Ngay lập tức đám đông ở đâu đó xông ra làm nổi loạn cả lên, bụi đất tùm lùm bay lên hết mặt cô. Mọi thứ trở nên ồn ào trông thấy, cô bị nhiều người xô đẩy, dẫm đạp lên vấy, lên chân không tài nào đứng lên được, mắt bị bụi bám làm cho nhòe đi.

Trời ơi, sao giống phản loạn vậy, có ai không mau giúp cô thoát khỏi vòng vây này với!

- Tiểu thư... tiểu thư đâu rồi... a...a...

Tiểu Lệ chen vào đám đông lo lắng tìm tiểu thư không biết lạc đâu rồi, cô liên tục bị xô đẩy bởi vì dòng người cứ liên tục chặn đứng cô, cô cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra luôn.

Từ trong dòng người chen chúc này, có một nam nhân bịt mặt cầm con dao trên tay, đang tiến lại chỗ Ngọc Lan với vẻ gian ác hiện rõ qua con mắt. Hắn ta vung dao lên nhắm thẳng vào Ngọc Lan.

“Phịch”

Hình như có tiếng đâm thì phải, cô không thấy gì cả nước mắt cứ chảy như mưa do bụi.

- Vân Du... Vân Du à mau đứng dậy đi thôi.

- Ta ta không thấy gì cả...

Tiếng nói này sao nghe quen quá, cô đang được ai đó bế xốc lên chạy ra khỏi dòng người đông đúc hoảng loạn này. Cô cảm nhận được sự an toàn vô cùng, cố nheo mắt nhìn lên gương mặt đó. Cô lấy tay dụi mắt mình, cuối cùng cũng nhìn thấy rõ. Là... Là công tử Lục Kỳ...

- Mau bắt lấy cô ta nhanh.

Cô quay ra sau thấy một đám người đang đuổi theo sau, hình như bọn chúng muốn bắt cô.

Chắc có lẽ là bọn người của cái cô tiểu thư kiêu ngạo kia, sao giống như những tên sát thủ mà cô nhìn thấy ở khu rừng vậy.

Tiếng thở dốc của công tử Lục Kỳ cùng với những giọt mồ hôi rơi nhễ nhại trên mặt cô, cô không thể để công tử ôm cô mà chạy đuổi sức như thế được.

- Công tử cho ta xuống đi, ta có thể chạy được.

- Nàng chạy được chứ?

Công tử Lục Kỳ nói với giọng lo lắng và thở gấp.

Ngọc Lan gật đầu đáp, công tử thả cô xuống rồi nắm tay cô chạy thật nhanh. Bọn người đó cầm kiếm vẫn rượt đuổi phía sau tới tấp. Cô và công tử chạy lượn lách để tránh bọn chúng nhưng đều bị bọn chúng thấy nên cứ dốc sức chạy.

“Hơ...hơ...” Ngọc Lan đứng lại thở liên hồi, cô mệt quá rồi, chạy không nổi nữa. Chạy nữa chắc cô tắt thở mà chết mất.

- Công tử chạy đi, ta chạy không nổi nữa rồi.

Cô cố gắng nói, tay cứ đẩy đẩy hồi thúc công tử chạy đi.

- Ta không thể.

Công tử Lục Kỳ cũng đã thấm mệt rồi nếu tiếp tục chạy chắc cũng chịu không được vội nhìn xung quanh xem có chỗ nào trốn được không. Cuối cùng cũng nhìn thấy, công tử Lục Kỳ vội bế sức Ngọc Lan lên chạy thật nhanh vào chỗ đằng sau căn nhà gỗ bị mục ở gần đó để trốn.

Bọn người bám theo dừng lại quan sát xung quanh.

- Mau lục soát xung quanh đây đi, bọn chúng chưa chạy bao xa đâu.

Công tử Lục Kỳ thả Ngọc Lan xuống khép nép nhìn ra xem bọn chúng có tới đây không, thấy bọn chúng tản đi chỗ khác, công tử xoay người vào trong thờ phào nhẹ nhõm.

Ngọc Lan cảm thấy đuối sức, rã rời cả hai chân. Bọn người đó chắc có lẽ tìm cô để tính sổ vụ vừa rồi chăng, mà cũng không có lý gì nếu muốn bắt cô thì ngay từ đầu cô tiểu thư kia đã cho người ra bao vây cô rồi. Còn đám người này ăn mặc không khác gì bọn sát thủ mà cô nhìn thấy ở trong rừng, không lẽ bọn chúng tìm cô để giết sao? Cô bắt đầu sợ hãi, hai tay cầu chặt vào vạt váy.

- Bọn chúng tìm ta để giết chết.

Nghe Ngọc Lan nói vậy, công tử Lục Kỳ thấy nét mặt cô như vậy cũng biết cô đang sợ hãi vội nắm lấy tay cô trấn an.

- Có ta ở đây rồi, sẽ không sao cả đâu.

Đột nhiên cô run lên nắm chặt lấy tay công tử hơn, cô sợ tuột mất tay công tử rồi chết trong sợ hãi.

“Xẹt... xẹt...”

Có tiếng bước chân đang lại gần, công tử quay ra xem có ba tên cầm kiếm đang đi lại.

Máu, không được rồi. Công tử Lục Kỳ lúc này mới nhận ra vết thương ở vùng hông trái của chàng đang chảy máu vì đỡ cho Vân Du mà chàng bị tên bị mặt đâm một phát. Máu đã nhỏ giọt xuống nền đất, chàng định đi ra xem còn chỗ nào thoát không thì thấy bọn chúng tiến quá gần rồi lại lui vào trong.

- Bọn chúng đang đến gần rồi.

- Làm sao đây.

Ngọc Lan lo lắng lên đến tột đỉnh, ông trời ơi đừng để chúng phát hiện ra chỗ này, làm ơn.

Cô quay mặt ra thấy bọn chúng đến gần lắm rồi, miệng không ngừng cầu nguyện “làm ơn, cứu giúp tụi con, làm ơn.”

- Không sao, đừng sợ.

Công tử Lục Kỳ vội ôm lấy cô, cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa chàng cũng không để nàng chịu nguy hiểm một mình như vậy, có người vẫn luôn đồng hành bên cạnh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Vân Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: chương 7

Bọn chúng đang tới gần, gần lắm rồi, nghe được cả tiếng thanh kiếm bọn chúng mở ra... Giây phút đáng sợ lên đến đỉnh điểm.

“Xào”

- Máy người đến đây làm gì vậy?

Một cụ già cầm thau nước lờ tay tạt chúng những người đang đứng đó.

- Này, mấy người muốn tìm gì hả? Nếu muốn vào lấy đồ thì không có cho các người lấy đâu, chỉ có mạng già này thôi.

Cụ già đó nói lớn làm bọn chúng không dám ho he gì, liền đi chỗ khác.

Ngọc Lan và công tử Lục Kỳ thở phào nhẹ nhõm. Ôn trời được cứu rồi, cô buông công tử Lục Kỳ ra ngồi phịch xuống. Sao bọn chúng cứ bám lấy cô riết vậy, lúc đó cô chỉ lạc đường thôi mà chứ có cố ý gì đâu. Quên nữa, người luôn đồng hành cùng cô trong thời khắc nguy hiểm này là công tử Lục Kỳ, chàng ấy đang ở đây. Công tử đã không ngại nguy hiểm mà ở bên cô mặc dù chàng chẳng liên quan đến chuyện này, cô cảm thấy có tội vô cùng. Mặc dù vậy, cô cũng không thể xao động như thế được, cô không muốn công tử liên quan gì đến cô nữa vì ở cạnh cô công tử chỉ gặp thêm phiền phức mà thôi.

- Cảm ơn công tử đã cứu ta, giờ thì công tử về được rồi đừng lo cho ta.

Cô lạnh lùng nói rồi cúi đầu chào công tử đi ra khỏi căn nhà gỗ đó.

- Vân Du... đừng như vậy.

Công tử vội nắm lấy tay cô níu lại.

“Xin lỗi công tử ta không thể, chỉ nhìn thấy công tử ta sẽ không kìm chế được cảm xúc của mình mất” đó là những gì cô nghĩ, rồi cô hất mạnh tay của công tử Lục Kỳ và rời đi nhanh chóng.

- Vân Du à...

Công tử Lục Kỳ cảm thấy đau lòng, ánh mắt buồn rười rượi.

Trời bắt đầu tối rồi, không biết đi đường nào về nữa. Ngọc Lan cứ đi và đi với tâm trạng thần thò, cảm thấy tiết trời bắt đầu lạnh buốt. Sao không có người nào đi đường hết vậy, có ai chỉ đường cho cô về nhà với cô không muốn chuyện lúc trước diễn ra lần nữa đâu.

“Tỉ tách.”

Mưa sao, sao lại mưa ngay lúc này vậy chứ, hu hu. Ngọc Lan cuối đầu chạy tìm chỗ trú mưa. Bỗng dưng nghe tiếng “phịch”, cô dừng chân lại quay người ra phía sau cô hoảng hốt khi thấy có người đang nằm bệt ở đường xa kia vội chạy lại.

Công tử Lục Kỳ! Công tử đã đi theo cô tới tận đây sao?

- Công tử Lục Kỳ... sao công tử lại đi theo ta chứ?

- Ta... ta lo cho nàng không biết đường về.

Công tử nói giọng yếu dần, một tay ôm lấy hông trái của mình. Thấy vẻ mặt công tử dường như đang đau đớn, Ngọc Lan vội nắm lấy tay của công tử bỏ ra xem thì thấy vết thương cực kỳ sâu đang chảy máu quá nhiều. Cô chợt nhớ lại mạng mẩn cảnh loạn xảy ra thì ra cô nghe tiếng đâm đó ở gần mình đáng lẽ người dính phải chính là cô chứ không phải công tử Lục Kỳ. Sao công tử lại vì ta như vậy chứ, đúng thật là ngốc mà.

Cô vừa lo lắng vừa mắng công tử:

- Sao công tử lại ngốc vậy chứ hả?

Công tử Lục Kỳ chỉ biết lẳng lặng lắng nghe không nói gì đứng dậy nắm tay Ngọc Lan lạnh lùng đi chậm rãi.

- Công tử hãy tìm chỗ nào trị thương đã?

- Ta đưa nàng về nhà.

Ngọc Lan không thể đi như vậy được vội đi trước nắm lấy tay công tử đi tìm chỗ nào đó để núp mưa trị vết thương cho công tử thì cô mới yên tâm được.

Hai người họ tìm được chỗ hang đá đi vào trong đó núp mưa. Ngọc Lan đỡ công tử Lục Kỳ ngồi tựa vào vách đá xem vết thương.

- Vết thương khá sâu.

Ngọc Lan sợ hãi kêu lên, nắm áo của công tử cởi ra, khoe trần cơ bụng trong gió lạnh.

Cô vừa nói, vừa vô thức xé ra một mảnh vải trên áo mình, cẩn thận băng bó vết thương của công tử lại, ngăn lại dòng máu chảy rỉ ra. Vết thương này phải khâu lại thì mới nhanh lành được, nhưng ở thời này lấy đâu ra kim chỉ mà khâu vết thương chứ đã vậy còn không có thuốc sát trùng ở đây nữa.

À lá thuốc cây to mảnh có thể cầm máu, phải đi tìm thôi. Cô đứng dậy định chạy ra ngoài tìm thì bị công tử ngăn lại.

- Trời đang mưa mà đi đâu?

- Ta đi hái lá thuốc chữa vết thương cho công tử.

Nói rồi cô hất tay công tử ra chạy một mạch đi tìm. Trời ối tối thui như vậy làm sao mà thấy chứ, đã vậy còn mưa xối xả nữa. Lần đầu tiên cô đi tìm hái lá thuốc như vậy, đã thế cô chỉ biết loại cây này qua sách. Nhiều lá giống nhau như vậy sao phân biệt lá nào là lá to mảnh đây. Cô rồi ren lên có chút bực mình thật, cố gắng nhớ hình dáng nó như thế nào. Miệng không ngừng lầm bầm “nhớ lại đi, nhớ lại đi...” sau một hồi rớt cuộc cũng nhớ ra, cái cây đó là một cây tầm gửi, mọc thành bụi, có thân cành vươn dài dựa vào cây khác, màu xám phủ lông mịn, lá mọc đối, hai mặt có lông, có hoa màu trắng.

Nhớ ra hình dáng nó rồi, cô đi tìm mấy cây to xung quanh đây để tìm. Chịu khó xúu cũng tìm thấy, cô hớn hờ nhảy lên cây hái thật nhiều lá to mảnh đem về hang động.

Cô đi vào với bộ dạng ướt như chuột lột vội lấy đá đã thuốc ra nhẹ nhàng đắp lên vết thương cho công tử một cách chậm rãi. Vết thương thật đáng sợ, sâu như thế, chắc là rất đau đớn.

Cô cũng từng làm qua những việc sơ cứu như thế này nên cũng dễ dàng vì vốn dĩ ước mơ của cô là trở thành một bác sĩ thật giỏi mà. Cô ngược lên nhìn công tử rồi lại thôi tập trung vào việc băng bó.

Công tử Lục Kỳ chỉ lặng lặng nhìn cô chăm chú nhưng rồi chợt phát hiện ra tay cô cũng đang bị thương thế kia. Đợi khi cô băng bó xong, công tử vội giật lấy cánh tay của cô kéo lại, trách mắng:

- Bản thân mình bị thương không lo mà còn lo cho người khác.

Công tử lạnh lùng nói, cầm lấy lá thuốc đã được đã đắp nhẹ nhàng lên tay cô từng chút một mặc cho cô cứ cố giằng lấy tay mình. Chẳng biết cô đang rất lạnh, tay run bần bật cả lên.

- Cảm ơn công tử.

- Cảm ơn ta cái gì?

- Cảm ơn công tử đã cứu ta. Nếu không có công tử thì ta đã chết rồi.

Công tử không nói gì thêm, lấy áo khoác choàng lên cho Ngọc Lan và vuốt lấy mái tóc cô.

Ngọc Lan có hơi giật mình vì hành động xao xuyến này nhưng rồi lại nhìn công tử một cách ấm lòng. Cả hai chỉ biết lặng lặng nhìn nhau và cuối cùng cũng trao cho nhau những nụ hôn đầu ngọt ngào.

Sáng hôm sau, Ngọc Lan tỉnh dậy nhìn sang công tử Lục Kỳ, sắc mặt cũng đã hơn nhiều.

Cô lấy áo choàng trên người đắp lên cho công tử để tránh cái lạnh vào buổi sương sớm và nhìn kĩ những đường nét trên khuôn mặt anh tuấn này. Cô khẽ nói một cách đau lòng:

- Lần cuối tiểu nữ gặp bề hạ với thân phận là công tử Lục Kỳ, tiểu nữ không muốn có bất cứ mối quan hệ gì với bề hạ cả, điều này sẽ gây nên rắc rối giữa tiểu nữ và bề hạ mà còn ảnh hưởng đến thanh danh của bề hạ và gia tộc của tiểu nữ.

Dứt lời Ngọc Lan bật khóc, kìm nén cảm xúc này chưa bao giờ cô cảm thấy đau lòng vì một người như thế và có lẽ cô đã yêu bề hạ rồi nhưng cô không thể có tình yêu này được vì cô biết rõ kết cục của bề hạ như thế nào, cô không muốn có một tình yêu đau buồn.

Ngọc Lan đứng dậy chạy thật nhanh ra ngoài khóc thật lớn rồi vô tình gặp trung thần Đào Biểu. Cố ngăn dòng nước mắt và nói:

- Bề hạ đang ở bên trong đó, người đang bị thương. Hãy mau chóng đưa bề hạ về cung trị thương.

Nói rồi Ngọc Lan rời đi thật nhanh không muốn ở lại đây thêm lần nào nữa.

Trung thần Đào Biểu cùng với thị vệ vội đi vào bên trong hang động.

- Bề hạ, người không sao chứ?

- Ta không sao.

Bề hạ đứng dậy, lấy tay gạt đi giọt nước mắt vô thức đọng lại hoen mi rồi cười trong cay đắng “Ta đã làm gì sai sao, chẳng lẽ vì ta là một quân vương của đất nước này, nên nàng mới xa lánh ta sao hay vì nàng chỉ muốn một công tử Lục Kỳ bình thường? Ta phải làm gì đây?”

...

Mấy ngày sau.

Tại Vườn Thượng Uyển.

- Thái hậu muốn bàn chuyện gì?

Bệ hạ thờ ơ hỏi.

- Ta có đưa tiểu thư Hiền Chung con gái của tướng quân đến đây để gặp bệ hạ trò chuyện.

Thái hậu mỉm cười nhìn sang tiểu thư Hiền Chung. Cô có vẻ đẹp hiền dịu, ánh mắt long lanh ngậy thơ trong sáng. Cô khẽ cúi người chào bệ hạ:

- Bái kiến bệ hạ, tiểu nữ là Hiền Chung.

Dường như bệ hạ đang suy nghĩ điều gì đó chỉ chuyên tâm vào uống trà mà không nghe thấy gì cả. Thái hậu khẽ ho một tiếng nhắc nhở, lúc này bệ hạ mới chột giật mình:

- Thái hậu cứ tiếp tục nói đi, nhi thần vẫn đang nghe.

- Bệ hạ cứ để con người ta cúi chào vậy sao?

- Bình thân.

Bệ hạ bỏ tách trà xuống và vội nói.

Tiểu thư ngồi vào ghế cạnh thái hậu, trên môi luôn mỉm cười và không ngừng nhìn bệ hạ.

- Tối nay trong cung ta sẽ tổ chức yến tiệc nho nhỏ ở tại Vườn Thượng Uyển này Hiền Chung cũng đến cho vui.

Thái hậu nhẹ giọng nói.

- Vân thừa Thái hậu con sẽ đến, lễ sinh thân của Thái hậu sao không thể đến được ạ.

Hiền Chung nói rồi cười còn bệ hạ thì im lặng không nói gì rồi đứng dậy chào Thái hậu đi khỏi. Bệ hạ cảm thấy tâm trạng mình không được thoải mái cho lắm muốn đi đâu đó để giải tỏa được hết nỗi buồn trong lòng. Để lại phía sau Thái hậu và Hiền Chung chỉ biết nhìn bệ hạ rời đi.

...

Tại phủ của Đô Đốc.

Giờ đang là buổi xế chiều, Ngọc Lan đang ngủ trưa thì Tiểu Lệ đột nhiên chạy vọt vào phòng, ra sức gọi cô dậy:

- Tiểu thư, Đại nhân có việc muốn nói ạ.

- Việc gì vậy Tiểu Lệ?

Ngọc Lan chút mơ màng, vẫn còn ngáp ngủ.

- Vân Du, tối nay con đi vào cung dự yến tiệc với ta, con lo chuẩn bị đi.

Đại nhân bước vào ngồi xuống ghế nói giọng trầm thấp.

Dự yến tiệc trong cung sao? Lúc này Ngọc Lan mới bừng tỉnh, hỏi cha:

- Yến tiệc gì vậy ạ?

- Yến tiệc nhằm ngày sinh thân của Thái hậu, ta muốn con đi với ta.

- Con xin lỗi cha, con không thể đi được.

Ngay lập tức cô đáp lại lời cha nói, cô thật sự không muốn vào cung lần nào nữa vì cô sợ sẽ gặp khuôn mặt ấy làm cô không thể nào quên được.

- Không được, con phải đi. Tiểu Lệ, người mau chuẩn bị mọi thứ cho tiểu thư tối nay vào cung với ta.

Đại nhân lạnh lùng nhìn Tiểu Lệ, thấp giọng nói xong rồi đi ra ngoài.

Ngọc Lan thở dài một tiếng, quay sang nhìn Tiểu Lệ một cách buồn lòng, thật sự không muốn đi đâu.

- Tiểu thư à...

Tiểu Lệ cười rồi nắm lấy tay Ngọc Lan nói:

- Tiểu thư hãy nghe theo lời của Đại nhân đi, đừng khiến ông ấy phải buồn vì tiểu thư như vậy.

- Giờ biết làm sao được.

Ngọc Lan nhẹ nhàng thở dài, ngoan ngoãn đứng dậy đi tới bàn trang điểm, để Tiểu Lệ làm tóc. Nhưng nhìn cách Tiểu Lệ làm cô thấy lúng túng cũng không hợp với mặt cô gì hết khiến cô từ một cô gái tươi trẻ thành bà cô chục tuổi. Cô nói Tiểu Lệ ngừng không làm nữa để cô tự làm cho nhanh. Cô tháo hết cái đóng kẹp cài hoa lá màu sắc trên tóc xuống, xáo tóc thật dài ra rồi ngồi chải cho gọn rồi kẹp gọn một bên tóc mai lên gắn thêm một bông hoa lê nữa là xong. Đơn giản vậy thôi là đẹp rồi, trang điểm nhẹ và thay đồ nữa là hoàn hảo. Ngọc Lan thay chiếc váy màu trắng bằng lụa vào khoác ngoài áo giao lĩnh bằng lụa mỏng có hoa văn màu vàng ẩn cùng màu, giờ trông cô trở nên nữ tính mang một vẻ ngây thơ, trong sáng hơn so với vẻ bình thường của cô ngày nào.

- Tiểu thư trông rất xinh đẹp!

Tiểu Lệ dường như đã bị vẻ đẹp của cô mê đắm mất rồi.

Nếu như không vì cha, cô cũng sẽ không đi vào cung để dự tiệc của Thái hậu, cô chỉ hi vọng rằng khi vào đó cô sẽ không gặp phải bệ hạ. Giả như ngay từ đầu không gặp thì tốt biết bao.

Ngọc Lan thở dài rồi cùng Tiểu Lệ rời khỏi phòng cùng cha đi đến hoàng cung. Đang trên đường đi đến đó, Ngọc Lan nản vô cùng thấy trời còn sớm muốn đi dạo đâu đó rồi vào cung sau. Cô sợ xin phép cha không cho nên cô phải nói quên dùng khăn che vết thương trên cổ, muốn ghé chợ mua có thể cha cô mới đồng ý cho cô đi và cha còn dặn cô đủ điều.

Ngọc Lan lững thững đi với tâm trạng náo nức giờ thật là muốn chạy trốn khỏi chỗ này ngay lập tức mất thôi. Đi một hồi, Ngọc Lan dừng lại ở những cái cây lớn đi lại đó ngồi nghỉ một lúc thì vô tình gặp Lạng Sơn Vương đang ngồi ở đó. Định né tránh thì bị gọi lại:

- Là tiểu thư Vân Du đó sao?

Trời ơi, sao xui xẻo vậy chứ? Cô nuốt chửng nước bọt gượng cười cúi chào giống thể ép buộc vậy.

- Bái kiến đại nhân.

Đại nhân sao? Lạng Sơn Vương mỉm cười đứng dậy đi lại chỗ cô cúi thấp người nhìn cô nhẹ giọng nói:

- Đừng gọi ta là đại nhân cứ xưng huynh bình thường được rồi dù gì cũng đang ở ngoài cơ mà.

Lúc này, Ngọc Lan mới ngược lên nhìn Lạng Sơn Vương, đúng là dung nhan đỉnh đặc nhưng có gì đó hơi lạnh lùng. Cô thấy ngài ấy đang cười ảm áp cảm thấy không còn run sợ như lúc đầu gặp nữa.

Cô được Lạng Sơn Vương dẫn tới chỗ cái cây to ngồi xuống đó nói chuyện.

- Nhìn tiểu thư có vẻ ủ rũ thì phải?

- À tiểu nữ có chút chuyện đó mà.

Ngọc Lan gượng cười nói.

- Mỗi lần ta cảm thấy mệt mỏi hay phiền muộn gì đó ta đều đến đây, nó sẽ giúp tâm trạng ta được thoải mái hơn.

Ngài ấy ngồi tựa vào cây, nhắm mắt lại hít thở bầu không khí trong lành này. Ngọc Lan chỉ biết nhìn chăm chú dáng điệu của ngài ấy đang làm, thì đột nhiên giật mình khi ngài ấy mở mắt nhìn cô, cô vội quay sang chỗ khác.

Lạng Sơn Vương mỉm cười rồi nhẹ nhàng đẩy cô tựa vào cây.

- Hãy nhắm mắt lại, đừng suy nghĩ gì hết cả, sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

Ngọc Lan nghe theo nhắm mắt lại gạt bỏ những suy nghĩ kia qua, hít một hơi thật sâu và dần chìm vào trong giấc ngủ hồi nào không hay.

Khuôn mặt này thật xinh đẹp! Ngài ấy đưa tay lên vuốt nhẹ khuôn mặt Ngọc Lan, nhẹ nhàng vén gọn tóc qua một bên.

Những hành động, cử chỉ thân mật của hai người đã vô tình đập vào ánh mắt một người. Người đó cảm thấy tuyệt vọng vô cùng, chỉ biết lẳng lặng nhìn.

- Bệ hạ, chúng ta phải về cung thôi ạ.

- Được rồi, đi thôi.

Và rồi cũng chỉ lẳng lặng ra về cùng với cảm xúc đầy phiền muộn.

... Ngọc Lan vẫn ngủ ngon giấc ở đó.

“Dù cho khuôn mặt này có xinh đẹp đi chăng nữa cũng không thể nào làm ta xao động được đâu. Tiếc là vì lúc ở trong rừng người ta gặp không phải là cô thì sẽ không có chuyện ta giết cô nhưng vì cô đã ở đó, mặc dù không biết cô nhìn thấy những gì nhưng ta cũng không tha cho cô được” đó là những gì mà Lạng Vương nói khẽ, rồi ngai rút lấy con dao trong túi áo gơ cao lên định đâm thì có người.

- Tiểu thư... tiểu thư à...

Ngài ấy nhanh chóng rời khỏi trước khi bị phát hiện.

Tiểu Lệ nháo nhào đi tìm tiểu thư khắp nơi rồi cũng thấy vội chạy tới liền.

- Tiểu thư à, mau tỉnh lại đi, tiểu thư à...

Nghe thấy tiếng ai đó gọi, Ngọc Lan bừng tỉnh, lấy tay dịu nhẹ hai con mắt mình. Cô tỉnh dậy cũng là chiều tối lắm rồi. Yên tiệc! Thôi, trể mất rồi. Ngọc Lan vội đứng dậy hai tay nắm lấy tà váy chạy một hơi.

Khi Ngọc Lan và Tiểu Lệ vừa đến Vườn Thượng Uyển nơi tổ chức yến tiệc, thì ở đó đã từng bùng ca múa rồi. Những vũ công mặc đồ màu màu xanh lam đang ở giữa đại điện trình diễn bài múa, còn có một người múa chính vô cùng duyên rũ và xinh đẹp.

Đêm nay là đêm của Thái hậu, người ngồi ở phía trên vị trí trung tâm gần chỗ bệ hạ đang ngồi. Thái hậu hiện rõ vẻ vui mừng nhưng cũng có phần uly lực. Bên cạnh thái hậu là bệ hạ, người mặc hoàng bào màu vàng lam và đội mũ miện, khuôn mặt bình thản ngồi yên vị trên long ý cao quý. Tiếp đó là chỗ ngồi của các quan đại thần được sắp xếp theo các cặp khác nhau.

Ngọc Lan chỉ biết đứng bên ngoài nhìn các vũ công múa.

- Tiểu thư Hiền Chung múa đẹp quá...

Tiểu Lệ mê mẩn cảm thấy bị lôi cuốn vào đó, tay cứ liên tục múa đủ kiểu.

Cô ấy múa đẹp thật! Lần đầu cô được nhìn những bài múa truyền thống đặc sắc ấy đa phần cô chỉ được coi qua ti vi mà thôi. Giờ cô thật sự muốn vào đó múa thử một lần cho biết vì cô cũng đã từng tham gia vào lớp múa truyền thống trước đó nên cũng biết khá nhiều động tác.

Tiết mục múa kết thúc trong sự vỗ tay của rất nhiều người. Hiền Chung đứng ở giữa tạo dáng vô cùng đẹp. Thái hậu mỉm cười quay sang nói với bệ hạ:

- Bệ hạ thấy tiểu thư Hiền Chung như thế nào?

- Là một cô nương rất xinh đẹp.

Bệ hạ gượng cười nói che đi nỗi buồn bên trong để Thái hậu được vui.

Theo đó, có một đoàn nghệ nhân cầm đàn tranh đi ra trình diễn bài đàn của mình với những ngón tay điêu luyện. Mọi người đều chú ý xem tiết mục thi thoảng cũng có những tiếng cụng ly uống rượu, cười nói vui vẻ.

Sau một hồi xem các tiết mục, Ngọc Lan cảm thấy không muốn ở lại lâu nữa quay lưng đi thì vô tình gặp cha rồi bị mắng:

- Vân Du, ta đi tìm con này giờ, con đi đâu vậy hả?

- Con...

Cô còn chưa kịp giải thích thì cha đã vội nói tiếp:

- Thôi không nói gì nữa, con có muốn múa cho thái hậu xem không?

Múa sao, tất nhiên là cô muốn rồi, nhưng thời này làm gì có nhạc đâu làm sao mà cô có thể múa được.

- Ta biết con múa rất đẹp, hãy ra múa cho tất cả mọi người được xem đi.

Cha nhẹ nhàng vỗ vai cô. Thì ra Vân Du này biết múa trước đó rồi.

- Tiểu thư múa rất đẹp, em muốn xem tiểu thư múa, cũng lâu rồi chưa được xem.

Tiểu Lệ hồi thúc đẩy tay cô liên tục. Làm sao đây, Vân Du trước kia chắc múa đẹp lắm rồi như cô ra đó lại làm trò cười cho thiên hạ thì sao đây? Nhưng

nhìn sang cha, cô lại không muốn làm ông phụ lòng. Ít ra cũng phải làm cho cha nở mặt nở mày vì có đứa con gái như cô chứ, chấp nhận liều thôi.

- Vâng thưa cha, con sẽ ra múa cho mọi người xem

Cha cô yên tâm rồi đi đến chỗ công công nói cái gì đó.

Cô nhủ mày, trời ạ biết ra múa cái gì đây đã vậy còn không có nhạc gì hết. Đang trong lúc suy sụp tạm thời thì bỗng dưng cô chợt nghĩ ra khi nhìn thấy đàn tranh. Nếu gõ đàn tranh chắc chắn sẽ múa được thôi, đang vui trên tận trời cao lại rơi xuống lần nữa, lấy đầu ra người gõ đàn tranh. Cô thất vọng tựa vào vai Tiểu Lệ vô thức hỏi:

- Tiểu Lệ ơi, Tiểu Lệ à, ta phải làm sao đây?

- Sao vậy tiểu thư?

Tiểu Lệ thắc mắc hỏi.

- Em có biết gõ đàn tranh không?

- Dạ biết.

Câu trả lời của Tiểu Lệ làm cô vui lên đến tận trời cao, thật là may quá cô như được thoát khỏi vòng vây tuyệt vọng rồi. Ngọc Lan tranh thủ dặn dò Tiểu Lệ tùm lùm chỉ hết cái này đến cái khác. Chuẩn bị tinh thần để đem lại tiết mục hay nhất thôi!

Tiết mục đàn tranh kết thúc, Đô đốc đại nhân đưa mắt nhìn Ngọc Lan và gật một cái để cho cô biết đi vào. “Ngọc Lan, cố lên, mày làm được thôi” cô tự nhủ với chính mình, chưa gì mà cô đã thấy run rẩy tay chân rồi. Cô nhìn sang Tiểu Lệ, Tiểu Lệ nhìn cô cười và chỉ cần nhìn khẩu hình miệng của cô ấy cũng biết là đang nói cô “cố lên”.

Bước ra giữa điện, ánh mắt mọi người đều tập trung lên nhìn Ngọc Lan, cô chỉ biết bắt đầu đưa hai lên cao tạo hình nụ sen bởi vì cô sẽ múa sen dưới giai điệu du dương của đàn tranh.

“Vân Du, nàng ấy cũng đến sao?” bệ hạ bất ngờ khi thấy sự xuất hiện của nàng. Ánh mắt Người nhìn Vân Du một cách sâu lắng và lãnh đạm, có cảm giác gì đó rất bồi hồi.

Tiếng đàn tranh bắt đầu vang lên. Ngọc Lan nghe theo và bắt đầu hòa vào những điệu múa nhẹ nhàng. Cô đưa hết cảm xúc vào bài múa này, ánh mắt chợt nhìn về phía bệ hạ một cách nhung nhớ.

“Nàng không thể một lần yêu ta được sao, Vân Du?” Bệ hạ chỉ biết nhìn vào ánh mắt chất chứa cảm xúc ấy, nhưng người không thể hiểu hết được nàng đang muốn điều gì và nghĩ gì. Cũng phải, người chưa hiểu được nàng làm sao có thể xin nàng cơ hội được chứ. Có lẽ người đã quá vội vàng rồi nên mới làm cho nàng khó xử như vậy.

“Đừng có nhìn nữa Ngọc Lan à, sao mày cứ nhìn bệ hạ vậy chứ, mày cứ nhìn làm sao mà quên được, không nhìn không nhìn nữa” cô tự nhủ bản thân mình, thể hiện thật tốt bài múa nhanh gọn lẹ.

Thái hậu bắt đầu để ý cái nhìn của bệ hạ, dường như bệ hạ đang để ý cô nương đang múa dưới kia. Nhìn biểu cảm trên gương mặt bệ hạ cũng biết là đang buồn rồi, không lẽ bệ hạ đã có quan hệ với cô nương đó? Một câu hỏi đặt ra trong suy nghĩ của thái hậu rồi bà chợt nhận ra người đang múa kia là con gái của Đô đốc đại nhân, đã làm tổn hại đến ngọc thể của bệ hạ nhưng bệ hạ lại dễ dàng bỏ qua như vậy. Đúng như những gì bà suy đoán, bà không thể để bệ hạ quen biết với nữ nhi của Đô đốc đại nhân được.

Cuối cùng bài múa cũng kết thúc với dáng điệu tạo hình hoa sen của Ngọc Như.

Mọi người đều vỗ tay, khen các kiểu. Dường như không có một ai rời mắt khỏi tiết mục hay như thế này.

- Nữ nhi nhà Đô đốc múa đẹp lắm.

- Nhan sắc phải nói là đẹp như viên ngọc sáng vậy.

Ôi mọi người đừng khen nữa, cô ngại muốn chết mất ! Ngọc Lan thở phào nhẹ nhõm nhìn cha nở nụ cười thật tươi rồi nhanh chóng rời đi.

Yến tiệc cũng kết thúc trong êm đẹp, đêm nay sẽ là hồi ức đẹp của nhiều người, nhưng còn cô chắc có lẽ lại thêm một nỗi buồn.

Ngọc Lan đứng đợi cha để cùng về nhưng đợi lâu không thấy cha ra nên cô thấy hơi mỏi chân. Còn Tiểu Lệ thì chạy đầu mắt hút, cô cũng lạc luôn. Thôi đành đi tìm vậy, chứ đứng đây một mình cô cũng thấy mệt mà còn bức bối nữa.

Đi một hồi cũng không biết đi đâu, Ngọc Lan vô tình gặp Diệu Nguyên đang cầm đồ đồ bản đi đâu đó.

- Tiểu thư Vân Du đi đâu vậy?

Diệu Nguyên vui vẻ hỏi.

- Ta... ta cũng không biết đi đâu nữa.

Ngọc Lan gượng cười nói.

- Tiểu thư đi theo cung nữ.

Dứt lời, Diệu Nguyên nắm lấy tay của Ngọc Lan kéo đi đâu đó.

“Đẹp quá!”

Trước mặt Ngọc Lan bây giờ là một con sông thật đẹp nằm khuất trong cánh rừng sâu hoang vắng. Cô cũng không ngờ lại có chỗ đẹp như thế này, một phong cảnh thơ mộng như chốn thần tiên vậy. Một nơi có thể ngắm được sao và trăng. Ánh sáng mặt trăng rọi xuống mặt sông gợn lên làn sóng nhẹ nhìn huyền ảo vô cùng.

Cô giang tay ra tận hưởng bầu không khí trong lành này thoải mái vô cùng.

Diệu Nguyên bỏ đóng đồ bắn xuống hét thật lớn “Aaaa” làm Ngọc Lan giật mình quay lại nhìn nhưng rồi lại mỉm cười.

- Cảm ơn cô đã đưa ta đến đây.

- Tiểu thư đừng nói vậy, tôi không có gì để báo đáp cho tiểu thư cả đã chỉ biết chỗ này nên mới dẫn tiểu thư đến đây thôi.

- Không có gì đâu mà.

Nói rồi Ngọc Lan ngồi xuống hái lấy cành hoa tường vi gần đó đưa lên mũi ngửi, mùi thơm thoang thoảng thật là dễ chịu. Đúng là đến nơi này giúp cô xua tan đi mọi nỗi niềm nặng nề trong lòng.

- Đang ở một nơi hoang vắng như vậy, tiểu thư không sợ tôi sẽ giết tiểu thư sao?

Diệu Nguyên bỗng dừng gần giọng nói, biểu cảm trên khuôn mặt trở nên lạnh lùng.

- Vì ta tin cô sẽ không làm vậy đâu.

Ngọc Lan nhìn thẳng vào đôi mắt Diệu Nguyên nói một cách chân thành. Vì cô thấy Diệu Nguyên có gì đó hao hao giống em gái cô vậy, cảm giác gần gũi và ấm áp vô cùng.

- Tiểu thư tin tôi sao?

- Vì ta coi cô như một người thân, một người bạn của ta vậy.

Lời nói của Ngọc Lan làm Diệu Nguyên xúc động muốn bật khóc lên nhưng cố kìm nén lại.

Ngọc Lan ngồi dậy đi lại chỗ Diệu Nguyên nhẹ nhàng buộc gọn tóc cô lại làm như vậy cô sẽ đỡ nhớ em gái mình hơn, vì đã lâu rồi cô chưa từng được làm như vậy mặc dù bên cạnh cô còn có Tiểu Lệ.

Diệu Nguyên cảm thấy có lỗi với tiểu thư Vân Du vô cùng nhưng biết làm sao đây, cô không thể chọn một trong hai.

- Xong rồi, nhìn cô xinh đẹp ra rồi đó.

Ngọc Lan vẫn tươi cười rạng rỡ ngắm nhìn Diệu Nguyên, cô cũng khiến làm đẹp chứ bộ. “Ui, đôi hia của cô ấy quá cũ rồi mà cô vẫn mang” Ngọc Lan nói khẽ khi nhìn thấy đôi hia của Diệu Nguyên bị rách hết ở đầu ngón chân.

Cô nhìn xuống đôi hia của mình rồi quyết định mở ra mang vào cho Diệu Nguyên. Hành động của cô làm Diệu Nguyên bất ngờ, lúng túng:

- Tiểu thư làm gì vậy? Đừng làm như thế tôi không nhận đâu ạ.

- Rách hết rồi còn mang được sao?

Mặc cho Diệu Nguyên cứ lời chân mình lại thì Ngọc Lan vẫn cố nắm lấy chân cô mang vào.

- Tiểu thư làm vậy tôi thấy áy náy không biết lấy gì báo ân cho tiểu thư nữa.

- Chuyện nhỏ mà, không có gì đâu.

Ngọc Lan vẫn vậy, cô vẫn cười tươi, cô rất thích làm như vậy chưa bao giờ cô cảm thấy vui như thế cả, từ lúc xuyên không đến đây. Diệu Nguyên bỗng ôm chặt lấy cô rồi ôm lấy đóng đồ bắn chạy đi mất hút để lại mình cô ngồi bơ ở đây.

Cô nghĩ chắc do Diệu Nguyên xúc động quá thôi nên mới bỏ đi như vậy, cô tiếp tục quay sang ngắm cảnh. Ôi dom đóm đẹp quá, cô thả hồn mình vào chốn thiên cảnh này.

Ngồi một lúc lâu không thấy Diệu Nguyên tới, Ngọc Lan bắt đầu lo lắng đứng dậy nhìn xung quanh. Tiết trời về đêm trở nên lạnh lẽo, cô đi dọc bờ sông để tìm Diệu Nguyên nhưng không thấy đâu rồi quay lại chỗ cũ, cô sợ hãi run lấy bầy không dám đi vào trong khu rừng tối om kia vì sợ không biết đường ra.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Vân Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: chương 8

Cô ngồi xuống ôm lấy hai chân mình bật khóc lên như trẻ con. Cô sợ ma lắm, có ai ở đây không mau tới đưa cô về nhà với, Diệu Nguyên ở đâu rồi sao lại bỏ cô ở đây một mình vậy, hu hu...

Tiếng côn trùng kêu liên tục thỉnh thoảng còn nghe tiếng chó sói hú, Ngọc Lan liên tục cắn móng tay, nước mắt cứ thế rơi. “Gầm gừ” tiếng của thú hoang đang kêu, làm sao đây lỗ như bị ăn thịt rồi sao, cô không muốn chết như thế đâu.

“Xẹt xẹt”

Có tiếng gì đó, là ma sống sao đừng dọa cô chết cô như vậy? Ngọc Lan với lấy cây dưới chân mình, run còng cọc không dám quay lưng lại, tim đập thình thịch. Biết là sợ nhưng miệng thì cứ mạnh bạo nói:

- Mấy con ma tụi bay tới đây ta đánh cho chết hết.

Tiếng “xẹt xẹt” ấy càng nghe rõ hơn, nó dần tiến tới rồi. Có một cái bóng thật lớn đổ rạp xuống mặt nước đủ để Ngọc Lan thấy được. Cô nuốt ừng nước bọt, tay nắm chặt lấy cành cây nhắm mắt quay lại đánh túi bụi.

“Ồ ... ơ...a...”

“Tùm”

Cô bị trượt chân rơi xuống nước sâu lạnh lẽo, tay cô liên tục đập nước mặt cứ ngoi lên rồi lại chìm xuống. Cô biết bơi cơ mà sao bây giờ mọi động tác không thể làm thế này, không lẽ chết chìm vậy sao?

Chợt có cánh tay ôm lấy eo cô ngoi lên mặt nước rồi dần dần đưa lên bờ. Lên đến bờ, Ngọc Lan thở hổn hển, ho sặc sụa, mắt cay xè. Cố định thần lại, có ai đó đang vỗ vỗ sau lưng cô để bớt ho hơn còn khoác áo choàng cho cô nữa, là ai đang cứu cô vậy?

- Vân Du, nàng không sao chứ?

Giọng nói ấy sao quá quen thuộc, Ngọc Lan quay mặt lại ngơ ngác nhìn người trước mặt, ánh mắt hoảng sợ giống như con cún con đang bị thương.

- Công tử... Lục Kỳ...

Công tử nhẹ nhàng thở dài, khụy gối xuống nhẹ đưa tay lên vuốt lấy khuôn mặt cô.

- Không sao nữa rồi.

Không cần nghĩ gì nữa, Ngọc Lan ôm chầm lấy công tử khóc nức lên thật lớn. Công tử Lục Kỳ có chút bất ngờ nhưng rồi cũng ôm lấy cô. Ngọc Lan khóc òa lên như trẻ con làm công tử phải bật cười thầm.

Sau một hồi khóc mệt mỏi, Ngọc Lan buông nhẹ công tử Lục Kỳ ra. Nhìn lại bộ dạng cả hai ướt nhẹp, Ngọc Lan khép mình lại vì ngại lộ đường cong cơ thể rồi đứng dậy cố lấy áo choàng mà công tử đưa che lại. Đường như công tử chẳng quan tâm tới cho lắm. Ngọc Lan muốn về nhà ngay bây giờ, không muốn ở lại đây chút nào cả. Cô gằn giọng lên tiếng:

- Ta muốn về nhà.

- Nàng muốn về thì về đi ta ở lại ngắm cảnh.

- Công... tử...

Công tử Lục Kỳ nhìn cô lạnh lùng nói rồi quay sang chỗ khác thoáng mỉm cười, sau đó cởi áo ra phoi trên phiến đá gần đó để lộ thân hình cực chuẩn với cơ bụng rắn chắc, rồi ngồi xuống nền cỏ ngắm cảnh đêm mờ mịt mặc cho Ngọc Lan đứng đó.

Không đi, thì cô đi một mình, không thêm quan tâm. Nhưng chỉ vừa quay mặt nhấc chân đi nhìn thấy cảnh trong rừng tối om là đã thấy sợ rồi vậy mà vẫn cứ đi. Cho đến khi cô nghe tiếng “hú” thật lớn phát ra trong rừng cô hoảng hồn chạy lại ôm lấy công tử thật chặt, miệng thì hét thật lớn “A”.

Sợ quá đi mất, không đi nữa đâu, chỉ bằng có người ở đây vẫn tốt hơn. Ngọc Lan đang ôm thân mình trần của công tử Lục Kỳ vội buông ra cảm thấy xấu hổ tự nhiên bật khóc như mèo vậy.

- Sao không đi nữa đi, ở lại làm gì? Bộ không nhớ xa ta hay sao vậy?

Công tử Lục Kỳ dịu dàng nói rồi bật cười khi nhìn thấy dáng điệu đáng yêu của Ngọc Lan.

Ngọc Lan tức tối vì bị trêu chọc, còn thấy nụ cười giễu cợt của công tử cô bực mình lấy tay đánh mạnh ngực công tử nhiều cái.

- Dám trêu ta sao hả?

- Nhẹ tay thôi, vỡ phổi ta mất. Trông nàng giống trẻ con mới lớn vậy cứ nhõng nhẽo hoài.

Dám nói cô là trẻ con sao? Cô dùng một lực thật mạnh dọng vào ngực trái của công tử Lục Kỳ, làm vậy cô mới hả giận được.

- A...a... đau quá... Nàng đánh chết ta rồi..

Công tử Lục Kỳ ôm lấy tim mình kêu đau dữ dội, nằm phịch xuống mặt mày nhăn nhó lại.

Ngọc Lan hoảng hốt lấy tay gạt nước mắt lo lắng nhìn công tử hỏi:

- Công tử... Công tử... Ta xin lỗi mà... Công tử đừng có bị gì hết nha...

- Ta... ta đau lắm.

Công tử Lục Kỳ nắm lấy tay Ngọc Lan đặt lên ngực trái mình, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Rõ ràng cô chỉ đánh nhẹ thôi mà, đâu đến nỗi nào đâu? Không lẽ công tử yếu vậy sao? Làm sao đây, hu hu? Cô không muốn công tử vậy đâu, ngay lúc này cô mới phải nhanh nói cảm xúc thật cho công tử biết trước khi quá muộn màng. Cô vừa nói vừa khóc:

- Công tử cố gắng lên, đừng có chết mà. Công tử chết rồi, thì lấy ai để ta nhưng nhớ hả? Ta... ta... thật ra đã yêu công tử rồi... hu hu... biết sớm như thế ta đã chấp nhận tình cảm của công tử, cũng tại công tử nói dối ta làm chi... hu hu...

Ngọc Lan khóc òa lên, ngay lúc này công tử Lục Kỳ mỉm cười kéo tay Ngọc Lan ngã người xuống nền cỏ làm cho cô bất ngờ:

- Công... tử, không sao nữa hả?

- Ừ ta không sao nữa rồi, cảm ơn nàng đã cho ta cơ hội, cảm ơn nàng rất nhiều.

- Nhưng ta chỉ...

Chưa kịp nói hết câu, công tử đã đưa ngón tay áp lên môi cô không cho cô nói nữa mà lặng lẽ cúi xuống để trao cho nụ hôn.

Chưa kịp trao nụ hôn đó thì công tử bị Ngọc Lan đẩy ra, cô tức giận mắng:

- Công tử lừa ta, ta không nói chuyện với công tử nữa.

Máng xong, Ngọc Lan vút áo choàng xuống người công tử một cách phù phàng rồi đi sang chỗ khác ngồi ngắt những bông cỏ coi như chút giận lên nó. Công tử Lục Kỳ chỉ biết cầm lấy áo và cười.

Cả hai im lặng không ai nói gì nhìn ra phía con sông xa vời vợi. Công tử Lục Kỳ cầm cục đá chọi lên mặt nước, đôi mắt đen huyền lãnh đạm trong đêm. Ngọc Lan thì thờ dãi, hay tay xoa xoa vào nhau vì lạnh, ngẩng đầu lên trời cao nhìn mặt trăng tròn tỏa sáng.

- Trăng đêm nay đẹp quá!

- Khoác áo vào đi, lạnh run cả người rồi kia.

Công tử mang áo đi lại choàng lên người cô và ngồi xuống bên cạnh. Ngọc Lan giận dỗi cứ lấy tay hất hất ra.

- Ta không cần.

- Nghe lời đi, lạnh hết cả rồi.

Công tử cứ thế khoác vào cho cô rồi bật cười.

Ngọc Lan chẳng quan tâm gì cứ ngược mặt lên trời ngắm trăng sao, cứ coi như người bên cạnh là cây cỏ hoa lá đi.

- Vân Dù, ta xin lỗi vì đã không hiểu cho suy nghĩ của nàng. Có lẽ, ta đã quá vội vàng...

Công tử nói giọng trầm thấp chỉ cười nhạt ngất lấy hoa tường vi trên choker chúng.

Công tử hiểu suy nghĩ của cô sao? Ngọc Lan quay sang nhìn công tử, chàng đang nhìn sang một hướng gì đó cũng không biết được cảm xúc như thế nào. Cho dù là vậy, cô thích được gần gũi với công tử như lúc này hơn, sống thật với mình hơn không có sự gò bó.

Chợt công tử quay sang nhìn cô, cô giật mình quay đi hướng khác. Công tử cài lên trên tóc cô một bông hoa tường vi trắng, nhẹ giọng nói:

- Đẹp lắm

- Công tử nói ta sao?

Cô ngơ ngác hỏi có gì đó ghen ngừng.

- Ta đâu nói nàng, ta nói hoa đẹp.

Công tử nói giọng vui đùa, vẻ mặt Ngọc Lan chăm chăm quá ức chế. Công tử cứ thích chê cô như vậy, làm cô cứ ngỡ được khen, xấu hổ quá!

- Đùa thôi, nàng đẹp lắm

Nói rồi công tử nhẹ nhàng nằm lên trên đùi cô, nhắm mắt lại ngủ.

Ngọc Lan im lặng không nói gì, mỉm cười nhìn công tử ngủ yên, cánh tay không buông lỏng ra chút nào. Cô nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt anh tuấn này và bị chàng nắm lấy tay đặt vào lồng ngực mình ngủ tiếp.

Sáng hôm sau, khi Ngọc Lan tỉnh dậy cô thấy mình đang nằm gọn trong lòng công tử Lục Kỳ. Cô giật mình, không biết lúc ngủ có nhiều nhãi không nữa, biết tướng ngủ không đẹp rồi, xấu hổ mất thôi! Ngọc Lan ôm mặt nhăn nhó đủ kiểu. Nhưng đúng thật là mở mắt ra thì mới thấy được vẻ đẹp đang ngủ của công tử quả nhiên quá thu hút...

Công tử Lục Kỳ ngủ rất ngon, dáng người đĩnh đạc không tỏ vẻ gì là đang ngủ gật, nhưng đôi mắt chàng lại khẽ nhắm hờ. “Đẹp quá” Ngọc Lan khẽ nói, ngân người say sưa ngắm khuôn mặt tựa như hoa ấy.

- Nhìn đủ chưa?

Tiếng nói trầm ấm vang lên khiến Ngọc Lan giật mình, tim đập thình thịch. Có lẽ công tử đã nhận ra cái nhìn chăm chú của Ngọc Lan, công tử từ từ mở mắt ra, mỉm cười.

Cô muốn đột thỏ quá đi mất, biết nói gì đây? Thôi đại đi.

- Nhìn gì chứ, công tử có gì đâu mà ta phải nhìn.

Ngọc Lan giả vờ đưa bộ mặt nhăn nhó, cảm lấy áo choàng hát vào người công tử đứng dậy đi một hơi. Dù gì trời cũng đã sáng rồi, cứ thông thả đi về thôi.

“Chưa gì đã nói hết rồi, ta đâu có nói nàng nhìn ta” công tử bật cười.

...

“Ui da, đau quá” Ngọc Lan chợt dừng lại khi dẫm phải cục đá làm cho chân bị thương tứa ra máu. Mà cũng phải cô đi chân trần cơ mà, chấp nhận thôi.

Ngọc Lan cứ đi một cách chậm rãi trên con đường mòn với bàn chân bị trầy xước tùm lùm. Cô cứ ngoảnh đầu ra sau liên tục xem công tử có đi theo sau cô không. Bởi vì công tử Lục Kỳ luôn xuất hiện bất thành linh mỗi khi cô gặp khó khăn và cô đang trông chờ điều đó. Cô đang mộng tưởng rằng công tử sẽ xuất hiện và đưa cô về nhưng mà điều ảo tưởng đó chắc không hề có. Cô thầm mắng “lúc cần thì không thấy đâu, lúc không thì lại xuất hiện. Đúng thật là, muốn lấy được lòng ta thì mau xuất hiện ngay lúc này đi, có khi ta cho cho một cơ hội...” cô vừa đi vừa mộng tưởng nhưng những gì cô chờ đợi nó đã không diễn ra.

- Cô là tiểu thư Vân Du phải không?

Ngọc Lan đang mơ màng đi thì có một giọng nữ vang lên, cô quay đầu lại. Tiểu thư Hiền Chung con gái Đại Tướng quân, cô ta đang gọi cô? Nhìn đáng vẻ rất chi là lạnh lùng, khuôn mặt cũng khá là đẹp nhưng cái vẻ đẹp đó khiến người ta nảy sinh cảm giác xa cách. Cô ta mặc váy màu hồng phấn, trên đầu cài châm ngọc, dung mạo tú lệ.

Hiền Chung nhìn Ngọc Lan cười tà mị, Ngọc Lan khẽ cúi đầu chào.

- Đã lâu không gặp, tiểu thư Vân Du. Nhìn cô bây giờ có vẻ khác xưa nhiều.

- Có gì đâu mà khác.

Ngọc Lan lạnh lùng đáp lời.

- Có vẻ như bệ hạ rất để ý đến cô thì phải?

Hiền Chung đi lại gần Ngọc Lan nhìn cô với ánh mắt như tình địch vậy.

- Ta không hiểu?

Ngọc Lan nghĩ thầm, chắc cô tiểu thư Hiền Chung này cũng đã có ý với bệ hạ rồi nhưng sao lại tìm cô chứ? Chắc có lẽ cô tiểu thư này muốn gây khó dễ cho cô đây.

- Cô vờ không hiểu sao? Ta biết cả đêm qua cô đã ở với bệ hạ, còn gọi bệ hạ là công tử Lục Kỳ. Sao chỉ qua một đêm bệ hạ đã yêu người rồi chứ?

“Hỏi câu ngớ ngẩn, bởi vì ta và bệ hạ đã có mối quan hệ trước đó rồi đúng là ngu ngốc” Ngọc Lan chửi thầm rồi nhếch môi. Đương nhiên phải lên tiếng đáp lại:

- Ủa mà công tử... à không bệ hạ yêu ai là quyền của bệ hạ, đâu liên quan đến cô.

- Ta nói cho cô biết, cô sẽ không có được tình yêu của bệ hạ dễ dàng như vậy đâu bởi vì bệ hạ sẽ lấy ta, ta sẽ làm quý phi và sẽ không một ai thay thế được vị trí đó đâu.

Hiền Chung mặt đỏ bừng nhìn Ngọc Lan, nói lớn cho cô nghe thấy, bao nhiêu nước bọt vẫn lên hết mặt cô.

Đúng thật là, có cần thiết phải nhấn mạnh vậy không! Ngọc Lan cười nhảm trong tâm.

- Thì bệ hạ cứ việc lấy cô, ta đâu có quan tâm việc bệ hạ lấy ai và yêu ai. Chẳng lẽ ở với nhau một đêm mà gọi là tình yêu sao? Vốn dĩ vua thì tam thuê tứ thiếp thì biết dành tình yêu cho ai?

Ngọc Lan nói thẳng tuột rồi tự nhiên cảm thấy chột dạ vì lời nói không suy nghĩ gì hết. Cô cũng yêu bệ hạ mà, nếu như cô là tiểu thư Hiền Chung chắc cô cũng như cô ta thôi.

Hiền Chung cứng họng không nói được gì.

- Nếu không còn chuyện gì thì ta xin phép đi trước.

Ngọc Lan cúi đầu chào rồi quay lưng đi để lại đằng sau cái liếc mắt sắc nhọn. Mới sáng sớm gấp toan gì đâu, cô vừa đi vừa than rên cái chân đau nhất này.

Ở phía đằng xa, bệ hạ định đi ra để đưa Vân Du về thì không may thấy tiểu thư Hiền Chung nên người đã không tiện ra mặt. Nhưng sau khi nghe qua cuộc nói chuyện giữa hai người, bệ hạ thầm trách Vân Du “Sao nàng lại nói như thế, nàng làm ta quá thất vọng..”

Bệ hạ quay người định đi thì bị Hiền Chung phát hiện gọi lại:

- Bệ hạ?

Ngọc Lan nghe được giật mình đứng lại quay lại nhìn thì thấy bệ hạ đang ở phía bên trái đường.

Bệ hạ ngạc nhiên nhưng rồi không lẽ đi cũng đành phải ra mặt thôi. Người đi tới với vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt nhìn Vân Du không được vui.

Ngọc Lan nhìn thấy ánh mắt đó cứ làm ngơ đi chỗ khác, cô mặc kệ cứ nhắc cái bàn chân đau mà đi. Ở lại chắc cũng toàn nghe ba cái chuyện vớ vẩn không đau. Bệ hạ đi thật nhanh đến chỗ cô rồi đứng lại nói khẽ:

- Ta thật sự thất vọng về nàng.

Nói rồi bệ hạ đi lướt qua cô nhưng câu nói đó cũng đủ để cô biết bệ hạ đã nghe những gì mà cô nói vừa rồi. Bởi vì lúc cô đang nói chuyện với Hiền Chung cũng đã thấy sự xuất hiện của bệ hạ. Cho dù thấy nhưng cô vẫn nói thẳng ra để cho Người hiểu.

“Xin bệ hạ làm ơn đừng để lòng ta lay động nữa cứ như vừa này bệ hạ thất vọng về ta sẽ tốt hơn” Ngọc Lan nghĩ rồi lẳng lặng bỏ đi với nước mắt lăn dài trên mi. Cô biết cô ích kỉ, yếu đuối không chịu hiểu suy nghĩ của người nhưng tất cả đều có lý do thôi.

- Tiểu nữ bái kiến bệ hạ.

Hiền Chung vui vẻ cúi chào nhưng rồi nhìn thấy vẻ mặt bệ hạ không được vui cho lắm. Cô nghĩ chắc có lẽ bệ hạ đã nghe những lời nói đó rồi hi vọng bệ hạ sẽ không nói đến việc này.

- Tiểu thư chúng ta về cung thôi.

- Vâng bệ hạ.

Đúng như những gì Hiền Chung nghĩ, cô mừng thầm.

Bệ hạ không hề quay lại nhìn Vân Du mà cứ thế đi về cung cùng với tiểu thư Hiền Chung.

Sau khi trở về phủ, Ngọc Lan đi vào trong với vẻ mặt bơ phờ, cha và Tiểu Lệ đã đứng lo lắng chờ cô về từ đêm qua tới giờ. Nhìn thấy cô về, Đô đốc đại nhân vội đi ra nhìn thấy con gái sắc mặt tái nhợt, váy áo lem luốt, chân bị thương rướm máu. Ông vừa lo lắng vừa trách mắng:

- Sao lại để mình bị thương vậy hả? Con đi cả đêm làm ta lo lắng không yên.

- Cha...

- Vân Du... Vân Du...

Chưa kịp nói gì hết, Ngọc Lan ngắt đi ngã vào người cha mình. Đô đốc vội ra lệnh cho Tiểu Lệ gọi đại phu đến gấp.

Khi Ngọc Lan tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau. Cô mở mắt, cảm thấy cả người bủn rủn như lâu ngày không vận động vậy. Cô ngồi bật dậy rời khỏi giường đi lại bàn uống ngụm nước thì cha vào.

- Vân Du, con tỉnh rồi!

- Cha!

Ngọc Lan vội tới đỡ cha cô tới ngồi ghế.

- Con chưa khỏe mà để cha tự vào được rồi.

Hai cha con ngồi lại bàn nhìn nhau nói chuyện.

- Vân Du, dạo gần đây ta có vẻ đã không quan tâm đến con nhiều, ta xin lỗi. Mà con đang gặp chuyện gì sao? Có thể nói cho ta biết được không?

Đại nhân nhẹ nhàng nói, ánh mắt lo lắng nhìn Ngọc Lan không rời.

Ngọc Lan cảm thấy muốn khóc nhưng cố kiềm chế để không phải rơi nước mắt bởi vì cô không muốn cha bận tâm vì những chuyện con con này. Cô chỉ gượng cười đáp lại:

- Không có gì đâu cha tại gần đây con thấy hơi căng thẳng tí thôi.

- Ta nghe nói con đã gặp Thái hậu phải không?

- Vâng thưa cha.

- Thái hậu đã nói gì với con vậy?

- Cũng không có gì đâu cha. Thái hậu chỉ nói con múa đẹp này kia thôi.

- Ừ, ta cũng hỏi xin cho con vào Thái y viện rồi. Thỏa mong muốn cho con rồi đó, cứ thích vào cung đòi chữa bệnh cho người trong đó cho bằng được.

Hả, cái gì, lại vào cung nữa sao? Sao số cô không thể nào thoát khỏi đó vậy? Trời ơi, Vân Du ơi là Vân Du cô hại Ngọc Lan này rồi, không ngờ Vân Du này lại muốn vô cung đến vậy? Mà Ngọc Lan có biết gì y học ngày xưa đâu mà chữa bệnh chỉ biết được một chút cách sơ cứu này kia thôi mà lại theo kiểu hiện đại nữa chứ? Trời ơi là trời... Thôi cô cứ nhận bừa đại cho cha vui chứ biết sao giờ, cha cô lỡ xin vào đó rồi không lẽ từ chối.

- Con muốn chứ. Khi nào con được vào trong đó cha?

- Nếu con thấy khỏe thì ngày mai có thể vào được rồi.

- Dạ.

- Thôi con nghỉ ngơi đi, ta không làm phiền con nữa.

Nói rồi đại nhân đi khỏi.

Ngọc Lan đáp trong tuyệt vọng, ngày mai sao, hu hu? Đang buồn như thế này, mà lại nghe nói vào cung cô như muốn đập đầu chết quách cho rồi. Tự nhiên nhắc đến vào cung cô lại nhớ đến chuyện gặp Thái hậu vào cái đêm diễn ra yến tiệc.

Cô nhớ lại mà thấy buồn lòng ghê gớm, Thái hậu không thích cô có bất cứ quan hệ gì với bệ hạ cả còn đe dọa đến gia đình cô. Vì vậy cô chấp nhận từ bỏ nhường cơ hội cho người khác.

Sau khi trở lại hoàng cung, bệ hạ dù đang bị ốm mà vẫn tiết triều như bình thường không hề nghỉ ngơi với lại bệ hạ nghe theo lời Thái hậu, nên mối quan hệ giữa người với tiểu thư Hiền Chung đang dần phát triển tốt hơn.

- Hiền Chung lúc đó con xuất cung vui chứ?

Thái hậu mỉm cười nhìn cô.

- Dạ... dạ vui vui lắm ạ.

Hiền Chung gượng cười nói. Lúc đó cô đâu có ở cùng bệ hạ mà người bệ hạ ở cùng là Vân Du.

- Đi chơi sao mà để bị ốm luôn vậy hả?

- Xin thái hậu thứ tội.

Hiền Chung cuống quýt quỳ xuống. Cô giận vì phải chịu tội thay cho Vân Du, tại cô ta hết.

- Không sao, tiểu thư đứng lên đi. Ta thấy bệ hạ bắt đầu để ý đến tiểu thư rồi đó, sẽ không lâu nữa bệ hạ thích tiểu thư thôi.

Thái hậu mỉm cười nhìn Hiền Chung, mắt hiện lên sự yêu chiều không nói lên lời.

- Vâng thái hậu.

Hiền Chung mặt đỏ ửng lên.

- Thôi theo ta đi tới Vườn Thượng Uyển, bệ hạ chắc đang ở đó đọc sách rồi. Tới đó hỏi thăm sức khỏe như thế nào.

- Dạ.

Hiền Chung cùng thái hậu đi đến Vườn Thượng Uyển thì trời đột nhiên mưa ào xuống vội quay về tâm cung.

Tại thái y viện.

Mới vào cung làm trong thái y viện mà Ngọc Lan thấy lúng túng không biết làm gì cả, những người trong này ai ai cũng đều giỏi việc bốc thuốc này nọ ngoài trừ cô, vốn dĩ thì cô chỉ biết y học hiện đại mà thôi.

Ngọc Lan ngồi trên bậc thềm chong chóng nhìn ra ngoài coi những cung nữ phơi thuốc, ngoài ra chẳng biết làm gì. Đột nhiên trời mưa ào xuống, Ngọc Lan vội chạy ra phụ cung nữ mang những thùng thuốc vào thì trời lại tạnh. Cô tức mình mắng thầm “Cái quái quỷ gì vậy không biết? Mưa thì mưa to lên đi đúng thật là...”

- Tiểu thư có thể mang trà đến Vườn Thượng Uyển cho thái hậu giúp nô tỳ không ạ? Tại nô tỳ không tiện đến đó cho lắm.

Một cung nữ đang cầm trên tay cầm khay có ấm trà còn bốc khói nghi ngút với 3 tách trà nhìn Ngọc Lan về e ngại.

- Ủ ề ề ta...

Dù gì cô cũng không biết làm gì thôi mặc kệ giúp người ta vậy. Cô cầm lấy và đi đến Vườn Thượng Uyển. Nhưng khi đến nơi cô chẳng thấy ai cả chỉ thấy trên bàn có quyển sách và một cái mâm cái hình hoa lê. Ủi, mà cái mâm cái này là của cô cơ mà, cái cô đeo lúc đi yến tiệc cơ mà, sao nó lại ở đây ta? Cô đặt khay trà lên bàn rồi cầm lấy nó lên xem.

- Cô đang làm gì ở đó vậy?

Một giọng nói gầm gừ vang lên, Ngọc Lan quay lại nhìn thì ra là tiểu thư Hiền Chung lại gặp nhau lần nữa.

- Ta mang trà đến cho Thái hậu.

- Mang trà hay là ăn cắp đây?

Hiền Chung giật lấy cái châm cái trên tay của Ngọc Lan một cách thẳng thừng khiến tay cô bị cứa một đường chảy máu. Ngọc Lan có chút giật mình và vội phân bua:

- Cái châm cái đó là của ta, mau trả lại đây.

- Của cô sao, đồ ăn cắp mà còn la làng. Đồ này chắc chắn là của bệ hạ để quên vừa rồi thái hậu nói bệ hạ đã ở đây.

Hiền Chung ngênh mặt lên nhìn Ngọc Lan nâng cao giọng nói.

- Ta không có ăn trộm, đồ của ta thì ta lấy thôi.

Ngọc Lan vẫn quyết phân bua cho bằng được. Hiền Chung cười lạnh:

- Vì cô ăn cắp đồ của bệ hạ nên ta sẽ thay bệ hạ trừng phạt cô vậy. Người đâu bắt cô ta lại!

- Tuân mệnh!

Ngay lập tức, thị vệ hung hăng bắt lấy Ngọc Lan đẩy cô quỳ xuống còn cung nữ thì lôi áo khoác ngoài của cô ra để lộ bờ vai trần phơi bày ngoài không khí, mặc cho cô có nói như thế nào.

- Cô lấy đâu ra quyền thay mặt bệ hạ đánh ta chứ.

“A”

Từng roi quật mạnh lên trên tấm lưng cô bởi bàn tay của Hiền Chung, cô ta quả là quá đáng mà. Chỉ mới phát đầu tiên thôi mà cô đã thấy đau ê ẩm rồi nhưng vẫn phải nghiến răng chịu đựng.

Cứ như vậy, cả chục roi liên tục dội lên người Ngọc Lan, mồ hôi nhễ nhại trên trán, mặt tái nhợt hẳn đi. Cô phải chịu đựng, phải chịu đựng! Phải tự nhủ bản thân thì mọi chuyện mới có thể qua được. Thật sự mà nói, lúc nào vào cung thì cô chỉ có xui xẻo mà thôi.

- Đau lắm đúng không? Đồ ăn trộm!

- Ta không phải ăn trộm.

Mặc dù đã đau sắp ngất đi nhưng Ngọc Lan vẫn cắn răng liếc nhìn Hiền Chung. Những cung nữ xung quanh đều không dám nhìn lên chỉ biết cúi mặt sợ hãi.

- Tiếp tục đánh cho ta, đến khi cô ta ngất thì thôi.

Hiền Chung đưa roi cho một cung nữ khác, cung nữ chỉ biết nghe theo mà quật mạnh và lưng Ngọc Lan. Áo của cô đã bị rách và nhuộm máu, cái cảm giác đau rất một lúc bùng lên. Cô cố nghiến răng chịu đau, hai tay cứa chặt vào vạt váy.

- Có chuyện gì vậy?

Chợt có một giọng nói uy lực vang lên làm mọi hành động của cung nữ dừng lại. Hiền Chung và đám cung nữ thị vệ đều cúi xuống hành lễ:

- Bái kiến bệ hạ.

Là bệ hạ! Ngọc Lan nhanh chóng mặt áo khoác ngoài vào cuối xuống hành lễ.

- Chỗ bệ hạ đọc sách mà các người làm gì ở đây vậy hả?

Trung thần Đào Biểu lên tiếng mắng.

- Bệ hạ, tiểu nữ phát hiện tiểu thư Vân Du lấy đồ của bệ hạ nhưng mà cô ấy cứ chối là không có.

Hiền Chung nói rồi ngay lập tức chỉ tay về phía Vân Du.

Cô ta đúng thật là! Ngọc Lan chỉ biết cắn môi, cứa chặt hai tay dưới nền để nuốt cục tức này.

Vân Du! Bệ hạ bắt ngờ khi có sự xuất hiện của nàng ở đây nhìn thấy châm cài tóc trên tay Hiền Chung cũng đủ hiểu đã xảy ra chuyện gì.

- Đưa cây trâm đó cho trẫm.

Bệ hạ lạnh lùng nói, vẻ mặt không một cảm xúc nào. Hiền Chung vội đưa cho bệ hạ, người cầm lấy rồi chỉ lẳng lặng đi không muốn nói gì thêm nhưng ánh mắt thì không quên nhìn sang Vân Du.

- O, bệ hạ.

Hiền Chung hựt hắng vì cứ tưởng bệ hạ sẽ xử phạt ai ngờ lại bỏ đi như thế.

Ngọc Lan từ từ đứng dậy đi mà tưởng chừng sẽ ngã nhào về phía trước. Ráng hết ngày hôm nay thôi, mọi thứ sẽ qua! Để lại phía sau cái nhìn cay đắng của Hiền Chung.

Tối rồi Ngọc Lan cũng chỉ biết cầm giỏ hoa trái cây lúi thúi đi một mình trong cái hoàng cung rộng lớn này mà không biết mình đang đi đâu. Thời gian trôi qua thật nhanh, cũng phải thôi cô đã đến đây được một thời gian rồi. Cuộc sống ở đây thì không ổn với cô chút nào, cô còn phải làm Vân Du đến khi nào? Cô vẫn luôn muốn nói chuyện này ra nhưng biết nói với ai?

Cô đang mơ mơ màng màng rồi tự nhiên giật mình cheo chân ngã nhào vào trong một căn phòng to lớn “rầm choang” một phát đau điếng cộng thêm tiếng đĩa sứ bị vỡ.

- Ui da, đau quá. Hả! Đây là đâu vậy trời?

Ngọc Lan đứng dậy chỉnh chu lại y phục nhặt lấy trái cây cho vào giỏ. Cô tự gõ vào đầu mình một phát và tự mắng mình “Hậu đậu quá”. Đang nhặt trái cây thì dừng lại cô hốt hoảng quên mất là phải đem trái cây tới cung ẩm. Trời ơi! Cô lúi húi nhặt thì chợt nghe tiếng người đang tới. Phải làm sao đây? Ngọc Lan hấp tấp vội tìm chỗ để trốn mà không biết trốn đâu bây giờ.

Bỗng có một cánh tay bịt miệng cô lại kéo vào bên trong chỗ bể tắm thật lớn, cô sợ hãi giãy giụa theo đà cô nghe răng cắn mạnh vào tay đang bịt miệng cô một phát thật mạnh, mùi máu tanh ngập tràn khoang miệng.

- Là ta đây.

- Công... công tử Lục Kỳ.

“Suyt”

Công tử Lục Kỳ vội ra hiệu cho Ngọc Lan im lặng, cô vẫn chưa định thần lại mọi chuyện.

- Bệ hạ, có chuyện gì vậy ạ?

Có tiếng người bên ngoài vang lên, công tử Lục Kỳ đi ra bên ngoài với bộ dạng ướt nhẹp.

Cô đã đi đâu vậy nè? Ở đây là đâu vậy chứ? Ngọc Lan nhìn xung quanh một cách ngơ ngác rồi cũng nhận ra cô đang ở trong bể tắm của người ta. Cô lại khẽ mắng mình “Ngọc Lan ơi là Ngọc Lan, mày đúng thật là... mà cũng quên đã vậy còn gọi bệ hạ là công tử Lục Kỳ nữa chứ... A thật là điên mất thôi” rồi tự tay vỗ vào miệng một cái thật đau.

Ở bên ngoài, bệ hạ đi thật nhanh ra giả vờ nhặt trái cây.

- Không có gì đâu, ta thấy đĩa trái cây bị con mèo hất xuống vỡ nên ta nhặt thôi mà.

- Tại thần nghe tiếng vỡ đi lại thì thấy cửa mở ra tưởng bệ hạ có chuyện gì để thần cho người vào dọn thưa bệ hạ.

Công công nhẹ giọng nói.

- Không cần đâu, xong hết rồi người ra ngoài đi.

- Vâng, thưa bệ hạ.

Công công nhẹ nhàng đóng cửa lại đi ra ngoài, bệ hạ thở phào nhẹ nhõm đặt trái cây lên bàn.

Định thần lại mọi chuyện, Ngọc Lan ngồi xuống một góc tường cảm thấy lưng mình đau buốt không thể chịu được. Chắc vừa rồi bị ngã vết thương bị đánh lúc sáng có lẽ nghiêm trọng rồi đây. Cô ngó xuống mặt nước xem đằng sau mình thử thì giật mình thấy máu đã thấm ra áo khoác ngoài. Cô định cởi áo ra xem thì bệ hạ chợt đi vào nên cô dừng lại mọi động tác.

- Đa tạ công tử à không bệ hạ đã cứu tiểu nữ. Tiểu nữ phải mang trái cây đến cung ẩm, xin phép bệ hạ tiểu nữ cáo lui!

Dứt lời, Ngọc Lan quay lưng đi thì bị bệ hạ nắm lấy tay giữ lại.

- Đây là cung ẩm của ta.

Hả, đây là cung ẩm sao? Ngọc Lan nhú mày râu hổ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh ra vẻ lạnh lùng.

- Bệ hạ thứ lỗi, trái cây dập hết rồi để tiểu nữ đi lấy cái khác.

- Không cần đâu, ở đây đi. Ra ngoài kéo người khác nghỉ ngơi.

Ở đây sao? Cô không muốn, hu hu.

Bệ hạ cũng mặt lạnh với cô, nói rồi nhẹ nhàng cởi bỏ áo ra ngoài.

- Công tử... à không bệ hạ muốn làm gì?

Ngọc Lan nhìn bệ hạ cảnh giác.

- Ta không có ý gì đâu ra ngoài ngồi đi.

Bệ hạ thoáng mỉm cười, sau đó chỉ tập trung vào việc riêng của mình. Ngọc Lan thì đờ ra đó như con nai vàng ngơ ngác.

- Định ở đây nhìn ta tắm sao?

- Không... không...

Ngọc Lan đỏ mặt chạy một mạch ra ngoài ngồi trên giường. Phải rồi cô phải trị vết thương trên lưng nữa. Tranh thủ bệ hạ đang tắm cô cởi bỏ áo khoác ngoài để bôi thuốc lên. Cũng may cô trộm được lọ thuốc trị vết thương từ thái y viện chứ mà ngồi đi tìm lá thuốc chắc cô điên mất.

Đau quá... Chần lữa, cô đứng là rảnh tay rồi! Hu hu sao không bôi được vậy, quẹo cả sống lưng rồi! Có ai thương tình bôi giúp cô với hu hu!

- Để ta.

Bệ hạ giật lấy lọ thuốc trên tay Ngọc Lan nhẹ nhàng bôi lên trên lưng cho cô.

- Không cần đâu bệ hạ đừng làm vậy.

Ngọc Lan vội lên tiếng.

- Đây là mệnh lệnh, ngồi yên đi.

Bệ hạ cứ thế bôi lên từng chỗ vết thương bị rướm máu, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Vân Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: chương 9

Bầu không khí trở nên yên ắng hơn bao giờ hết không một ai lên tiếng. Ngọc Lan cảm thấy dễ chịu hơn sau khi được bôi thuốc rồi mặc áo vào ngồi yên luôn không biết làm gì hết.

Ôi, cái bầu không khí này không dễ chịu chút nào! Và lại cô đang ở trong phòng của bệ hạ mới quái chứ. Làm gì đây cứ kiểu vậy chắc tắt thở mà chết mất thôi. Suýt nữa cô quên mất, tối nay không lẽ cô ngủ đây sao? Không được... không được. Cô đứng dậy đi qua đi lại liên tục cắn móng tay suy nghĩ.

Bệ hạ thì cứ mặc Ngọc Lan làm gì thì làm, người cứ ngồi đọc sách nhưng mà cũng thấy buồn cười với hành động cử chỉ của cô. Người biết là cô đang suy nghĩ tối nay sẽ như thế nào, ngủ ở đâu? Thấy trời cũng đã khuya rồi, nên người mới để nàng ở lại đây vốn dĩ biết Vân Du rất sợ ma.

Suy nghĩ cật lực này giờ không ra rồi cũng phải quyết định lên tiếng thôi.

- Công tử... à không bệ hạ...

- Nếu nàng quen gọi ta là công tử rồi ta cho phép.

- Huynh cho ta về được không hả? Năn nỉ...

Biểu cảm tốt lắm Ngọc Lan! Cô lắc lư tay của công tử liên tục khiến chàng đang đọc sách dừng lại.

- Về đi.

Bệ hạ bình thản nói, cuối cùng cũng cho cô đi rồi vui quá! Đang vui lên tận trời cao vì sẽ thoát khỏi đây thì “phù” một con gió nhẹ làm bật tung cửa sổ những ngọn nến tắt cầm, không gian tối đen kịt.

Ngọc Lan coi như đứng hình không thấy gì hết ngoài màu đen như mực, cô đang sợ toát cả mồ hôi thì bị ai đó đẩy ngã phịch xuống khiến cô đập đầu vào cái gì đó choáng váng cả lên. Cô không nhìn thấy gì cả, tay cứ lảo lảo tứ phía, miệng liên tục kêu “Công tử Lục Kỳ, huynh đâu rồi, đừng bỏ ta mà ta sợ ma lắm... hu hu...”

“Phập”

Có tiếng chém giết ở đâu trong căn phòng này, dường như có chuyện gì đó đang xảy ra. Cô chả thấy gì cả, công tử Lục Kỳ đâu rồi? Cô sợ bóng tối

lắm..

Le lói trong bóng tối này, một ánh sáng được thấp sáng lên.

- Vân Du... Vân Du à...

Ngọc Lan nghe thấy tiếng ai đó gọi mình, ngược mặt lên đập vào mắt cô một người trên mặt đầy máu me, y phục cũng vậy. Cô hoảng sợ ngay lập tức hét lên thật lớn “Aaaaa... tránh ra... tránh ra.”

- Đừng la lớn, là ta công tử Lục Kỳ đây.

Giọng nói bệ hạ trở nên yếu dần cổ trần tỉnh lại Vân Du.

Lúc này cô mới định thần lại mọi chuyện mở dần con mắt nhìn kỹ hơn. Cô vô thức lấy tay chạm vào người trước mặt xem có phải là ma không?

Bệ hạ vẫn để yên cho cô chạm lên mặt mà chỉ thấy buồn cười nhưng trong suy nghĩ của người đang có một nỗi bất an. Ngay cả Vân Du, bọn thích khách kia vẫn không buông tha rốt cuộc là nàng đã nhìn thấy gì hay nghe được gì ở trong khu rừng lúc đó chứ? Mà mục tiêu bọn chúng nhắm tới chính là chàng nhưng vừa rồi bọn chúng không hề ra tay giết chàng mà lại là Vân Du sao bọn chúng lại biết nàng ở chỗ của chàng chứ? Thật là khó hiểu.

Ô không phải là ma, may quá, hu hu làm cô sợ tái xanh mặt!

- Công tử bỏ ta đi đâu vậy?

- Nàng không sao là may rồi.

Bệ hạ nhẹ giọng nói nhưng nhìn vẻ mặt của người có vẻ tái nhợt hẳn đi. Máu! Ngọc Lan hoảng hốt khi thấy máu ở trên người của công tử đang rỉ xuống nền.

Theo bản năng cô nói lớn:

- Huỳnh bị thương rồi, ta đi kêu người tới.

- Ở yên đây đi, đừng đi đâu cả.

Bệ hạ gần giọng nắm chặt lấy tay của Ngọc Lan làm cô cảm thấy đau một chút. Ngọc Lan ngờ ngác nhìn, muốn rút tay lại ngay lập tức. Đúng lúc, bệ hạ đột nhiên ôm lấy ngực phải, đau đớn rên lên. Ngọc Lan nhích sát lại gần nhìn chăm chú vào bên ngực phải bệ hạ, vội lấy tay nắm áo khoác ngoài màu đen bệ hạ đang mặc phanh ra. Cô hoảng hốt muốn hét lên khi thấy máu thấm nguyên một mảng màu đỏ ở áo bên trong.

- Đây, cởi áo ta chỉ vậy. Bộ nàng muốn ngắm cơ thể ta vậy sao?

- Ta... ta không có, đừng có hiểu lầm

Ngọc Lan còn chưa kêu sợ hãi thì đã bị trêu chọc chỉ biết cúi đầu xấu hổ.

Bệ hạ đứng dậy nhìn vẻ mặt vụn vỡ của Ngọc Lan mà cảm thấy buồn cười, rất muốn trêu chọc với nàng nhưng mà cảm thấy thân thể đau quá rồi. Người nhẹ nhàng cởi bỏ áo ra ngoài, lộ ra những cơ bụng săn chắc nhưng lại có vết thương đang rướm máu thật dài bên ngực phải.

Ngọc Lan thấy vậy hoảng hốt:

- Huỳnh muốn làm gì?

- Thiết tình.

Bệ hạ vừa cười vừa nhăn mặt lại vì đau sau đó đi tới giường nằm xuống. Ngọc Lan cứ đứng nơm nớp lo lắng, lấy tay che chắn cơ thể.

- Đừng nghĩ bậy, tới trị vết thương cho ta đi. Ta đã để thuốc trên bàn rồi đó.

Ngọc Lan tự chửi mình vì đã nghĩ quá xấu xa, đi lại cầm lấy hộp thuốc tới giường trị vết thương cho bệ hạ. Vết thương thật đáng sợ, chắc là đau lắm đây. Cô nhẹ nhàng rắc thuốc bột lên vết thương vừa sâu vừa dài ấy một cách cẩn thận. Còn bệ hạ chỉ biết lẳng lặng nhìn cô.

Bỗng dung nhìn thấy vết thương này làm cô buồn lòng. Ngọc Lan biết, biết hết mọi chuyện diễn ra vừa rồi! Mặc dù trong bóng tối không thấy gì nhưng cô nghe được tên thích khách kia nói bắt cô vì vậy cô đã biết. Một lần nữa cô lại để bệ hạ bị thương, cứ như vậy làm sao cô chịu nổi. Tự nhiên nước mắt chọt rơi rơi xuống trên người của công tử.

Bệ hạ thấy vậy ngồi dậy mặt áo vào vô thức nói:

- Nàng khóc sao, Vân Du?

Ngọc Lan quay mặt đi chỗ khác nhưng bệ hạ nắm lấy vai cô xoay người lại nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô.

- Huỳnh lại vì ta. Tại sao không để bọn chúng bắt ta đi mà lại cứu ta chứ, hả?

Cô gần giọng nói lớn.

- Không lẽ thấy vậy ta đứng yên nhìn nàng chết sao? Nàng không chịu hiểu gì cả.

Bệ hạ cũng lớn tiếng, buông Ngọc Lan ra.

Ngọc Lan im lặng tự suy nghĩ lại mình. Có lẽ cô đã quá yếu đuối rồi chăng? Ích kỉ? Yêu người ta không chấp nhận, bị người khác nói nặng lời chỉ biết khóc, bị những lời đe dọa cô chỉ biết buông bỏ điều mình muốn. Tại sao vậy, tại sao cô phải làm như vậy trong khi cô có đủ khả năng đánh bại kia mà? Không phải cô có thể đứng lên chiến đấu để bảo vệ điều mình muốn sao. Cô nghĩ thầm “Thái hậu, tiểu nữ xin lỗi nhưng người không thể nào bắt tiểu nữ rời xa bệ hạ được đâu.”

Ngọc Lan thôi không nghĩ nữa mà quay sang ôm lấy bệ hạ khiến người bất ngờ.

- Xin lỗi huỳnh nhiều.

- Mọi thứ sẽ ổn thôi.

Bệ hạ nói giọng ấm áp buông thả nhẹ cô ra đưa tay vuốt nhẹ lên bờ má hồng hào của cô và tiến sát lại gần bờ môi cô hơn.

Ngọc Lan cũng ngại ngùng nhắm mắt lại chờ đợi. Nhìn thấy nét mặt của cô như vậy, bệ hạ chợt mỉm cười.

- Nàng nhắm mắt lại chi vậy?

Hả, bệ hạ đang trêu cô! Ngọc Lan nhú mày xấu hổ, mở mắt ra muốn độn thổ mất thôi! Thật là...! cô lúng túng không biết làm lúc này, tự nhiên thấy căng thẳng.

- Nàng tưởng ta...

- Không có à nha, bệ hạ đừng hiểu lầm. Ta chỉ nhắm mắt vì vì...

- Có ma kia!

Bệ hạ chỉ tay ra sau phía Ngọc Lan. Cô giật mình hét lớn “A...” nhảy bậc hai chân lên giường ôm lấy bệ hạ nằm phịch xuống. Sợ quá hu hu!

- Vân Du, ta chỉ đùa thôi mà.

Sao bệ hạ có thể tinh queo mà đùa một đứa nhát ma như cô vậy chứ! Thật quá đáng mà! Ngọc Lan chưa gì nước mắt đã giàn dụa ngồi bật dậy đánh bệ hạ một phát khiến người đau điếng ôm lấy ngực, cô tức giận đi qua chỗ khác ngồi không thêm quan tâm nữa.

Bệ hạ nói thầm “chắc nàng giận rồi...”. Không gian trở nên im lặng lạ thường.

Ngọc Lan ngồi một góc tường, con buồn ngủ bắt đầu găm nhắm từ từ và dần chìm vào trong giấc ngủ.

Sáng hôm sau.

Ngọc Lan tỉnh dậy mở mắt dần ra thì đã ra giữa trưa. Cô thấy mình đang nằm trên giường hoang hồn giật mình dậy nhìn thấy bệ hạ đang mặc áo vào, cô tung chăn lên nhìn lại mình có bị sao không, có bị gì gì đó không. Cô vừa nghi ngờ vừa sợ hãi nói lớn lên, trên mặt chưa gì đã lấm lem nước mắt như mèo:

- Huỳnh đã làm gì ta?

Bệ hạ giật mình quay lại khi nghe tiếng Ngọc Lan nói, người mỉm cười và nghĩ nàng lại có ý nghĩ xấu về người như vậy, chỉ biết lắc đầu.

Ngọc Lan kinh ngạc nhìn bệ hạ, trong lòng trào dâng một cảm xúc sợ hãi. Tay chân lạnh ngắt, rất muốn xuống giường ngay bây giờ. Nhưng bệ hạ lại đi tới giường nhìn cô một cách bình thản nhìn lướt cơ thể của cô khiến cô giật mình.

- Ta cảm thấy thoải mái lắm, thoải mái nhất từ trước tới giờ cảm ơn nàng đã cho ta cái cảm giác thế nào là...

Bệ hạ nói giọng mỉa mai nhưng chưa kịp nói xong thì:

“Bép”

Ngay lập tức bệ hạ nhận ngay một cái tát thật mạnh trên mặt. Ngọc Lan cũng bất ngờ lắm nhưng nghe như vậy làm sao không tức được.

- Xấu xa!

Bệ hạ vẫn bình thân sợ nhẹ lên bờ má nóng ran này nói tiếp:

- Cảm ơn nàng đã cho ta biết thế nào là ngủ dưới nền nhà. Thoải mái lắm, thoải mái đến nỗi lạnh muốn phát sốt.

Trời ơi, nhìn lại thì cô đang độc chiếm nguyên một cái giường! Á... Lúc nào cũng vậy chưa gì đã nghĩ bậy bạ rồi! đúng thật là... Ngọc Lan tự trách mắng mình vì đã suy nghĩ không đâu. Cô lặng lẽ đứng dậy, lau khô đi vệt nước mắt trên mặt, trầm lặng đi lại chỗ bệ hạ.

Ngọc Lan xoa người bệ hạ lại, nhẹ nhàng đưa tay lên trán bệ hạ xem thử có vẻ rất nóng dường như đang phát sốt rồi. Sao cô có thể làm vậy được chứ, để người ngủ dưới đất cả đêm còn cô thì sung sướng tận hưởng giấc ngủ ngon lành. Cô nhìn bệ hạ lo lắng và nhẹ giọng nói:

- Về sau huynh đừng làm vậy nữa, ta cảm thấy có tội rất nhiều. Thân là một bậc quân vương một nước lo việc triều chính nhiều nên phải giữ sức khỏe mà làm việc chứ.

- Ta không sao!

Bệ hạ mỉm cười và ôm cô vào lòng.

Thái hậu! Ngọc Lan giật mình khi thấy thái hậu đột nhiên đi vô cô vội buông bệ hạ ra cúi xuống hành lễ:

- Tiểu nữ bái kiến thái hậu nương nương!

Bệ hạ cũng ngạc nhiên quay lại.

- Bái kiến bệ hạ.

- Thái hậu đến đây có việc gì sao?

Thái hậu nhìn thấy vết thương trên người bệ hạ ngay lập tức bà nhìn Ngọc Lan bằng ánh mắt sắc bén như ám chỉ một điều gì đó, khiến cô nảy sinh nỗi sợ hãi và đứng dậy xin phép bệ hạ đi ra ngoài thật nhanh.

Nhưng khi vừa bước chân ra khỏi cửa thì cô bị cấm vệ quân bắt lại một cách bất ngờ.

Đến cung của Thái hậu, Ngọc Lan bị tên thị vệ đẩy ngã xuống nền một cách tàn nhẫn. Ngước mặt lên, ngay trước mặt cô là phụ nữ đầy uy quyền.

- Thái hậu!

Ngọc Lan nơm nớp lo sợ. Cặp mắt của thái hậu đen nhánh chứa đầy gai nhọn, khí chất lạnh lẽo vô cùng.

- Làm sao để người có thể sống, ta đang tìm cách. Nhưng mà, không thể tìm thấy. Giết nó đi.

Sau khi nghe thấy mệnh lệnh của thái hậu, ngay lập tức thị vệ rút kiếm sáng chói giờ lên cao chuẩn bị chém thì:

- Dừng tay!

Chủ nhân của lời nói này không ai khác ngoài Ngọc Lan, cô thật sự tức giận gầm lên một tiếng. Thị vệ cũng vì thế mà dừng tay lại. Thái hậu ngạc nhiên nhìn cô, ngạc nhiên không thể tin nổi nữ nhân này lại dám chống đối bà.

- Thái hậu giết tiểu nữ chỉ vì bí mật đó sao?

Ngọc Lan gằn giọng nói, ánh mắt lạnh lùng kiêu hãnh.

- Bí mật gì chứ?

Thái hậu bình thân nói.

- Bí mật, vua Lê Nhân Tông không phải là con ruột của vua Lê Thái Tông. Và Thái hậu còn liên quan đến vụ án Lê Chi Viên.

Ngọc Lan nói rõ mồn một. Thái hậu nghe vậy cúi xuống tát mạnh vào mặt cô một cái “bốp” từa ra máu miệng.

- Cầm cái miệng người lại cho ta.

Thái hậu chậm rãi cúi đầu, nhẹ giọng nói bên tai cô:

- Tại sao người lại biết?

Ngọc Lan im lặng không nói gì.

- Có phải người đã nghe lén ta nói chuyện sau khi kết thúc yến tiệc.

Hơ! Cho dù cô đã vô tình nghe được đi chăng nữa thì cô cũng đã biết trước đó rành rành rồi. Vì cô đâu phải người của thời đại này.

- Đừng có mà đem bí mật đó đe dọa ta.

- Tiểu nữ còn biết nhiều bí mật của thái hậu lắm ạ!

Ngọc Lan đáp lại một cách bình thản không sợ gì hết. Cô nghĩ thầm “bà tiếp tục đe dọa Ngọc Lan này thì khó rồi đó bởi vì ta đã đọc qua lịch sử của bà rồi, ta có thể đem những bí mật của bà vạch trần lại trong thời này” Ngọc Lan nhếch môi cười nhạt.

Nghe đến đoạn Ngọc Lan nói thái hậu có chút bất ngờ bắt đầu có sự lo lắng, không biết con nha đầu này biết gì ở bà nhưng bà thôi không nghĩ nhiều nữa. Chỉ một cách kết liễu con nha đầu này là được. Bà đứng dậy, bình thản nói:

- Trước đó ta đã cảnh cáo người không được ở bên cạnh bệ hạ, người vẫn làm trái ý ta làm cho đêm qua bệ hạ bị thương.

Thì ra bà đã cho người vào giết cô trong cung ấm của bệ hạ, cô không ngờ rằng thái hậu có thể làm như vậy!

- Xung quanh người tiềm ẩn những hiểm nguy ảnh hưởng đến bệ hạ cho nên người phải chết.

Đó là lý do cô phải chết sao! Cho dù có nói cách nào thì thái hậu cũng sẽ giết chết cô mà thôi! Phải làm sao đây chứ?

Thái hậu dứt lời, ra lệnh cho thị vệ giết chết Ngọc Lan. Chỉ nhìn thấy thanh kiếm sắc bén cũng đủ khiếp sợ, hần ta rút kiếm tiến lại. Cô sợ hãi lùi lùi phía sau, ánh mắt bắt đầu rơi lệ, cắn môi run lấy lấy. Cô sẽ chết dưới lưỡi gươm này sao, ai đó mau tới cứu cô với...

“Dạ...”

Thị vệ vung kiếm lên, Ngọc Lan quay đầu đi hướng khác, nhắm nghiền mắt lại chuẩn bị hứng lấy.

- Bệ hạ!

Cô mở mắt ra hoảng hốt khi thấy bệ hạ tay đang cầm mũi kiếm của thị vệ, máu túa ra thật nhiều. Thị vệ vội bỏ thanh kiếm ra quỳ xuống xin tha tội. Thái hậu bất ngờ trước sự xuất hiện của bệ hạ như vậy.

- Thái hậu, người đang làm gì Vân Du vậy hả?

Bệ hạ gần giọng nói, ánh mắt chứa đầy sự giận giữ.

- Ta phải giết chết nữ nhân này vì đã đẩy bệ hạ vào chỗ nguy hiểm. Bởi vì trước đó không phải đã có sát thủ truy lùng định giết chết cô ta sao? Nên ta không thể để cô ta bên cạnh bệ hạ được.

Thái hậu vẫn bình thản nói nhưng ánh mắt thì lo lắng nhìn vào bàn tay đang bị thương của bệ hạ.

Ngọc Lan ngồi bất thần nhìn bệ hạ và thái hậu căng thẳng chỉ vì cô. Rốt cuộc thì cô xuất hiện chỉ gây bao phiền toái cho người khác thôi sao chứ? Nhưng cô đâu có làm điều gì sai, chỉ là do xuôi xẻo nên cô mới bị đưa đẩy tới đây chứ cô đâu có muốn, cô chỉ mong mọi thứ trở về vị trí ban đầu mà thôi.

- Ta cấm mẫu hậu đừng đến Mỹ nhân của ta!

Bệ hạ gần giọng nói đầy dứt khoát, nét mặt vô cùng nghiêm túc không tỏ ra đau đớn trong khi bàn tay Người đang chảy máu ròng ròng nhỏ từng giọt xuống nền. Người đi tới kéo tay Vân Du ra đứng phía sau Người, ánh mắt đầy khí chất sắc lạnh nhìn thẳng vào mắt Thái hậu.

Thái hậu và Ngọc Lan vô cùng bất ngờ khi nghe bệ hạ nói. Ngọc Lan gần căng đôi đồng tử nhìn về mặt cương quyết của bệ hạ, Người đã sắc phong cho cô lên làm Mỹ Nhân sao, điều này khiến cô thật sự không khỏi ngạc nhiên và trong miệng cô thốt ra hai chữ: “Bệ hạ!”

- Bệ hạ đã sắc phong cô ta lên làm Mỹ nhân rồi sao?

Thái hậu nói gần giọng nói, ánh mắt trừng lên nhìn Người.

- Đào Biểu nghe đây, hãy ban chiếu lệnh rằng ta sẽ sắc phong tiểu thư Vân Du con gái của Đô Đốc Nguyễn Xí lên làm Mỹ nhân, với hiệu là Ngọc Lan. Ngay ngày mai sẽ chuyển tới hậu cung sinh sống.

- Xin tuân mệnh, bệ hạ!

Đào Biểu cúi đầu nói.

Nói xong, bệ hạ nắm lấy tay của Ngọc Lan đi khỏi đây một cách nhanh chóng khiến Thái hậu vô cùng tức giận, bà xiết chặt hai bàn tay lại vào nhau. Bà quyết sẽ không để yên cho con gái của Đô Đốc Nguyễn Xí vì cô đã biết được bí mật của bà, nếu bí mật bị tiết lộ thì ngai vị của bệ hạ sẽ bị phế, bà không thể để chuyện đó xảy ra được.

Ngọc Lan được bệ hạ đưa tới cung ấm của Ngươi. Bất giác, bệ hạ ôm chặt cô vào lòng khiến cô thêm một nửa ngạc nhiên, nhưng cô lại thấy vô cùng an toàn khi có bệ hạ bên cạnh. Thật sự vừa rồi, cô rất sợ hãi khi đối diện với Thái hậu và lúc đó cô chỉ mong bệ hạ xuất hiện.

Cô chợt nhớ tới bàn tay bị thương của bệ hạ vội buông Ngươi ra, nắm lấy tay bệ hạ rồi lấy cái khăn nhỏ màu trắng trong người băng bó lại một cách cẩn thận.

- Đáng lẽ ra bệ hạ không nên làm như vậy, vì tiểu nữ mà bệ hạ và Thái hậu trở nên căng thẳng. Tại sao bệ hạ lại sắc phong cho tiểu nữ lên làm Mỹ Nhân chứ?

Ngọc Lan nhẹ giọng nói, nhìn thẳng vào mắt bệ hạ.

- Ta làm như vậy chỉ để bảo vệ nàng.

...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Văn Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: chương 10

Ngày hôm sau.

Ngọc Lan từ trong phủ bước ra trước sự ngỡ ngàng của mọi người khi nhìn thấy sự lột xác hoàn toàn của cô. Không còn là một cô gái hiền lành, ngây thơ với lối ăn mặc giản dị đời thường của một cô tiểu thư con nhà quyền quý, mà giờ đây cô đã trở thành một Mỹ nhân vô cùng xinh đẹp và hoàn mỹ, với vẻ đẹp thuần khiết cùng với ánh mắt sắc sảo, đôi môi đỏ sau khi trang điểm, tóc được búi gọn lên có gài một cái trâm hình bông lúa bằng vàng. Cô mặc trên người bộ váy yếm dài cách điệu màu trắng, có đính những hạt cườm hình bông lúa lấp lánh vàng óng, cùng chiếc áo khoác với chất liệu bằng lụa bên ngoài, mang đôi hia màu hồng phấn.

- Công nhận tiểu thư đẹp thật đấy, nhìn tiểu thư rất khác so với ngày thường.

Tiểu Lệ mỉm cười nói, ánh mắt đầy ngưỡng mộ và mê mẩn trước vẻ đẹp của Ngọc Lan.

Ngọc Lan im lặng không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn xung quanh phủ, nơi mà cô gắn bó trong suốt hơn một tháng qua. Giờ đây, cô chuẩn bị rời xa nơi này vào trong chốn hậu cung đầy phức tạp và cô tự như với mình rằng: “Cố lên Ngọc Lan, rồi mình sẽ làm được thôi. Mình sẽ không còn là một cô gái yếu đuối suốt ngày khóc lóc nữa. Giờ mình đã là Mỹ nhân của bệ hạ, cho nên phải mạnh mẽ thì mới có thể sống nổi trong cung.” Nét mặt của cô trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết, ánh mắt cũng thể hiện sự uy lực của mình.

Cha cô cảm thấy lo lắng cho cô khi cô chuẩn bị vào trong cung, thật sự ông không muốn Văn Du vào đấy vì ông sợ cô sẽ không được yên ổn khi mà Thái hậu đang dè chừng mặc dù có sự bảo vệ của bệ hạ.

Ông đi tới gần chỗ Ngọc Lan nhìn cô với ánh mắt chứa đựng sự yêu thương rồi nói:

- Ta sẽ thường xuyên vào thăm con! Chốn hậu cung rất phức tạp cho nên con hãy cảnh giác, đừng can thiệp vào bất cứ thứ gì cả.

- Vâng, thưa cha.

Ngọc Lan gật đầu đáp rồi kéo váy nhẹ nhàng bước vào trong kiệu, sau đó rời khỏi phủ.

Trên đường đi đến hoàng cung, Ngọc Lan đều vén màn nhìn qua ô cửa nhỏ để ngắm cảnh, ánh mắt cô dường như chứa đựng một điều gì đó xa xăm không điểm dừng. Có lẽ sẽ gắn bó ở đây suốt phần đời còn lại của mình mà không thể quay về với thế giới hiện tại, nơi cô được sinh ra. Nhưng tại nơi này cô lại có một cuộc sống không chứa đựng sự đau khổ như thời hiện đại mà cô còn có một tình yêu với người mà cô yêu thật lòng.

- Từ nay tiểu nữ phải gọi tiểu thư là Mỹ nhân nương nương rồi! Ước muốn của tiểu thư đã thành hiện thực!

Tiểu Lệ vừa nói vừa cười một cách vui vẻ.

- Thành hiện thực sao?

Ngọc Lan có chút ngạc nhiên khi nghe Tiểu Lệ nói.

- Không phải lúc trước, tiểu thư nói muốn trở thành Mỹ nhân, à không còn muốn trở thành Quý phi để bảo vệ gia đình của mình. Đồng thời, tiểu thư còn muốn bảo vệ bách tính Đại Việt và còn muốn bách tính của mình phải có cuộc sống no ấm, sung túc. Tiểu thư quên rồi sao?

- À không, ta nhớ chứ!

Ngọc Lan đáp nhanh rồi gượng cười.

Thì ra, Vân Du lúc trước đã từng có ước muốn trở thành Mỹ Nhân mà còn muốn lên làm Quý Phi. Ngọc lan đã thực hiện được điều đó của Vân Du, cô sẽ cố gắng làm thật nhiều điều khi cô còn ở trong triều đại này.

“Xẹt... Xẹt...”

- Tiểu thư... Các người là ai...?

Tiểu Lệ hét lên đầy hoảng sợ khi có một đám người mặc đồ đen che kín mặt đứng chặn phía trước, trên tay cầm thanh kiếm dài sắc bén và đã giết chết hai người lính thị vệ.

Ngọc Lan vội bước ra khỏi kiệu đứng nhìn bọn chúng với ánh mắt lạnh lẽo, vẻ mặt bình thản đến độ lạnh tanh cố gắng giữ bình tĩnh nhất có thể để che giấu nỗi lo sợ bên trong, cô cảm thấy rối trí vô cùng. Tiểu lệ đứng bên cạnh cô run lẩy bẩy không nói lên lời, mặt cắt không còn giọt máu.

- Các người là ai? Tại sao lại giết người của ta?

Ngọc Lan cương giọng nói, ánh mắt đầy ma mãnh nhìn những tên đó.

- Ta được Thái hậu sai đến trừ khử người.

Dứt lời, bọn chúng xông lên một loạt tấn công cô và Tiểu Lệ, cô nhanh chóng rút lấy cây châm cài trên đầu ném thẳng mục tiêu một cách chuẩn xác, chằm vào mắt của một tên khiến hắn ngã phịch xuống, rồi cúi xuống nhặt lấy thanh kiếm tấn công lại một cách liều lĩnh vì cô cũng biết một chút võ thuật trước đó. Nhưng một mình cô thì không thể nào đối phó với những tên này, cô không thể chết như thế được nhất định cô phải sống.

Ngọc Lan liên tục né tránh những màn tấn công của chúng trong khi Tiểu lệ chỉ biết đứng đó sợ hãi không làm gì được.

“Xẹt”

- Tiểu thư!

Tiểu Lệ nói lớn, nét mặt vô cùng hoảng hốt.

Cô bị chém xướt qua bên hông khiến cô cảm thấy vô cùng đau đớn, mồ hôi chảy nhễ nhại trên khuôn mặt thấm thoát lo sợ. Thừa cơ cô không chú ý, một tên vung kiếm định giết cô thì có một nam nhân cao ráo, mặc đồ đen xông ra đâm chết tên đó trước mặt cô rồi quay lại nhìn cô noi giọng kính cẩn:

- Tiểu nhân được lệnh đại nhân của Mỹ nhân nương nương đi theo để bảo vệ nương nương. Xin Mỹ nhân nương nương mau chạy đi.

- Văn Duệ huynh!

Tiểu Lệ thốt lên trong sự bất ngờ khi thấy sự xuất hiện của Vũ Văn Duệ, một trong những bậc nam nhân văn võ song toàn.

- Nương nương hãy rời khỏi đây mau lên!

Văn Duệ nói giọng dứt khoát rồi cầm chắc kiếm trong tay xông tới tấn công bọn chúng bằng những pha võ thuật điêu luyện.

Mau chạy thôi! Cô không thể chần chừ thêm nữa, ôm lấy vết thương đang rỉ máu của mình cô gắng chạy đi thật nhanh trong sự diu dờ của Tiểu Lệ, mặt cô tái nhợt hẳn đi vì đau rát của vết thương.

...

Tại hoàng cung.

Ngọc Lan bình thản đi vào trong cung, đứng trước một khoảng không rộng lớn và cô nghe đâu đó quanh đây có tiếng chém giết xảy ra, trong đầu cô xuất hiện cảnh tượng nổi loạn đầm máu sẽ xảy ngay chính tại nơi này, nơi cô đang đứng và cô cũng biết rõ kết cục này, nhưng cô sẽ cố gắng giúp bề hạ có thể tồn tại trong thế giới đầy rẫy hiểm ác này.

- Á...

Cô thốt lên một tiếng đau nhẹ, đưa bàn tay dính đầy máu ra xem khiến cho Tiểu Lệ vô cùng lo lắng và hoảng sợ.

- Tiểu thư à, người không sao chứ? Hay chúng ta quay về phủ, có gì cho người bẩm báo với bề hạ sau.

- Không sao, ta có thể chịu đựng được!

Ngọc Lan thở nhẹ một cái, tự nhủ với chính mình rằng phải cố gắng chịu đựng, chỉ là chuyện nhỏ thôi cô có thể vượt qua được. Cô đưa tay vuốt gọn tóc qua một bên để tránh gió làm tóc bay lòa xòa trước mặt, vì trong lúc chống trả lại những tên sát thủ cô đã rút trăm cái ra nên tóc cô bị bung ra hết.

- Chúng ta hãy tới cung riêng của Thái hậu thôi.

- Tiểu thư không tới thỉnh an bệ hạ sao?

Tiểu Lệ thắc mắc nói nhưng không nhận được câu trả lời, nhanh chóng đi theo tiểu thư.

Tại cung riêng của Thái hậu.

- Bẩm Thái hậu, Ngọc Lan Mỹ nhân xin được yết kiến.

Một cung nữ đứng bên ngoài báo.

“Ngọc Lan Mỹ nhân? Cô ta vẫn còn sống sao?” đó là những gì Thái hậu nghĩ, bà siết chặt hai tay vào vạt nệm trong sự tức giận nhưng cố kiềm chế lại, ánh mắt như hai ngọn lửa phừng lên dữ dội. “Lần này cô ta muốn gặp ta có chuyện gì đây?”

- Được rồi, cho vào đi.

Thái hậu ra lệnh, ngay lập tức cung nữ đứng ngoài mở cửa ra. Ngọc Lan từ ngoài bước vào trong một cách bình thản, cô quỳ xuống hành lễ một cách tôn kính. Ánh mắt Thái hậu nhìn cô không thể hiện một cảm xúc gì ngoài về uy lực của mình.

- Xin thỉnh an Thái hậu nương nương! Có vẻ như Thái hậu nương nương không được vui khi thấy sự xuất hiện của thần thiếp thì phải?

Ngọc Lan nói giọng thản nhiên không một chút ngần ngại, ánh mắt biết nói che giấu đi mọi cảm xúc. Cô có thể nhìn thấy được vẻ tức giận trên khuôn mặt của Thái hậu sau nét mặt đầy uy quyền của bà, việc bà sai người ám sát cô đã hoàn toàn thất bại.

- Có vẻ như Mỹ nhân vẫn an toàn khi tới hoàng cung thì phải?

Thái hậu nói với giọng điềm tĩnh.

- Dạ không, thưa Thái hậu! Lúc trên đường tới đây, thần thiếp đã bị bọn cướp chặn lại nhưng may mắn thoát khỏi một cách an toàn.

Ngọc Lan bình thản nói, trên môi nở nụ cười đầy ẩn ý khiến Thái hậu cảm thấy chột dạ.

- Vậy sao? An toàn là được rồi. Nếu như không còn gì nữa thì Mỹ nhân có thể đi.

Ngọc Lan không nói gì chỉ mỉm cười nhìn Thái hậu rồi đứng dậy, nhưng trước khi đi khỏi đây cô nhìn Thái hậu với ánh mắt nghiêm túc cùng vẻ mặt lạnh toát rồi nhẹ giọng nói:

- Bí mật của Thái hậu, thần thiếp sẽ không nói ra nên Thái hậu yên tâm. Nhưng nếu như Thái hậu đem gia đình của thần thiếp ra uy hiếp, thì thần thiếp sẽ khai lại vụ án Lê Chi Viên và thân thể thật của bệ hạ.

Dứt lời, Ngọc Lan quay người đi ra khỏi đây một cách nhanh chóng, để lại phía sau sự nóng giận của Thái hậu khi nghe lời nói của cô mang tính thách thức. Cô biết Thái hậu sẽ không dễ yên cho cha cô vì thế cô sẽ không dễ cho Thái hậu hại gia đình của cô được.

Vừa bước ra khỏi cung riêng của Thái hậu, Ngọc Lan cảm thấy vùng vết thương vô cùng đau rát, nó đang chảy máu thấm ra ngoài áo vì trong lúc cô di chuyển làm cho vết thương hở miệng. Cô chống tay vào tường vì thấm mệt, nét mặt trở nên xanh xao, mồ hôi chảy nhễ nhại.

- Tiểu thư có sao không ạ? Vết thương của tiểu thư bị chảy máu rồi, để tiểu nữ đưa tiểu thư tới thái y viện.

Tiểu Lệ nói giọng hốt hoảng khi nhìn thấy máu thấm ra ngoài áo của Ngọc Lan.

- Ta phải tới gặp bệ hạ, chắc người đang đợi ta, ta với tới đó.

Ngọc Lan nói giọng đều đều, cố gắng chịu đựng.

- Nhưng tiểu thư...

- Đừng nói cho bệ hạ biết, hãy coi như chưa có chuyện gì xảy ra và cũng đừng nói với bệ hạ ta đã gặp Thái hậu. Ta không muốn bệ hạ phải lo lắng vì Người còn phải lo việc triều chính. Còn nữa đã vào cung thì em đừng gọi ta là tiểu thư nữa.

Ngọc Lan nói giọng dứt khoát, cắt ngang lời nói của Tiểu Lệ, nét mặt vô cùng nghiêm túc và trở nên băng lãnh. Cô ôm lấy vết thương bên hông trái của mình cố tỏ ra mình không sao, nhẹ nhàng vén tóc lên tai rồi sải bước đi thẳng đến cung ám của bệ hạ.

“Phịch”

- Á...

Ngọc Lan thốt lên một tiếng đau nhỏ khi cô bị đẩy mạnh ngã lăn xuống bật thang nằm phịch xuống nền, nét mặt cô nhăn lại vì cái đau đột ngột, vết thương vùng hông lại càng tứa ra máu.

Tiểu Lệ thấy vậy vội chạy xuống đỡ tiểu thư đứng dậy rồi lo lắng hỏi:

- Mỹ Nhân nương nương có sao không ạ?

Ngọc Lan không nói gì trừng ánh mắt sắc lạnh ngược lên nhìn người đã đẩy cô ngã, không ai khác chính là tiểu thư Hiền Chung. Cô ta nhìn Ngọc Lan đang đi tới cung ấm của bệ hạ nên thừa cơ cô không đề ý ngã xuống, với ý muốn mong cô chết đi cho xong với sự ganh ghét của cô ta giành cho Ngọc Lan, nhưng tiếc thay Ngọc Lan không sao cả nên cô ta cảm thấy có chút tiếc nuối.

Cô ta nhìn Ngọc Lan với nụ giễu cợt, vòng tay trước ngực đi xuống chỗ Ngọc Lan, vênh mặt nói:

- Ta xin lỗi, ta không có cố ý đâu. Chỉ là thấy thứ ta không muốn thấy nên ta mới làm vậy thôi. Mà khoan, mới nãy ta nghe nô tỳ của cô nói là cái gì... Mỹ nhân nương nương sao? Thật là nực cười.

- Phải, tiểu thư Vân Du của chúng ta đã được bệ hạ sắc phong làm Mỹ nhân nương nương rồi, cho nên tiểu thư phải biết cư xử có phép tắc một chút.

Tiểu Lệ cũng không phải dạng vừa cương mặt lên nói trước Ngọc Lan.

- Ha... ha... Nếu tiểu thư của người là Mỹ Nhân thì ta đã là Quý phi của bệ hạ từ lâu rồi. Ăn mặc kiểu này mà là Mỹ nhân sao, đầu tóc thì rối xù, quần áo thì xuề xòa. Ta tưởng Mỹ Nhân phải là người có vẻ đẹp chim sa cá lặn chứ? Nói thật ta còn đẹp hơn tiểu thư của người mười lần.

Hiền Chung nói giọng cao ngạo, ánh mắt đầy khinh bỉ nhìn Ngọc Lan, trong khi Ngọc Lan vẫn im lặng không lên tiếng, mặc kệ cô ta nói gì không quan tâm. Cô chưa từng thấy ai lại tự khen bản thân mình đẹp hơn người khác, mà không xem lại bản thân như thế nào.

“Có vẻ như tiểu thư Hiền Chung đã quá đề cao vẻ đẹp của mình thì phải, trong khi vẻ đẹp của tiểu thư Vân Du giống như viên ngọc sáng khó có nữ nhi nào sánh được, nên xứng đáng làm Mỹ nhân của bệ hạ và không khéo còn lên làm Quý phi cũng nên”, đó là những gì mà Tiểu Lệ nghĩ. Cô đưa mắt nhìn xung quanh thì nhìn thấy binh lính, cung nữ đi ngang qua đều phải đưa mắt trầm trồ nhìn Tiểu thư Vân Du, bởi vẻ đẹp “vạn người mê” của tiểu thư nhà cô.

- Mỹ Nhân nương nương cát tường!

Tất cả cung nữ cùng binh lính đều cúi đầu hành lễ và đáp lại họ là một nụ cười tỏa nắng khiến họ cảm thấy rung động.

Hiền Chung nhú mắt nhìn bọn họ với ánh mắt khó hiểu, tại sao lại nhìn cô ta đắm đuối như thế chứ, còn hành lễ với cô ta và gọi cô ta là Mỹ nhân nương nương nữa. Hai chữ ganh tị hiện rõ trên ánh mắt của cô.

- Đi thôi, Tiểu lệ.

- Vâng, thưa Mỹ nhân nương nương!

Ngọc Lan đi một cách chậm rãi về phía trước, chợt cô cảm thấy mọi thứ trước mắt như nhòe đi không nhìn thấy rõ, tất cả đều quay cuồng khiến cô ngã khụy xuống nhưng Tiểu Lệ kịp thời đỡ lấy cô, và rồi cô ngất lịm đi trong vô thức.

- Nương nương... Nương nương... Người sao vậy, mau tỉnh lại đi...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Vân Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: chương 11

Tối, tại cung ấm

Ngọc Lan đang nằm bất tỉnh trên chiếc giường của bệ hạ trong chăn ấm nệm êm. Nét mặt có phần hồng hào hơn sau khi được sự chăm sóc của bệ hạ, cô mở dần mi mắt nhìn mọi thứ xung quanh và cô chợt nhận ra mình đang ở cung cấm của bệ hạ. Cô thấy mình mặc trên người một bộ váy yếm trắng bằng lụa với chiếc áo khoác ngoài mỏng tang, vết thương cũng không còn đau rát nhiều như hôm qua, vậy tính ra cô đã bất tỉnh hơn một ngày liền. Cô chống tay ngồi dậy thì vô tình cô nhìn thấy bệ hạ đang gục đầu trên bàn ngủ với đồng tử chuông đang xem lơ đãng. Nhìn nét mặt bệ hạ hiện rõ sự mệt mỏi, chắc bệ hạ đã phải thức trắng đêm để giải quyết việc triều chính.

Ngọc Lan đứng dậy lấy cái áo choàng đi tới chỗ bệ hạ, nhẹ nhàng đắp lên người. Xếp lại nhữngtau xó qua một bên, cô nhìn những dòng chữ ngoằn ngoèo mà chẳng hiểu gì. Cô không muốn bệ hạ tỉnh giấc nên định đi ra khỏi đây thì đúng lúc gặp trung thần Đào Biều.

- Mỹ nhân nương nương!

Đào Biểu nói giọng nghiêm rồi cúi đầu chào kính cẩn.

Ngọc Lan cũng cúi đầu đáp lại rồi nhẹ giọng nói:

- Bệ hạ đang ngủ, hãy để bệ hạ nghỉ ngơi đừng làm phiền. Mà ta muốn hỏi người một chuyện, bệ hạ đang gặp phải vấn đề gì khó giải quyết sao? Ta thấy người có vẻ như đã thức suốt đêm để đọc những tấu chương kia.

- Tại hạ nghĩ, nương nương không nên can thiệp vào việc triều chính thì sẽ tốt hơn.

Đào Biểu nói, nét mặt cực kì nghiêm túc với ánh mắt lạnh lùng.

- Ta biết ta nên làm gì! Người không tin ta sẽ giúp được bệ hạ sao?

Ngọc Lan nói giọng băng lãnh, ánh mắt nhìn thẳng vào Đào Biểu với vẻ nghiêm nghị.

- Thật ra, bệ hạ đang gặp khó khăn trong vấn đề thiếu nguồn nước và lương thực cho người dân vì ảnh hưởng của hạn hán. Bệ hạ đang tìm cách tìm kiếm nguồn nước để người dân có thể sinh sống. Nếu vậy thì nương nương có thể giúp bệ hạ như thế nào chứ?

Đào Biểu nói giọng dứt khoát, vẫn giữ thái độ nghiêm túc như vừa rồi.

- Người tin ta chứ?... Hãy cho xây đập thủy lợi gần bờ đê sông Hồng để trữ nước, tạo điều kiện cho người dân có nước để sinh sống và trồng trọt. Trong thời gian chờ đợi xây thủy lợi, hãy trích một khoản trong ngân khố để cho người dân. Người thấy sao?

Dứt lời, Ngọc Lan mỉm cười cúi nhẹ đầu chào rồi thẳng lướt qua mặt Đào Biểu một cách bình thản, khiến Đào Biểu có chút bất ngờ. Cô đã tìm được lời giải đáp ngay khi nghe Đào Biểu nói và cô sẽ giúp bệ hạ thực hiện điều đó.

- Thái hậu nương nương, liệu bệ hạ có đồng ý để con làm Hoàng quý phi không? Con cảm thấy có chút lo lắng, vì bệ hạ rất sủng ái Ngọc Lan Mỹ nhân.

Hiền Chung nhẹ giọng nói khi đi cùng với Thái hậu tới cung ấm để gặp bệ hạ, bàn tính chuyện sắc phong Hoàng quý phi, nét mặt có phần lo lắng.

- Đừng lo, có ta. Còn về chuyện Mỹ nhân, ta sẽ tìm cách đối phó. Một khi đã trở thành Hoàng quý Phi thì cô chẳng là gì đối với con cả, vì con có quyền vị và có thể giúp bệ hạ được nhiều chuyện đại sự quốc gia.

Thái hậu nói giọng đều đều, ánh mắt đầy vẻ quyền lực cùng với thần thái nghiêm trang trên khuôn mặt, bước vào trong cung ấm của bệ hạ cùng với Huyền Chung.

“Sắc phong Hoàng quý phi sao?” đó là câu hỏi hiện lên trong đầu Ngọc Lan, cô đã vô tình nghe được khi bước ra từ trong cung ấm. Nếu như cô tiểu thư Hiền Chung kia lên làm Hoàng quý phi thì cô ta sẽ gây khó dễ cho cô, vì trước đó cô ta đã không ưa gì cô và cực kì ganh ghét với cô. Cô tự nhủ với lòng mình rằng “Không có gì phải sợ cô ta cả, làm Hoàng quý phi thì đã sao chứ... Còn có bệ hạ cơ mà!”. Cô chợt mỉm cười rồi nhấc chân bước đi khi trong đầu cô chứa đựng một ý định chuẩn bị làm ngay bây giờ.

- Thái hậu nương nương!

Đào Biểu cúi đầu kính cẩn nói khi thấy Thái hậu tới cùng tiểu thư Hiền Chung – con gái của Đại tướng quân rồi quay vào trong nói:

- Bệ hạ, Thái hậu nương nương và tiểu thư Hiền Chung tới thưa bệ hạ!

- Cho vào đi!

Bệ hạ ra lệnh, Người đang tập trung đọc sách mà không rời mắt khỏi nó cho đến khi Thái hậu bước vào, Người mới đặt cuốn sách xuống, trông dáng vẻ của Người bây giờ thật đĩnh đạc, ra dáng một vị quân chủ với bộ y phục màu trắng có họa tiết con rồng vàng.

- Mẫu hậu tới đây gặp ta có chuyện gì sao?

Bệ hạ nói giọng trầm thấp với nét mặt nghiêm chỉnh. Ánh mắt có chút thắc mắc nhìn Hiền Chung cũng tới đây, không biết mẫu hậu đang muốn người làm gì đây, trông cô tiểu thư đó có vẻ khép nép và ngượng ngùng.

- Ta muốn bệ hạ hãy cùng làm lễ sắc phong Hoàng quý phi cùng Hiền Chung, con gái của Đại tướng quân. Trung điện hiện giờ đang còn để trống nên không thể thiếu Quý Phi được.

Thái hậu nói giọng đều đều, ánh mắt đầy nghiêm túc nhìn bệ hạ.

Về mặt bệ hạ trở nên trầm ngâm khi nghe Thái hậu nói, ánh mắt lảng tránh đi chỗ khác, dường như bệ hạ không muốn điều đó. Trong ý định của Người, Người sẽ sắc phong cho Văn Du lên làm Hoàng quý Phi vì nàng đã giúp Người giải quyết được khó khăn mà Người đang mắc phải. Người không muốn có thêm bất kì một nữ nhân nào, Người chỉ yêu một mình Văn Du và muốn có một cuộc sống hạnh phúc với nàng ấy suốt phần đời còn lại.

- Nếu như mẫu hậu tới đây chỉ để nói về sắc phong Hoàng quý Phi, thì xin mẫu hậu hãy quay về cho. Ta không muốn nhắc tới chuyện này!

Bệ hạ nói giọng dứt khoát với nét mặt vô cùng nghiêm túc, không nhìn thẳng vào Thái hậu mà nhìn đi chỗ khác.

Người không biết rằng, chính lời nói đó đã khiến Hiền Chung vô cùng hụt hẫng và cảm thấy đau lòng như ngàn nhát dao đâm vào. Ánh mắt như ngấn những giọt lệ sắp rơi.

- Hình như bệ hạ vẫn chưa muốn chuyện này, tiểu nữ cũng chưa sẵn sàng nên có thể đợi thêm một thời gian cũng được. Đợi mọi việc triều chính của bệ hạ thuận lợi, lúc đó hãy nghĩ đến việc này cũng được ạ. Tiểu nữ xin cáo lui trước thưa bệ hạ, thái hậu nương nương.

Hiền Chung nói giọng nghẹn ngào rồi cúi người chào sau đó quay người đi ra khỏi đây, một giọt nước mắt chợt rơi xuống trên khuôn mặt đượm buồn. Đúng lúc, gặp Vân Du đang đi tới, cô nhanh chóng lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, trở lại với vẻ kên kiệu như ngày nào. “Dù cô ta có là Mỹ nhân nương nương thì đã sao, trước sau gì ta cũng sẽ trở thành Hoàng quý Phi mà thôi, vì ta là con của đại tướng quân mà...” đó là những gì mà cô nghĩ khi đứng trước mặt Vân Du. Không một chút hành lễ gì, mà liếc mắt đi thẳng qua mặt Vân Du, vai chạm vai không nhân nhượng.

- Nương nương không sao chứ? Nhìn tiểu thư Hiền Chung đó có vẻ kiêu ngạo quá, thấy nương nương cũng không hành lễ gì hết.

Tiểu Lệ nói giọng nhanh nhẩu, ánh mắt quay ra nhìn Hiền Chung như kiểu không ưa gì, nhúu mày khó chịu.

- Ta không sao!

Ngọc Lan nói giọng nhẹ nhàng rồi đi vào bên trong khiến bệ hạ và Thái hậu có mặt có chút ngạc nhiên. Cô mỉm cười cúi đầu chào kính cẩn:

- Bái kiến bệ hạ, Thái hậu nương nương!

- Vân Du, nàng chưa khỏe, sao không nghỉ ngơi mà đi đâu vậy? Làm ta rất lo lắng cho nàng.

Bệ hạ đi tới gần cô nói giọng đều đều, nét mặt vừa quan tâm vừa lo lắng cho cô. Điều đó làm cho Thái hậu cảm thấy bức tức và cực kì khó chịu, ánh mắt bà sắc bén nhìn Ngọc Lan.

- Ta không sao, bệ hạ đừng lo! Ta có chuẩn bị cho bệ hạ trà hoa lái, sẵn đây Thái hậu cũng uống thử một chút.

Ngọc Lan nói giọng đều đều, trên môi vẫn giữ nụ cười đầy tà mị với ánh mắt nhìn Thái hậu chứa đựng sự ẩn ý.

- Bệ hạ hãy xem xét lại chuyện lập Hoàng quý Phi, nếu như bệ hạ không muốn thấy triều đình lâm loạn lên.

Dứt lời, Thái hậu quay người đi ra khỏi đây một cách nhanh chóng mà không hề liếc nhìn lấy Ngọc Lan một lần. Có vẻ như bà không thích sự có mặt của Ngọc Lan ở trong cung ảm của bệ hạ.

- Chắc nàng cũng đã nghe được những gì Thái hậu nói vừa rồi! Ta sẽ không lập ai lên làm Hoàng quý Phi ngoài nàng. Nàng đã giúp ta giải quyết được những khuất mắc nan giải, ta đã nghe Đào Biểu nói lại.

Bệ hạ nói giọng nghiêm túc, nhìn Ngọc Lan với ánh mắt chứa đựng sự chân thành. Bệ hạ khẽ nắm lấy tay cô như một sự biết ơn.

- Bây giờ bệ hạ không thể đối đầu với Đại tướng quân. Nếu như không có họ tương trợ thì không thể trừ được những bọn phản loạn.

Ngọc Lan nhìn thẳng vào bệ hạ nói giọng vô cùng nghiêm túc. Vì cô biết rõ, Đại tướng quân nắm giữ đội quân triều đình, người có địa vị và quyền lực chỉ sau vua cho nên nếu bệ hạ lập cô lên Quý Phi, thì tất cả các quan đại thần đều sẽ quay lưng chống đối bệ hạ, sẽ ảnh hưởng đến ngôi vị bệ hạ đang nắm giữ.

- Nếu vậy, nàng muốn ta lấy nữ nhân của Đại tướng quân làm Hoàng quý Phi sao?

Bệ hạ nhúu mày nhìn Ngọc Lan nói.

- Cần phải dùng cách tấn công trực diện để thắng họ. Chắc bệ hạ cũng biết rõ, Thái hậu không thích ta ở bên cạnh bệ hạ, vì làm bệ hạ nhiều lần rơi vào nguy hiểm, ta không muốn gây tai họa đến gia tộc. Mong người tranh thủ việc sắc phong Minh phi, xin người ban điện Hà Hoa cho ta.

Ngọc Lan nói giọng đều đều, ánh mắt nhìn bệ hạ một cách sâu lắng cũng như chờ đợi sự đồng ý của bệ hạ.

- Trẫm sẽ làm như thế!

Bệ hạ nói với giọng chắc chắn, rồi nhẹ nhàng ôm lấy Ngọc Lan vào lòng.

Vài ngày sau, Hiền Chung được sắc phong làm Hoàng Quý Phi tại chính điện. Cô mặc lễ phục với bộ váy yếm màu đỏ được làm bằng chất liệu lụa tơ lụa có họa tiết hình con công, với áo giao bào ngoài cùng màu. Khuôn mặt được trang điểm đậm tôn lên dáng vẻ uy quyền của một Hoàng quý phi, tóc được bó gọn với chiếc vương miện được làm bằng vàng sáng chói.

Bệ hạ cũng có mặt ở đó cùng với Thái hậu, Đại tướng quân và các quan đại thần trong triều. Ngọc Lan một mình đứng ở gần hồ sen của điện Hà Hoa sau khi được bệ hạ sắc phong làm Minh phi, cô cũng khoác trên mình bộ váy yếm màu trắng cùng áo khoác ngoài màu xanh ngọc bích. Thần thái thanh tao trên khuôn mặt cùng với vẻ đẹp của viên ngọc sáng khiến cô dần trở nên thay đổi, mặc dù cô chỉ đang ở độ tuổi mười tám nhưng trông cô đã trở nên cứng rắn và kiên quyết khi cô phải chuẩn bị tinh thần bước vào cuộc chiến quyền lực. Từ lúc xuyên không tới triều đại này cô cũng không nghĩ rằng mình sẽ thành như bây giờ. Ánh mắt cô nhìn về một phía nào đó không điểm dừng với không gian bất tận và trở nên vô hồn. “Có lẽ cuộc sống ở nơi này yên bình không có những đau thương như thời hiện đại, tại đây mình sẽ có một cuộc sống hạnh phúc cùng với bệ hạ, nhưng liệu có thể không?” đó là những gì cô nghĩ trong đầu, cũng là điều cô sợ. Vì cô biết, theo như lịch sử bệ hạ sẽ có một kết cục rất bi thảm và cô sẽ không để cho điều đó xảy ra, cô sẽ thay đổi nó.

- Nương nương, Văn Duệ tướng quân tới gặp người.

Tiểu Lệ nhìn Ngọc Lan nói giọng đều đều đều.

- Minh phi nương nương!

Văn Duệ nói, về mặt tỏ ra kính trọng.

- Huynh đến rồi sao? Mọi chuyện ta nhờ huynh tới đâu rồi?

Ngọc Lan nhìn Văn Duệ nói giọng đều đều, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

- Tại hạ đã theo dõi hành tung của Lạng sơn vương, dường như hắn ta đang âm mưu chuyện gì đó có liên quan đến triều đình. Hắn đang dòm ngó đến ngôi vị hoàng đế. Tại hạ còn quan sát được, hắn có bắt tay cùng với viên chỉ huy sứ Lê Đắc Ninh.

Văn Duệ nói tất cả những gì mà mình đã theo dõi và biết được cho cô nghe, nét mặt vô cùng nghiêm nghị.

- Thật vậy sao? Huynh cứ tiếp tục theo dõi, có gì báo lại cho ta biết. Vậy còn tiền trích trong ngân khố có đến tay người dân không? Việc xây dựng thủy lợi có được các quan trong triều đồng ý không?

Ngọc Lan lo lắng hỏi liên tiếp, vì cô sợ nếu như bệ hạ đưa ra giải pháp này sẽ có một số trung thần phản đối, do việc xây dựng phải mất rất nhiều thời gian và còn phải chi thêm một khoảng rất lớn trong ngân khố quốc gia, để hỗ trợ cho người dân trong quá trình xây dựng.

- Về việc này, tại hạ cũng đã được nghe cha của nương nương nói lại. Việc xây thủy lợi đã được tiến hành, nhưng sẽ gặp khó khăn lớn vì không đủ ngân khố để cung cấp cho người dân, do phần lớn đều đổ dồn vào để xây thủy lợi.

- Vậy chúng ta phải tìm nguồn tiền khác từ ngoài mà thôi!

Ngọc Lan nói giọng dứt khoát, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, tay siết chặt lại. Trong đầu cô đang suy nghĩ một điều: “Cô phải tìm cách để việc xây thủy lợi được tiến hành một cách thuận lợi, người dân được cấp phát tiền. Ở triều đại này, thì làm gì để có tiền?... Đá quý?”

- Nương nương, tại hạ có chuyện này muốn nói với người!

Văn Duệ lên tiếng khiến dòng suy nghĩ của Ngọc Lan nhanh chóng biến mất, cô nhanh chóng trở lại bình thường rồi nhẹ giọng nói:

- Có chuyện gì, huynh nói đi!

- Nương nương không phải là người của thời đại này phải không? Mà ở thế kỉ 21.

Nghe nói Văn Duệ nói, Ngọc Lan vô cùng bất ngờ. Đôi đồng tử giãn rộng nhìn trân trân Văn Duệ. “Tại sao huynh ấy lại biết mình ở thế kỉ 21 chứ? Không lẽ...”

- Tại hạ cũng không phải là người ở thời đại này!

- Huynh cũng...

- Phải, thưa nương nương! Khi ta 16 tuổi, ta đã từng suýt chết khi bị tai nạn giao thông. Không, thực ra thì đã chết rồi! Nhưng ngày hôm sau, khi đột nhiên tỉnh lại...

- Chết đi... Rồi sống lại sao?

Ngọc Lan nói giọng run run không rõ chữ, ánh mắt đầy khó hiểu nhìn Văn Duệ.

- Đúng, ta đã chết đi rồi sống lại ở thời đại này và nương nương cũng như thế. Khi nghe nương nương nói, điều tra về Lạng sơn vương Lê Nghi Dân thì ta đã biết nương nương không phải người ở thời đại này.

Ngọc Lan cố định thần lại mọi chuyện và định hình lại những gì mà Văn Duệ nói, thật sự cô cảm thấy bất ngờ khi cũng có người vượt thời gian tới triều đại Lê Sơ giống như cô, cô tưởng chỉ có mình cô mà thôi.

- Tốt hơn, nương nương đừng nên làm gì cả và cũng không thể làm gì hết. Dù nương nương có biết được kết cục đi chăng nữa, cũng phải để nó xảy ra thuận theo tự nhiên. Tuyệt đối không được xen vào.

Văn Duệ nâng cao giọng nói để khuyên Ngọc Lan, nét mặt vẫn giữ sự nghiêm túc như vừa rồi.

- Nếu ta có thể thay đổi nó thì sao? Ta có thể ngăn cản những chuyện xảy ra trong tương lai. Và cũng có thể khiến những chuyện tồi tệ trở nên tốt đẹp hơn một chút.

Ngọc Lan nói giọng nghẹn lại có chút rồi bời, ánh mắt chứa đựng sự lo sợ và ngăn những giọt lệ sắp rơi nhưng cô cố ngăn không cho chảy xuống.

- Nương nương đã trở thành Minh Phi của bệ hạ và bệ hạ lại có Hoàng Quý Phi. Vốn dĩ trong lịch sử, bệ hạ không có Hoàng quý phi hay Minh Phi gì cả.

Văn Duệ găm giọng nói, nhử mày nhìn Ngọc Lan.

- Vậy nên, tương lai của bệ hạ... đã thay đổi rồi ư?

Ngọc Lan ấp úng nói.

- Vẫn như vậy, nương nương. Chỉ là nương nương trở thành người ngoài cuộc chen vào giúp bệ hạ làm được nhiều điều mà ở thời đại này không làm được, nhưng kết cục của bệ hạ vẫn không thay đổi. Số mệnh con là như thế, không ai biết được. Vốn dĩ con người không thể chống lại ý trời, hãy để mọi chuyện thuận theo tự nhiên. Chỉ có như thế, nương nương mới bình yên vô sự.

Nghe Văn Duệ nói tới đây, cô cảm thấy lòng mình như thất lại, cảm xúc vô cùng lẫn lộn và rối bời. Chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ tới chuyện tìm nguồn tiền giúp người dân và xây thủy lợi. “Chẳng lẽ cuộc đời của bệ hạ lại ngắn như thế sao? Bây giờ đã là cuối 1458 rồi, chỉ còn chưa đầy một năm.. Không thể nào... Làm sao mình có thể sống nổi khi không có bệ hạ đây... Người tiếp theo lên ngôi vua sẽ là Lạng Sơn vương Lê Nghi Dân... không thể như thế, mình sẽ ngăn cản chuyện nó mặc cho những gì Văn Duệ nói... Mình sẽ cố kéo dài khoảng thời gian ra...” đó là những gì cô nghĩ trong đầu, nét mặt hiện rõ sự kiên quyết. Bây giờ, việc đầu tiên cô phải làm đó là tìm kiếm nguồn đá quý để cung vào ngân khố quốc gia, đồng thời lấy đó để cấp phát cho người dân, nhằm tăng lòng tin của dân với bệ hạ và giúp người củng cố quyền vị của mình.

- Văn Duệ, ta muốn nhờ huynh một chuyện? Chuyện này không được tiết lộ cho biết kể cả cha của ta. Tạm thời hãy quên những chuyện đã nói vừa rồi, coi như chưa biết gì.

Ngọc Lan nhìn thẳng vào Văn Duệ nói với giọng dứt khoát, ánh mắt hiện rõ sự quyết tâm như đang muốn làm một gì đó.

- Nương nương cứ nói.

Văn Duệ trầm giọng nói.

- Ta muốn nhờ huynh, tìm cho ta nơi khai thác đá quý và lấy đó là nguồn tương trợ cho ta cũng như bệ hạ, trong việc xây dựng thủy lợi và giúp dân.

- Tại hạ quên chưa nói cho nương nương biết. Tại hạ có nghe mọi người ở một ngôi làng hoang truyền rằng, có một hang động chứa rất nhiều đá quý ở trong một vách núi, nhưng không thể tìm thấy hang động đó mặc dù đã đi đúng theo sự chỉ dẫn.

- Nương nương, cung nữ của Thái hậu muốn người tới dự yến hội tại chính điện.

Tiểu Lệ từ ngoài chạy vào báo làm phá tan cuộc nói chuyện của Ngọc Lan và Văn Duệ.

- Được rồi, ta sẽ tới. Mong huynh giúp ta!

Nói xong, Ngọc Lan cùng Tiểu Lệ nhanh chóng đi khỏi đây để tới chính điện.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Văn Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: chương 12

Tại chính điện:

Bữa yến hội được tổ chức khá linh đình tại chính điện nhằm chúc mừng bệ hạ và Hoàng quý phi. Một số quan đại thần được mời tham dự đều đã có mặt, bàn tiệc được bày sẵn những món ăn sơn hào hải vị và rượu. Cấm vệ quân đều đứng canh gác nghiêm ngặt. Tiếng nhạc du dương từ sáo trúc và đàn tranh vang lên cùng với những mỹ nữ đang múa, mọi người đều hướng mắt để xem. Bệ hạ ngồi ở phía trên ngai vàng với nét mặt không thể hiện cảm xúc gì ngoài sự lạnh buồn, người chẳng để tâm gì đang diễn ra xung quanh mà cứ ngồi bơ ra đó. Người cũng không hề liếc nhìn lấy Hoàng quý phi lấy

một lần, cũng không muốn nghe Thái hậu nói gì.

- Bệ hạ, hãy uống chút rượu đi ạ!

Hiền Chung nói giọng nhẹ nhàng, mỉm cười đưa ly rượu cho bệ hạ và đợi chờ bệ hạ nhận lấy, ánh mắt triu mến nhìn bệ hạ.

- Ta không muốn uống, cứ để đó đi!

Bệ hạ nói giọng băng lạnh khiến Hoàng quý phi hụt hẫng. Nàng ta đặt ly rượu xuống bàn, nét mặt ỉu xiu và đượm buồn khi nhìn thấy thái độ hờ hợt và lạnh nhạt của bệ hạ.

Ngọc Lan từ ngoài điện bước vào trong sự cúi đầu chào của cung nữ, quân lính và các quan đại thần trong triều. Cô nhẹ nhàng đi tới chính giữa điện nhìn bệ hạ mỉm cười, nét mặt trở nên uy nghiêm.

- Bái kiến bệ hạ! Chúc mừng bệ hạ và Hoàng phi nương nương!

Ngọc Lan nói giọng đều đều rồi đi tới ngồi ở bàn phía dưới gần với các quan đại thần. Ánh mắt cô bình thản nhìn về phía Thái hậu và bà cũng nhìn cô với ánh mắt dường như chứa đựng một điều gì đó ma mị.

- Văn Du.

Bệ hạ thốt lên tên của Minh Phi trong miệng, ánh mắt nhìn chú mục về phía cô không rời. Điều đó khiến cho Hoàng quý phi cảm thấy vô cùng khó chịu và bức tức nhưng cô kiềm nén để không bộc lộ ra bên ngoài, nhưng nhanh chóng gạt nó qua một bên. Ánh mắt nhìn Văn Du chứa đựng sự ganh ghét nhưng xoáy sâu bên trong như đang chứa đựng một điều gì đó đầy ẩn ý, nhếch môi cười một cách ma mị.

Ngọc Lan nhìn thấy ánh mắt của Hoàng quý phi đang nhìn cô chằm chằm với vẻ không ưa gì cô, cô cũng chẳng quan tâm để ý làm gì chỉ nhìn nàng ta với ánh mắt của sự kính trọng đối với cấp vị của một Minh phi, rồi quay ra xem những mỹ nữ múa. Trong khi bệ hạ vẫn đang nhìn cô chú mục.

Cô nâng tách trà lên uống vài ngụm rồi đặt xuống, cô chợt nhớ lại những gì mà Văn Duệ nói vừa rồi, những điều đó khiến cô cảm thấy trong lòng lúc nào cũng bồn chồn, lo lắng và pha sự lo sợ. Những thứ đó nhanh chóng tan biến khi cô thấy Diệu Nguyên xuất hiện, trên tay bưng khay có ấm trà đi thẳng tới chỗ bệ hạ và Hoàng quý phi. Nét mặt cô trở nên hốt hoảng nhưng không bộc lộ rõ. “Tại sao cô lại tới đây nữa chứ, tôi đã bảo cô hãy rời khỏi hoàng cung rồi cơ mà. Tại sao cô lại muốn giết chết bệ hạ chứ?... Không được, mình phải ngăn chuyện này lại!” cô nghĩ thầm.

Diệu Nguyên cúi đầu hành lễ trước bệ hạ và Hoàng quý phi, sau đó đặt ấm trà xuống và rút đầy tách rồi nhanh chóng lui đi.

- Bệ hạ hãy uống thử trà hoa nhài này xem sao. Thần thiếp thấy người hình như không uống được rượu thì phải?

Hiền Chung nói giọng giọng đều, ánh mắt nhìn bệ hạ một cách triu mến.

Bệ hạ im lặng không nói gì, cũng chẳng phản ứng lại mà cầm lấy tách trà lên.

Ngọc Lan vội đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi đi tới với thái độ thản nhiên mỉm cười với bệ hạ để che đi nỗi sợ hãi bên trong, nhẹ giọng nói:

- Bệ hạ, thần thiếp muốn thỉnh cầu bệ hạ một chuyện!

Bệ hạ định uống nhưng thấy Văn Du đi tới nên đặt tách trà xuống bàn, nhìn Văn Du với ánh mắt sâu lắng, trầm giọng nói:

- Nàng nói đi!

- Bệ hạ có thể cho thần thiếp tách trà hoa lài mà bệ hạ đang định uống được không?

Ngọc Lan nói với nét mặt vẫn giữ sự bình thản và nụ cười trên môi. Điều đó khiến bệ hạ có chút ngạc nhiên, Hoàng quý phi và Thái hậu vô cùng bất ngờ cùng với các quan đại thần, họ đều ánh mắt nhìn cô chằm chằm, không hiểu cô đang làm trò đùa gì.

Hoàng quý phi tỏ ra khinh bỉ với nụ cười nhếch môi “chẳng hiểu cô ta đang làm cái quái gì nữa, không sợ mất mặt hay sao vậy?”

- Nàng muốn uống trà hoa lài sao?... Được rồi, nàng cứ tự nhiên.

Ngọc Lan cầm lấy tách trà hoa nhài uống một cách chậm rãi đến cạn rồi đặt tách xuống. Vị trà đắng lan trong cuống họng khiến cô vô cùng khó chịu. Bàn tay cô run run nắm chặt lấy vạt váy rồi cúi nhẹ đầu mỉm cười với bệ hạ, cố gắng chịu cơn đau đớn đang bắt đầu lan ra khắp cơ thể, mồ hôi lấm tấm trên trán. Cô quay người thì chợt một chất lỏng sánh màu đỏ tràn ra từ miệng cô, mọi thứ trước mắt cô như nhòe đi và cô ngã phịch xuống nền, khiến tất cả mọi người giật mình.

- Minh phi nương nương!

Tiểu lệ hét lên khi thấy Minh phi bị như vậy, nét mặt vô cùng hốt hoảng.

- Văn Du... Văn Du... Bệ hạ vội đứng dậy đi tới đỡ Ngọc Lan khi thấy nét mặt tái nhợt và máu trên miệng, khiến người vô cùng lo lắng và hoảng sợ. Sau

đó bế cô lên chạy đi khiến buổi yến hội phải dừng lại ngay lập tức. Thái hậu các quan đại thần không hiểu chuyện gì đang xảy ra, còn Hoàng quý phi đứng đơ ra đó như bức tượng không có chút phản ứng gì rồi nhanh chóng rời đi đầu đó với vẻ gấp gáp.

Tại cung ẩm.

Ngọc Lan đang nằm mê man trên giường với nét mặt xanh xao cùng mồ hôi chảy nhễ nhại. Cô đã được ngự y cho uống thuốc giải độc kịp thời nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Tiểu Lệ ngồi bên cạnh giường nhúng khăn ướt lau mồ hôi trên khuôn mặt của cô, nét mặt của Tiểu Lệ hiện rõ sự lo lắng vô cùng. Cô tự nói thầm trong miệng: “Nương nương, sao người lại khờ đến vậy chứ? Biết trong trà có độc rồi còn uống... Nương nương coi tính mạng mình như trò đùa vậy sao? Lỡ như cha người biết được thì không để yên đâu... mà còn cái ả Diệu Nguyên kia, nương nương đã bỏ qua cho người, tại sao người không trốn đi còn quay lại làm gì chứ... khiến nương nương phải uống thuốc độc thay cho bệ hạ... lần này người mà bị bắt thì chết chắc vì dám âm mưu giết bệ hạ...” Những ngón tay chợt mấp máy, Ngọc Lan cựa người và mở dần mi mắt tỉnh dậy, cô cảm giác cơ thể như rã rời, cô chống tay ngồi dậy.

- Nương nương tỉnh lại rồi... Thật may quá!

Tiểu Lệ vui mừng nói, vội nhẹ nhàng đỡ lấy Ngọc Lan ngồi tựa vào cạnh giường.

- Nương nương tỉnh rồi sao?

Đó là giọng nói của Đào Biểu khi ngai từ ngoài đi vào. Tiểu Lệ vội đứng dậy hành lễ và nhanh chóng đi ra khỏi đây khi thấy ánh mắt của Đào Biểu nhìn cô như muốn cô ra ngoài. - Ta tới báo với nương nương, hung thủ đã bị bắt khi cố gắng chạy thoát khỏi cung. Hiện đang bị cực hình và bệ hạ đang ở đó để tra hỏi.

Đào Biểu nói giọng đều đều, nét mặt không thể hiện cảm xúc gì.

- Người nói sao? Hung thủ đã bị bắt sao? Có phải là một cung nữ phải không?

Ngọc Lan vô cùng ngạc nhiên khi nghe Đào Biểu nói. Nét mặt hiện rõ sự hoang mang và cảm thấy rối trí. Cô đứng dậy nhưng không vững vì còn cảm thấy hơi choáng, cô cố gắng giữ bình tĩnh lại và định thần mọi chuyện. “Nếu như Diệu Nguyên bị bắt, thì thế nào cô ấy cũng bị đem ra xử trảm vì tội giết vua. Nhưng người đứng sau sai khiến chính là...”

- Có vẻ như nương nương biết rõ hung thủ là ai thì phải?

Đào Biểu lên tiếng phá tan dòng suy nghĩ của Ngọc Lan, nét mặt có chút khó hiểu nhìn cô. - Ta phải tới đó gặp bệ hạ. Cung nữ đó bị oan...

Ngọc Lan nâng giọng nói, nét mặt hiện rõ sự lo lắng. Định đi nhưng bị Đào Biểu ngăn lại.

- Nương nương không thể tới đó được. Trước sau gì thì cũng nữ đó cũng sẽ chết mà thôi. Đào Biểu gằn giọng nói, nét mặt trở nên lạnh tanh.

- Nhưng ta không để Diệu Nguyên chết được, ta coi cô ấy như muội muội của ta. Ta phải tới cầu xin bệ hạ tha thứ cho cô ấy.

- Xin nương nương hãy dừng lại đi.

- Nếu ta nói người đứng sau sai khiến là Hoàng quý phi, thì ngài có tin không? Ta đã tận mắt thấy tai nghe.

Ngọc Lan nói giọng đều đều, nét mặt trở nên lạnh lùng cùng với ánh mắt sắc bén nhìn Đào Biểu.

- Nương nương nói gì, Hoàng quý phi sao?

Đào Biểu nói, nét mặt hoàn toàn bất ngờ.

- Ta sẽ tìm cách khuyên Diệu Nguyên nói ra.

- Nương nương không thể làm gì được đâu.

- Tại sao?

Ngọc Lan thắc mắc nói, ánh mắt hiện rõ sự khó hiểu nhìn Đào Biểu.

- Nếu như Hoàng quý phi là người đứng sau thật sự, nhưng người cũng không thể làm gì được cả. Hoàng quý phi là con gái của Đại tướng quân, nếu có chuyện gì xảy ra với Hoàng quý phi thì ông ấy sẽ chẳng để yên gì, mà cầm quân làm loạn để biện minh cho con gái mình. Tốt hơn, nương nương nên nghĩ tới bệ hạ và chấp nhận sự thật nếu như không muốn triều đình này đầm máu, bệ hạ gặp nguy hiểm.

Nói xong, Đào Biểu cúi đầu rồi quay người đi khỏi đây một cách lạnh lùng. Ngọc Lan cảm thấy trước mắt như sụp đổ, cô khụy xuống nền ngồi phịch xuống trong tuyệt vọng. Chẳng lẽ cô lại để Diệu Nguyên chết oan uổng như vậy sao? Nhưng cô sẽ không để yên chuyện này được, mặc cho Đào Biểu có nói gì, cô cũng phải làm rõ chuyện này. “Hoàng quý phi thì đã sao?... Con gái của Đại tướng quân thì sao?... Ông ta phải chấp nhận sự thật con gái mình muốn giết chết bệ hạ... Nhưng việc này vẫn còn khuất mắc... Tại sao, cô ta lại muốn giết bệ hạ? Để làm gì chứ? Trong khi cha cô ta là Đại tướng

quân mà lại không biết chuyện này... Nhưng cũng không chắc... Hay có một ai khác muốn giết bệ hạ để cướp ngôi...?” Đó là dòng suy nghĩ trong đầu cô, càng nghĩ càng khiến cô cảm thấy rối hơn giống như một mớ tơ bị rối.

...

Tại nhà lao.

Diệu Nguyên nằm la liệt dưới nền cỏ, bộ đồ trên người rách bươm cùng những vết máu đã khô lại. Nét mặt đầy những vết bầm tím còn đỏ ửng, trong vô cùng thê thảm sau khi bị cực hình. Chợt, có một người mặc bộ hồng y màu đen từ ngoài đi vào, đội chiếc nón có tấm vải mỏng màu đen che đi khuôn mặt. Theo sau còn có một cung nữ, quân lính đều đã đi ra ngoài không có một ai gác. Cung nữ mở cửa, nàng ta bước vào rồi thả chiếc nón xuống. Và không ai khác chính là Hiền Chung – Hoàng quý phi.

- Hoàng quý phi nương nương!

Diệu Nguyên nói câu không rõ chữ, cố gắng chống tay gượng người đứng dậy mặc cho vết thương khắp cơ thể có đau đớn như thế nào. Hiền Chung nhíu mày nhìn bộ dạng của Diệu Nguyên lúc này.

- Chắc người cũng đoán được ta tới đây làm gì. Ta không biết tại sao Minh phi lại biết trong trà có độc... Nhưng người không được nói người đứng sau sai khiến là ta, nếu người không muốn mẫu thân và muội muội của người đều chết.

Hiền Chung gằn giọng nói, ánh mắt đầy đe dọa nhìn Diệu Nguyên.

- Xin nương nương hãy để mẫu thân và muội muội của tiểu nữ được sống, tiểu nữ sẽ nhận hết tội về mình.

Diệu Nguyên khóc lóc quý xuống cầu xin nàng ta, nét mặt vô cùng đau đớn cùng vài giọt máu rơm rớm dưới chân.

- Người tự biết mình nên làm gì rồi đấy.

Dứt lời, Hiền Chung nhanh chóng rời khỏi đây.

Diệu Nguyên chỉ biết khóc nức lên thành tiếng, cô cảm thấy mình vô cùng có lỗi với Minh phi nương nương. “Tiểu nữ có lỗi với nương nương rất nhiều, ơn này đến chết tiểu nữ cũng không thể trả hết. Nếu có kiếp sau, tiểu nữ nhất định sẽ đền đáp cho người.”

- Đêm hôm khuya khoắc, Hoàng quý phi tới đây làm gì vậy?

Một giọng nói băng lãnh, trầm ồm vang lên khiến Hiền Chung giật mình, gằn căng đôi đồng tử nhìn về phía trước.

Chủ nhân của giọng nói đó không ai khác chính là Ngọc Lan, nét mặt cô không thể hiện một cảm xúc gì với ánh mắt đầy sắc lạnh nhìn Hiền Chung.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Vân Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: chương 13

- Ta đi đâu không liên quan đến người. Hiền Chung gằn giọng nói, nét mặt khó chịu nhưng hiện rõ một điều gì đó lo sợ rồi nhanh chân bước đi.

- Nương nương đang có âm mưu gì sao?

Ngọc Lan nâng cao giọng nói khiến Hiền Chung dừng bước nhưng không quay lại nhìn cô, nét mặt cô vẫn giữ sự lạnh lùng rồi quay người nói tiếp:

- Ta sẽ không nói chuyện này với bệ hạ, vì dù sao nương nương cũng là con gái của Đại tướng quân. Nhưng ta sẽ không để yên chuyện này một cách dễ dàng mà phải đưa ra ánh sáng, ta sẽ bảo vệ bệ hạ. Ta sẽ đối đầu với người, Hoàng Phi nương nương.

Hiền Chung nghe thấy những gì Ngọc Lan nói, nét mặt hiện rõ sự căm phẫn, hai tay siết chặt lại cổ kiềm nén cơn giận trong người rồi bỏ đi, không quan tâm. “Người tưởng mình sẽ đầu lại với ta sao... Người không có đủ tư cách đó đâu Vân Du... Ta sẽ tìm cách khiến người phải bị đầy đọa trong nước mắt...” đó là những gì mà Hiền Chung nghĩ.

- Có vẻ như Hoàng quý phi sẽ không dễ dàng để yên cho nương nương. Tiểu nữ thật không ngờ, Hoàng quý phi lại là...

- Cần thận, đừng nói lung tung nếu không người khác nghe thấy thì phiền phức.

Ngọc Lan nói giọng nghiêm túc cắt ngang lời nói của Tiểu Lệ, rồi nhanh chóng đi vào trong nhà lao để gặp Diệu Nguyên.

Ánh mắt nhìn về hướng Hoàng quý phi đi dần cho tới khi khuất bóng, trong đầu cô đang suy nghĩ đến một chuyện mà cô chuẩn bị làm. “Không biết Hoàng quý phi đang định làm gì tiếp theo đây... mình phải tìm cách điều tra kẻ đứng sau tiếp tay với cô ta mới được... Việc này ta cần phải nhờ đến Văn Duệ thôi...” Cô nói thầm trong miệng.

- Nương nương, đã khuya rồi người cũng nên về điện Hà Hoa thôi ạ. Stuong đêm lạnh như thế này, rất dễ bị phong hàn đấy ạ. Với lại, bệ hạ mà biết được người ra ngoài như thế này sẽ trách mắng tiểu nữ, hay người để mai gặp Diệu Nguyên cũng được dù sao thì mai cũng chưa đưa đi xét xử được không nương nương?

Tiểu lệ nói giọng đều đều, ánh mắt như sự van nài nhìn Ngọc Lan. Vì Tiểu Lệ lo lắng cho Minh Phi của mình do mới bị trúng độc nên cơ thể vẫn còn yếu, sợ bị nhiễm phong hàn.

- Tiểu Lệ, ngày mai đi gặp Văn Duệ, báo với huynh ấy ta có việc muốn nhờ sự giúp đỡ của huynh ấy.

Ngọc Lan nói giọng trầm thấp với ánh mắt không một tia cảm xúc gì rồi đi về điện Hà Hoa.

Tại điện Hà Hoa.

Về tới nơi, Ngọc Lan bước vào thiện phòng riêng của mình thì thấy bệ hạ đang ngồi tựa vào chiếc ghế gỗ ngủ thiếp đi, chắc vì đợi cô quá lâu nên đã ngủ quên. Dù trong tư thế nào thì người vẫn toát lên đầy khí chất của một bậc quân vương với thần thái anh minh. Ngọc Lan khẽ nhẹ bước đi tới ngồi xuống bên cạnh bệ hạ, thì chợt người kéo cô lại ôm vào lòng khiến cô vô cùng bất ngờ, định buông bệ hạ ra nhưng bị người giữ chặt lại.

- Bệ hạ!

- Tại sao biết trong trà có độc, mà nàng lại buộc mình uống độc như thế?

Bệ hạ trách Ngọc Lan, nét mặt cảm thấy có lỗi với cô.

- Chỉ là không muốn có bất kì điều gì xảy ra với bệ hạ thôi. Ngọc Lan nói giọng nhẹ nhàng, nhưng trong đầu cô đang suy nghĩ đến một chuyện cần phải làm.

- Ngày mai, ta sẽ ra lệnh xử trăm cung nữ muốn ám sát ta. Tại sao nàng biết mà lại để yên và tự mình gánh hết như vậy?

Bệ hạ buông nhẹ Ngọc Lan ra nhìn thẳng vào cô nói, với ánh mắt khó hiểu.

- Vì thiếp xem Diệu nguyên là muội muội tốt của thiếp, Diệu Nguyên là một người lương thiện nên thiếp mới bỏ qua không truy cứu và coi như chưa biết gì nhưng không ngờ cô ấy lại làm như vậy. Xin bệ hạ thứ lỗi cho thiếp!

Ngọc Lan nói, nhìn bệ hạ với ánh mắt sâu lắng nhưng chứa đựng một điều gì đó khó nói. “Có lẽ mình không nên để cho bệ hạ biết việc mình sẽ cứu Diệu Nguyên... Nếu bệ hạ biết được thì sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho mình khi đã cứu một kẻ muốn giết người như thế, nhưng mình sẽ làm sáng tỏ mọi chuyện không thể để kẻ tạo phản còn nhởn nhơ đứng đó...” cô nghĩ thầm.

- Nàng có mệnh hệ gì thì ta sống không nổi đâu!

Bệ hạ nói giọng trầm thấp, nét mặt hiện rõ sự quan tâm chân thành dành cho Ngọc Lan.

...

Sáng hôm sau.

Ngọc Lan đứng ở trong cánh rừng cùng với Tiểu Lệ để đợi Văn Duệ đưa Diệu Nguyên tới. Cô mặc bộ y phục giống thường dân bình thường với áo giao lĩnh dài vạt chéo màu đen bằng tơ lụa, cùng với váy màu trắng, cô để mặt mộc không trang điểm nhưng vẫn hiện lên vẻ đẹp thoát tục, tóc cột cao chỉ chừa vài lọn tóc mái. Cô đã lên xuất cung mà không cho bất kì ai biết kể cả bệ hạ vì việc cô sắp làm sẽ có thể ảnh hưởng đến danh phận mà cô đang có, nhưng cô không thể để một người chết oan như vậy được.

Cô đã nhờ Văn Duệ cải trang thành quân lính trà trộn vào nhà lao để cứu Diệu Nguyên, trước khi bị đem ra xử trăm. Nét mặt cô hiện rõ sự lo lắng, cô cứ đi qua đi lại. “Không biết Văn Duệ với Diệu Nguyên như thế nào rồi... mong sao không bị quân lính phát hiện...” cô nói thầm.

- Nương nương à, người làm như thế này rất nguy hiểm. Lỡ như bệ hạ biết được thì không xong đâu!

Tiểu Lệ lo lắng nói.

Ngọc Lan im lặng không nói gì, hai tay đan vào nhau mà cảm thấy trong lòng bất an.

- Nương nương, hình như họ tới rồi kia!

Nét mặt Ngọc Lan trở nên vui mừng khi thấy Văn Duệ đã đưa được Diệu Nguyên tới đây, nhưng chợt nét mặt cô nhanh chóng thay đổi khi thấy có một đám quân lính đang rượt đuổi phía sau.

- Nương nương, chúng ta mau rời khỏi đây thôi. Quân lính đang truy đuổi phía sau, trong lúc tại hạ cứu nữ nhân này thì bị Hoàng quý phi phát hiện nên cho quân lính đuổi theo. Chắc chắn việc này đã đến tai bệ hạ, người khó có thể thoát khỏi tội này.

Vân Duệ nói giọng đều đều, nét mặt hiện rõ sự hốt hoảng, liên tục quay người nhìn về phía sau. Quân lính đang ráo riết chạy tới đây.

- Huynh mau đưa Diệu Nguyên chạy lên núi trước đi, Tiểu Lệ nữa. Ở đây để ta lo!

Ngọc Lan nói giọng dứt khoát, ánh mắt hiện lên sự bình thản để che đi sự lo sợ lúc này, siết tay thật chặt để cố gắng giữ bình tĩnh nhất có thể.

- Nhưng nương nương..

- Ta là Minh phi nên bọn chúng không thể làm gì được ta, cho nên mau chạy đi.

Ngọc Lan nói cắt ngang lời của Vân Duệ.

Tiểu lệ và Diệu Nguyên không biết nói gì mà chỉ nhìn Ngọc Lan với ánh mắt chứa đựng những giọt lệ. Vân Duệ chần chừ rồi cũng kéo tay Diệu Nguyên chạy về đồi núi phía trước, Tiểu lệ chạy theo sau đúng lúc quân lính tới.

Ngọc Lan đứng ra cản lại khiến bọn chúng bất ngờ dừng lại, nét mặt cô trở nên lạnh lùng với ánh mắt sắc lạnh nhìn họ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Vân Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: chương 14

Tại chính điện.

Trước mặt đầy đủ các quan đại thần trong triều đình, Ngọc Lan quỳ trước mặt bệ hạ, có cả Hoàng quý phi và Thái hậu. Nét mặt Ngọc Lan vẫn giữ sự bình thản để che đi nỗi sợ hãi của mình, ánh mắt nhìn bệ hạ đầy có lỗi nhưng cô không hối hận những gì mình làm.

Bệ hạ không thể tin được những gì đang xảy ra với Vân Du, ánh mắt đầy sự thất vọng nhìn Vân Du nhưng người vẫn muốn nghe chính lời từ cô nói, vì người không tin Vân Du làm như vậy.

- Bệ hạ, Minh phi nương nương đã phạm trọng tội vì đã sai người giải cứu kẻ ám sát bệ hạ, nên bệ hạ cần phải xét xử nghiêm minh.

- Bệ hạ, đây là tội không thể dung thứ nên người hãy phế truất Minh phi và có những hình phạt thích đáng ạ.

- Bệ hạ, xin người hãy xem xét.

Các quan đại thần đều lên tiếng và cúi người về phía bệ hạ khiến người cảm thấy khó xử vô cùng. Riêng Ngọc Lan vẫn vậy bình thản không một chút kêu than, vì cô biết dù có lên tiếng phản biện thì cũng không thể thoát khỏi tội này. Chẳng ai có thể bảo vệ cô ngoại trừ bản thân cô, cho dù bệ hạ có lên tiếng bênh vực bảo vệ cô đi chăng nữa thì làm sao có thể tránh khỏi việc sự phản đối kịch liệt của các quan đại thần, như thế quyền lực của bệ hạ rất dễ bị uy hiếp cho nên cô làm thì tự cô sẽ gánh lấy. Chỉ là tội nghiệp người cha của cô mà thôi vì có đứa con gái bất hiếu như cô, chẳng làm được việc gì nên hồn mà còn làm liên lụy đến cha.

- Các khanh hãy im lặng hết đi, ta muốn nghe chính Minh phi nói.

Bệ hạ gầm giọng nói với ánh mắt sắc lạnh nhìn họ, khiến họ đều im lặng rồi người đưa ánh mắt như chờ đợi câu trả lời của Vân Du. “Xin nàng hãy nói là không phải nàng, ta xin nàng! Ta không muốn rời xa nàng!”

- Bệ hạ, xin người hãy thứ lỗi cho thần thiếp vì thiếp không có gì để nói.

Ngọc Lan trả lời một cách ngay thẳng khiến bệ hạ cảm thấy vô cùng hụt hẫng và đau lòng.

- Bệ hạ, Minh phi đã gây nên tội tày đình và có bắt tay với huy thủ để hạ độc sát hại bệ hạ trong lúc yến hội. Minh phi đã sắp đặt mọi chuyện để được bệ hạ sủng ái và lợi dụng đó để sát hại bệ hạ nhằm muốn cướp ngôi vị cho huynh trưởng của mình. Nhưng đã thất bại vì bị Hoàng quý phi phát hiện!

Một trung thần lên tiếng.

Bệ hạ không còn cách nào để bảo vệ Vân Du, hai bàn tay người siết chặt lại để chịu đựng chuyện này. Hoàng quý phi thì đứng bên cạnh nhìn xuống chỗ Vân Du với ánh mắt của sự thỏa mãn, miệng nhếch lên một đường cong mãn nguyện. “Vân Du à, người muốn đấu với ta sao? Không dễ như người nghĩ đâu... ta đã loại được con cờ cản trở ta... Không có người ta sẽ thuận lợi để đẩy bệ hạ xuống một cách dễ dàng và đưa người có tham vọng lên... Lúc đó ta sẽ nắm mọi quyền lực trong tay mình...” Hiền Chung trầm nghĩ.

- Người cầm miệng cho ta!

Bệ hạ nâng giọng nói, nét mặt hiện rõ sự tức giận.

- Bệ hạ còn đứng đó làm gì nữa. Nữ nhân này dám xem thường bệ hạ và còn muốn ám sát bệ hạ nữa. Mà ngài vẫn mặc kệ được sao?

- Mẫu hậu!

Thái hậu quay sang trừng mắt nhìn bệ hạ gần giọng nói lớn, vẻ mặt hiện rõ sự bức tức.

- Dám giúp hung thủ chạy trốn, còn âm mưu ám sát bệ hạ đó là tội mưu nghịch. Cô ta đã phạm tội tày đình, phải đầy đọa cô ta tới nơi rừng hoang không bao giờ được quay trở lại Đông Kinh. Để sau này không còn xảy ra chuyện như thế.

- Mẫu hậu...

Bệ hạ nói lớn, ánh mắt chợt hiện lên những tia đỏ lấp động những giọt nước mắt.

- Xin bệ hạ suy xét!

Các quan đại thần đều quỳ xuống đồng đều cầu xin bệ hạ.

Ngọc Lan chỉ biết quỳ đó, môi lặng câm mà không nói gì. Những giọt nước mắt mặn chát rơi xuống, nhìn bệ hạ với ánh mắt xót xa. “Duyên phận của chúng ta tới đây đã kết thúc sao, bệ hạ?” đó là câu hỏi trong ánh mắt cô nhìn bệ hạ.

Sáng hôm sau.

Sau khi nhận được chiếu chỉ, Ngọc Lan bị phế truất và bị đầy tới ngôi làng hoang trên núi cách xa Đông Kinh. Cô rời khỏi điện Hà Hoa, trên người mặc đồ của thường dân với chiếc áo giao lĩnh màu trắng, váy cùng màu, tóc cột hờ. Nét mặt cô hiện rõ sự buồn bã và bơ phờ, ánh mắt như vô hồn nhìn về phía trước còn quân lính đi phía sau.

Cô chợt quay lại nhìn về phía cung ấm của bệ hạ với ánh mắt của sự bi thương, một giọt nước mắt rơi xuống. “Mong bệ hạ hãy tha thứ cho thiếp... Dù có ở nơi phương xa kia, thì ta vẫn sẽ nhìn về nơi bệ hạ đang đứng” cô nghĩ thầm trong lòng.

- Đào Biểu!

Ngọc Lan nhẹ giọng nói, khẽ cúi đầu kính cẩn. Đào Biểu cũng cúi đầu đáp lại.

- Hãy thứ lỗi cho ta vì không thể giúp người!

Đào Biểu nói giọng đều đều.

- Ta hiểu! Vì muốn bảo vệ bệ hạ nên đại nhân mới làm như thế, ta cũng không trách gì đại nhân cả. Mong ngài hãy cẩn trọng với Hoàng quý phi, ta không chắc là mình sẽ được trở lại hoàng cung nên ngài hãy bảo vệ bệ hạ.

Nói xong, Ngọc Lan cúi đầu chào rồi vào trong kiệu rời khỏi đây.

Đang trên đường đi tới nơi lưu đầy, thì bất chợt có một người mặc đồ đen từ hai bên cánh rừng lao ra chặn ngay giữa đường, giết chết toàn bộ người hộ tống Ngọc Lan. Ngọc Lan vội ra khỏi kiệu thì thấy tất cả quân lính đều đã bị bọn chúng giết chết, nét mặt cô hiện rõ sự sợ hãi với vàng vọt chân chạy khỏi đây. Bọn chúng rào riết rượt đuổi phía sau.

“Mình không thể chết được... Không thể...” Ngọc Lan nói, nước mắt chảy giàn giụa trong hốt hoảng, nắm lấy vạt váy chạy thật nhanh.

- Mau giết Minh phi, không để cô ta còn sống nếu không Hoàng phi nương nương sẽ không tha cho chúng ta đâu.

Ngọc Lan cứ thế mà chạy chợt dừng chân khi tới ngõ cụt, phía trước mặt cô là một cái vực sâu thẳm. “Làm sao đây?... Làm sao đây?... Mình không thể chết như thế này được...” giọng cô run run, cô cảm thấy vô cùng rối trí không biết làm gì.

- Giết cô ta đi!

“Phập”

Một mũi tên bay thẳng tới chỗ Ngọc Lan, ghim vào ngực trái của cô khiến cô lao mình xuống dưới vực. Đôi đồng tử cô giãn căng in hằn bầu trời xanh, giọt nước mắt hoen mi tuôn rơi, thân thể cô buông lơi trong không gian.

Bọn chúng nhanh chóng rời đi, Văn Duệ cùng Tiểu Lệ và Diệu Nguyên chạy tới vực nhìn xuống.

- Nương nương... không thể nào như thế...

Tiểu lệ hét lên trong đau buồn khi vừa chứng kiến chuyện xảy ra vừa rồi, không thể khóc thành lời.

- Nương nương không thể nào chết được...

Diệu Nguyên khụy xuống, nước mắt rơi xuống đầm đìa, cô không thể tin được vào mắt mình nữa, vì cứu cô mà Minh phi nương nương mới như vậy, cô hận bản thân mình vì đã không nghe lời nương nương ngay lúc đầu thì chuyện đã không đến nông nỗi này.

Vân Duệ thân thờ không biết làm gì, cảm thấy bầu trời trước mắt như sụp đổ vì ngài đã không thể bảo vệ được Minh phi, thì vô tình ngài nhìn thấy một mảnh vải nhỏ màu trắng vắt vương trên nhánh cây, ngài vội đi tới gần thì bất ngờ khi nhìn thấy Minh phi đang nằm sấp ở dưới vách đá cách chỗ ngài đứng không cao.

- Minh phi nương nương!

...

Tại cung ẩm

- Bệ hạ, thần có chuyện muốn bẩm báo với bệ hạ. Xin bệ hạ hãy giữ bình tĩnh.

Đào Biểu nói giọng điềm tĩnh, nét mặt vô cùng trầm ngâm.

- Có chuyện gì, khanh mau nói đi. Ta không có tâm trạng gì để mà nghe chính sự đâu.

Người nói giọng thoáng buồn, ánh mắt người đượm buồn chất chứa hình ảnh nữ nhân mà người hết lòng yêu thương.

- Bệ hạ, trên đường hộ tống Minh Phi thì đã gặp sơn tặc tấn công, nên Minh phi đã không còn trên đời này nữa rồi thưa bệ hạ.

Đào Biểu chưa xót nói, ánh mắt lo lắng nhìn bệ hạ,

- Ngươi.. người đang nói gì vậy? Vân Du làm sao... không còn trên cõi này... ý ngươi... Không thể nào như thế...

Người cảm thấy trước mắt như tối sầm lại khi nghe Đào Biểu nói, thật sự người không thể tin được những gì mình nghe thấy, người không thể nào đứng vững, bờ môi run run cùng với giọt nước mắt vô thức rơi xuống, trái tim người như đau thắt lại.

- Vân Du đã chết rồi sao?...

- Vâng thưa bệ hạ.

Đào Biểu nói giọng nghẹn lại, rồi quỳ xuống.

- Nàng chỉ mới vừa rời khỏi đây thôi mà... Thi thể đâu?

- Thần nghe nói, bị trúng tên nên đã rơi xuống vách núi rồi.

Người như gục xuống vì không thể nào đứng nổi, người cấu chặt vào vạt áo như muốn dằn xé lấy lòng mình vì quá đau lòng, người làm sao có thể chịu nổi khi Vân Du lại rời xa người như thế.

- Xin bệ hạ hãy phán chấn lên, người không thể gục ngã như thế được!

Đào Biểu cố trấn an bệ hạ, vì đây là cú sốc lớn đối với người.

...

Tối, tại ngôi làng hoang.

Ngọc Lan nằm bất tỉnh trên đồng rơm với nét mặt tái nhợt cùng vết bầm tím nhỏ trên mặt, bộ y phục lấm bẩn và bị rách vài chỗ. Cô mở dần mi mắt lơ lơ tỉnh dậy, cảm thấy cơ thể đau nhức như chẳng còn sức gì, ánh mắt nhìn xung quanh nơi này một cách lạ lẫm, một nơi hoang tàn tối tăm, màn nhện giăng đầy khắp nơi. Cô chống tay ngồi dậy sờ lấy khuôn mặt mình rồi đứng dậy loạng choạng bước đi. “Đây là đâu?... Mình vẫn chưa chết sao?” cô nói thầm, với về mặt ngo ngắc. Tay khẽ sờ lấy phía bên ngực trái mình có cảm giác nhói nhói.

- Nương nương tỉnh rồi sao? Thật may quá.

Tiểu Lệ từ ngoài chạy vào khi nhìn thấy Ngọc Lan đang đứng giữa ngôi chùa hoang, trên tay có cầm một ống lồ ô chứa nước. Nét mặt vừa mừng vừa lo.

- Đây là ngôi chùa bỏ hoang ở trên núi vô danh mà không ai biết tới, cũng chính là nơi mà người bị đẩy tới đây. Thật sự nơi này không có một người dân nào sinh sống cả, không biết chúng ta sẽ làm gì để mà sống qua ngày nữa, nương nương.

Tiểu Lệ nhìn Ngọc Lan than vãn, với vẻ mặt ỉu xiu.

- Nương nương tỉnh lại rồi sao?... Cũng may, nhờ có mảnh gương này nếu không mũi tên đã đâm xuyên tim của người rồi.

Văn Duệ từ bên trong gian miếu đi ra nói cùng với Diệu Nguyên, trên tay có cầm một mảnh vải màu nâu đã cũ.

“Cám ơn vì mảnh gương mà cha đã làm cho con” Ngọc Lan nói thầm trong miệng với giọng nghẹn ngào, ánh mắt đỏ hoe lắng đọng những giọt sắp rơi nhưng cô cố ngăn không cho nước mắt chảy ra vì lúc này cô phải mạnh mẽ, có vậy cô mới có thể trải qua hoàn cảnh hiện giờ. “Hoàng quý phi, tôi sẽ không để yên cho cô muốn làm gì thì làm trong hoàng cung, âm mưu sát hại bệ hạ... Cô hãy chờ đó, tôi sẽ quay trở lại để lật mặt bộ mặt thật của cô. Tương giết được tôi sẽ yên ổn mọi chuyện sao?... Minh sẽ lấy lòng tin của bách tính và nâng thế quyền lực cho mình, đến lúc đó mình sẽ quang minh chính đại quay trở về hoàng cung, làm rõ sự thật” đó là ý nghĩ của Ngọc Lan với dự định cô sẽ làm.

- Đây có phải ngôi làng hoang, nơi mà huynh nói có một hang động chứa đá quý phải không?

Ngọc Lan quay sang nhìn Văn Duệ nói giọng nghiêm túc, ánh mắt trở nên sắc sảo.

- Đúng vậy, người có dự định gì sao?

Văn Duệ thắc mắc hỏi, ánh mắt khó hiểu nhìn Ngọc Lan.

- Ta cần nguồn đá quý đó để giúp bệ hạ hoàn thành xây thủy lợi và cấp phát tiền cho người dân. Hãy biến nơi hoang tàn này thành nơi giao thương, buôn bán nhộn nhịp nhất.

Ngọc Lan nói giọng đều đều, với ánh mắt hiện rõ sự quyết đoán.

- Vừa nãy, tiểu nữ cùng với Văn Duệ đi tìm một vài thứ cần thiết để sưởi ấm qua đêm nay thì vô tình nhặt được một mảnh vải, hình như đó là tấm bản đồ.

Diệu Nguyên nói rồi đưa mảnh vải cho Ngọc Lan, cô cầm lấy nhìn nó và cô không hiểu gì với những nét vẽ quanh quèo này kể cả chữ tượng hình viết trong này, nhưng cô có thể đoán đây có thể là tấm bản đồ đi đến hang động nơi chứa đá quý.

- Tại hạ chắc chắn rằng đây chính là tấm bản đồ đi tới hang động đá quý đó, vì tại hạ đã nhìn qua bản đồ của những người đã từng đi tìm nhưng lúc đó tại hạ cũng không qua tâm lắm. Nhưng thật sự, tại hạ không thể nào hiểu bản đồ này xuất phát từ đâu, đường vẽ thì theo kiểu xoắn ốc.

Văn Duệ nhìn vào mảnh vải củ đó nói.

- Nếu nhìn kĩ các kí tự này, đều đánh dấu từ nhất đến thập nhưng không có ghi tên nên chúng ta rất khó để biết nơi nào và hang động đó ở đâu.

Diệu Nguyên chỉ tay lên mảnh vải nói.

Ngọc Lan im lặng không nói gì, ánh mắt nhìn chú mục vào một điểm trung tâm cái vòng xoắn ốc đó, thì bất chợt luồng gió mạnh hất vào làm bay mảnh vải xuống đám lửa đang bốc cháy.

Tiểu lệ vội nhặt lấy, thì đột nhiên trên mảnh vải có hiện lên chữ ở mỗi kí tự, đặc biệt ở giữa có hiện lên hình ngôi chùa.

- Vậy đá quý không có ở trong hang động như lời đồn mà ở trong ngôi chùa nằm sâu trong núi.

Văn Duệ nói giọng quyết đoán.

- Chẳng phải ngôi chùa mà chúng ta đang đứng đây sao?

Tiểu Lệ lên tiếng.

Trong khi Ngọc Lan chẳng có phản ứng gì, mà đi chậm tới thanh kiếm dựng đứng chính diện tượng phật mà cô chú ý nãy giờ. Cô bước tới, nhẹ nhàng chạm vào thanh kiếm, cảm thấy nó lung lay nên cô đã nắm cán của thanh kiếm đẩy qua một bên thì bất ngờ tượng phật dịch chuyển sang một phía, khiến cô giật mình.

Văn Duệ, Diệu Nguyên và Tiểu Lệ đều giãn căng đôi đồng tử nhìn xuống dưới, đó là một tầng hầm có bậc thang để đi xuống đó. Văn Duệ lấy cái nền đã bỏ tháp sáng đi xuống dưới đó đầu tiên để xem dưới đó có gì, rồi lần lượt từng Ngọc Lan đến Tiểu Lệ và Diệu Nguyên.

Họ hoàn toàn bất ngờ khi trước mặt họ có rất nhiều rương gỗ chất chồng lên nhau. Văn Duệ nhanh tay mở nắp cái rương kia lên.

- Nương nương!

Tiểu Lệ cùng Diệu Nguyên đồng thanh thốt lên khi thấy trong rương có rất nhiều đá quý với hình thù và màu khác nhau.

Nét mặt Ngọc Lan vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy, cô không thể tin ở một nơi hoang vu lại có thể cất giấu một lượng lớn đá quý như thế này.

...

Một thời gian sau.

Ngôi làng hoang vắng bỗng trở nên thay đổi, không còn những mái nhà mục nát và âm u nữa, mà đổi lại trở thành nơi tập trung buôn bán sầm uất và nhộn nhịp của các lái buôn, những người dân nghèo khổ đều trở nên khấm khá khi có nơi để bán và có cuộc sống ổn định qua ngày.

Ngọc Lan đang đi tảo mộ trên con đường mòn hoang vắng cách xa ngôi làng nhộn nhịp đó, hai bên cây cối đều mọc um tùm. Cô mặc bộ váy yếm chất liệu tơ lụa màu trắng cùng với áo khoác ngoài tay rộng màu đen có họa tiết hoa lúa. Tóc được bó gọn có gắn một cái cây trâm cài bằng vàng chứa một phần tóc xuống mượt thật dài bay nhẹ trong gió, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng với bờ môi đỏ, tôn lên nét đẹp thanh tao ngọc sáng vốn có. Ánh mắt nhìn về hướng nào đó vô định không điểm dừng, xoáy sâu trong tâm can cô đang nhớ đến hình bóng một người. Đã bước sang năm 1459, cô cũng đã tuổi 19 với những bước đi và suy nghĩ trưởng thành, cô dần quen với cuộc sống của thời đại này mà không còn nghĩ gì đến những bi thương ở thời hiện đại.

- Nương nương à, trời cũng muộn rồi chúng ta nên quay về thôi.

Tiểu Lệ đi phía sau cất giọng nói.

- Ta đã không còn là Minh phi nên có thể gọi ta là tiểu thư Vân Du là được rồi. Ừm... Chúng ta quay về thôi.

Ngọc Lan nhẹ giọng nói, rồi quay người đi về hướng nơi cô ở thì bất chợt cô dừng lại đột ngột, suýt chút nữa Tiểu Lệ ngã nhào nhưng cũng may đứng vững lại kịp.

- Có chuyện gì vậy tiểu thư?

Tiểu Lệ thắc mắc hỏi, ánh mắt khó hiểu nhìn Ngọc Lan.

- Khoan đi đã.

Ngọc Lan nói rồi nhanh chóng nép sau bụi cây to khi thấy có một đám người mặc đồ đen đang đi tới và dừng lại ở đoạn đường mà cô vừa đi và có một nữ nhân mặc bộ y phục thường dân màu hồng từ trong kiệu bước ra.

- Đó chẳng phải là Hoàng quý phi sao?

- Im lặng, coi chừng bị phát hiện.

Ngọc Lan nói giọng nhỏ nhẹ đủ để Tiểu Lệ nghe thấy, ánh mắt quan sát phía ngoài đó và cố gắng nghe những gì họ nói, chợt cô giật căng đôi đồng tử với nét mặt đầy ngạc nhiên khi nhìn thấy người đàn ông mặc áo giáp đang đứng đối diện với Hoàng quý phi. “Đó chẳng phải là Lạng sơn vương Lê Nghi Dân sao?... Không lẽ...”

- Mọi chuyện như thế nào rồi?

Nghi Dân nhìn Hiền Chung nói với ánh mắt sắc lạnh.

- Ta đã cho người vận chuyển một số tiền và vàng trong ngân khố ra ngoài rồi, đêm nay sẽ tới chỗ của ngài. Ngân khố chắc chắn sẽ nhanh cạn kiệt mà thôi!

Hiền Chung nói giọng đều đều, nhếch môi cười nhạt.

- Hãy mau chóng cho hân chết đi và lấy cơ vì bị bệnh chết, lúc đó ta sẽ đường đường chính chính lấy lại ngôi vị vốn thuộc về ta từ lâu.

- Hiện tại, ta vẫn cho người bỏ độc được vào trong trà, từ từ cơ thể sẽ yếu dần rồi chết thôi. Nên ngài cứ yên tâm, sẽ chẳng có ai phát hiện ra đâu Thái hậu cũng chẳng nghi ngờ gì.

- Còn việc nữa, ta muốn nhờ nàng.

Nghi Dân nói rồi lấy trong áo ra một tờ giấy đưa cho Hiền Chung. Nàng ta cầm lấy mở ra xem, nét mặt trở nên ngạc nhiên khi đọc những dòng chữ trong đó.

- Chiếu thư?

- Phải! Ta muốn nàng lấy ngọc tỳ đóng vào đây. Sau đó ta sẽ dùng cái này để ngồi lên ngôi vị hoàng đế một cách dễ dàng mà không có kẻ nào dám phản đối.

Nghi Dân nói giọng dứt khoát, nét mặt hiện rõ sự quyết tâm với ánh mắt thể hiện sự oán hận và lòng căm thù.

- Được rồi, có gì ta sẽ gặp lại ngài sau.

Dứt lời, Hiền Chung đi vào trong kiệu rồi nhanh chóng rời khỏi đây tránh sự phát hiện. Nghi Dân cũng leo lên người cùng quân lính của mình cũng đi khỏi.

Ngọc Lan bước ra nhìn về phía bọn người đó đi với ánh mắt không thể hiện cảm xúc gì, nhưng trong lòng cô đang cảm thấy nóng ran và bồn chồn vì cô đang lo cho bộ hạ khi nghe những gì Hoàng quý phi với Lê Nghi Dân nói vừa rồi.

...

Tại căn nhà trên núi.

Từ một ngôi chùa bỏ hoang, Ngọc Lan đã cho đập đi xây lại thành một căn nhà lớn đậm lối cổ kính với chạm khắc tinh xảo. Khuôn viên có nhiều loại hoa đẹp chủ yếu là hoa cúc trắng mọc đại tạo nên một không gian thơ mộng và yên bình.

Ngọc Lan cùng với Diệu Nguyên và Văn Duệ ngồi ở chỗ bộ ghế bằng đá bàn bạc một số chuyện.

- Vừa rồi, ta tình cờ gặp Lạng sơn vương Lê Nghi Dân với Hoàng quý phi ở dưới núi.

Ngọc Lan nói với giọng nghiêm túc, nét mặt trở nên lạnh lùng.

- Hai người họ có quan hệ gì với nhau sao?

Văn Duệ lên tiếng với vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

- Vừa rồi, ta có nghe được cuộc nói chuyện của họ. Hai người đó cấu kết với nhau để tạo phản nhằm lật đổ bộ hạ, hần ta còn chuẩn bị sẵn chiếu thư đưa cho Hoàng quý phi để đóng ngọc tí. Hoàng quý phi đã cho người vận chuyển tiền và vàng từ trong ngân khố ra ngoài hoàng cung để đưa vào phủ của Lê Nghi Dân.

Ngọc Lan thuật lại những gì mình nghe cho Văn Duệ và Diệu Nguyên nghe. Cả hai người đều tỏ ra bất ngờ khi biết được chuyện này.

- Vậy người đã có kế sách gì chưa?

Diệu Nguyên nhìn Ngọc Lan hỏi.

- Tôi nay huynh hãy cùng với người trong Yến hội cướp số tiền và vàng đó đem trở lại hoàng cung với danh phận là tiểu thương, mang thêm một lễ vật để dâng tặng cho đức vua để tránh sự nghi ngờ.

- Được, ta sẽ làm như thế.

Văn Duệ gật đầu đáp.

- Còn nữa, ta muốn huynh đưa lá thư này cho Đào Biểu. Hãy chuẩn bị cho ta một cái thìa bạc bỏ sẵn trong lễ vật. Diệu Nguyên sẽ đóng giả chủ tiểu thương, hãy cùng dàn dựng một vở kịch thôi.

Ngọc Lan nói giọng trầm thấp, ánh mắt trở nên sắc lạnh cùng với nụ cười nửa miệng đầy ma mị.

...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Vân Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: chương 15

Tại chính điện.

Bộ hạ đang ngồi trên ngai vàng đọc sử sách mà không màng tới những việc gì đang xảy ra, ngày qua ngày người đều đọc sách để thời gian trôi qua nhanh và trôi đi nỗi nhớ vương đầy trong lòng của người. Hình ảnh của Vân Du xuất hiện thấp thoáng trong đầu người mà không hề phai nhòa.

- Bộ hạ, có chủ tiểu thương của yến hội muốn được cầu kiến.

Đào Biểu từ ngoài đi bẩm báo.

- Cho họ vào đi!

Người trầm giọng nói nhưng không ngước mắt nhìn Đào Biểu mà tập trung vào đọc sách.

Từ ngoài bước vào trong chính điện, một nữ nhân diện y phục màu đỏ nổi bật thể hiện sự quyền uy, với khuôn mặt trang điểm đậm nét tôn lên sự quý phái, tóc bó gọn với trâm cài bằng bạc hình con công cách điệu. Đi bên cạnh là một nam nhân diện bộ y phục màu đen với tướng mạo tuấn tú, trên tay bưng một hộp nhỏ bằng gỗ. Và không khác chính là Diệu Nguyên và Văn Duệ.

Bệ hạ và Đào Biểu có chút bất ngờ khi nhìn thấy Diệu Nguyên. Diệu Nguyên không ngần ngại mỉm cười hành lễ rồi đáp:

- Bái kiến bệ hạ, tiểu nữ là thay mặt chủ Yến hội tới đây muốn có một lễ vật kính tặng cho bệ hạ. Mà hình như bệ hạ hơi bất ngờ khi thấy sự xuất hiện của tiểu nữ thì phải?

- À, không. Ta chỉ thấy người giống một người mà ta từng gặp thôi... Mời các khanh ngồi!

Người đáp lại một cách trầm ổn, nét mặt thể hiện thần thái anh minh của một vị vua.

- Trước khi tới đây, bên Yến hội có chuẩn một lễ vật nhỏ mong bệ hạ nhận lấy.

Diệu Nguyên nói giọng nhẹ nhàng.

Đào Biểu đi tới chỗ Văn Duệ cầm lấy và mở ra kiểm tra, bên trong chủ yếu là hoa nhài với linh chi quý hiếm và có một cái thìa bằng bạc.

- Trà hoa nhài rất tốt cho sức khỏe cùng với linh chi, cho nên Yến hội đã lựa chọn những hoa nhài nở lúc sương mai để làm lễ vật tặng bệ hạ. Mong bệ hạ nhận lấy xem như là lòng thành kính của Yến hội.

Diệu Nguyên nhìn bệ hạ nói giọng đều đều, ánh mắt vô cùng sắc sảo.

Người nhìn những bông hoa nhài trong chiếc rương đó chợt nhớ tới lúc trước Văn Duệ cũng thường hay pha trà hoa nhài cho người uống, nhưng bây giờ chắc có lẽ chẳng còn được thưởng thức nó được nữa, ánh mắt người chợt thoáng buồn nhưng người nhanh chóng gạt qua rồi nhìn Diệu Nguyên đáp:

- Ta rất biết ơn Yến hội của các người vì đã giúp triều đình xây dựng thủy lợi và cấp phát tiền cho người dân trong lúc ngân khố quốc gia đang dần cạn kiệt.

- Chúng thần chỉ muốn giúp người dân có cuộc sống ổn định mà thôi!

Diệu Nguyên đáp lại một cách thần nhiên.

- Hoàng quý phi xin được diện kiến!

Hiền Chung từ ngoài bước vào làm phá vỡ không khí của cuộc nói chuyện, trên tay có bưng khay để tách trà. Bất chợt, nét mặt của nàng ta hoàn toàn bất ngờ khi thấy sự xuất hiện của Diệu Nguyên, đôi đồng tử giãn rộng nhìn Diệu Nguyên.

Diệu Nguyên không có phản ứng gì đứng dậy cúi đầu hành lễ tỏ ra sự kính trọng đối với hậu cung. Ánh mắt sắc lẹm cùng nụ cười mỉm đầy ma mị khiến Hiền Chung cảm thấy có chút lo sợ, tay bưng khay để trà run run nhưng nhanh chóng lấy lại bình thường đi tới chỗ bệ hạ.

Bệ hạ thấy sự xuất hiện của Hoàng quý phi khiến người cảm thấy khó chịu và không thích sự có mặt của nàng ta ở đây.

- Bệ hạ, thần thiếp có chuẩn bị trà hoa nhài cho người... À mà đây là...

- Chúng ta là người của tiểu thương Yến hội.

Văn Duệ nhìn Hiền Chung lên tiếng.

“Người của Yến hội sao?... mà nhìn cô ta sao giống con tiện nhân Diệu Nguyên quá vậy?... Không lẽ... chắc người giống người thôi...” Hiền Chung trầm nghĩ trong đầu, ánh mắt nhìn Diệu Nguyên chăm chăm rồi thôi không nhìn nữa, đưa tách trà cho bệ hạ rồi nhẹ giọng nói:

- Bệ hạ hãy uống trà đi, trà đang còn nóng uống sẽ ngon hơn.

Thấy Hiền Chung đưa tách trà trước mặt người, người lưỡng lự rồi cũng cầm lấy trong gượng ép, định uống thì chợt Diệu Nguyên lên tiếng:

- Bệ hạ không kiểm tra trước khi uống sao?

Dứt lời, Diệu Nguyên đứng dậy đi tới lấy cái thìa bạc trong hộp rồi bỏ vào trong tách trà mà bệ hạ định uống, khiến Hiền Chung và Đào Biểu vô cùng ngạc nhiên, người cũng vậy. Ai nấy đều như đứng hình khi thấy hành động của Diệu Nguyên ngoại trừ Văn Duệ.

“Cái con tiện nhân này đang làm cái trò gì vậy?... Dùng thìa bạc để kiểm tra sao?... Cũng may, hôm nay ta không cho độc dược vào nếu không tiêu rồi...” Hiền Chung nghĩ thầm trong đầu, nhú mày bức tức nhìn Diệu Nguyên.

- Thứ lỗi, cho tiểu nữ đã mạo muội làm phá đi tách trà ngon của bệ hạ... Thật may trong trà không có gì... Thôi, chúng thần cũng không còn chuyện gì, chúng thần xin cáo lui. Hy vọng, bệ hạ sẽ một lần đặt chân lên núi Yến Du một lần, biết đâu sẽ có bất ngờ dành cho bệ hạ thì sao?...

Nói xong, Diệu Nguyên cúi đầu hành lễ rồi cùng Văn Duệ rời khỏi, Diệu Nguyên chột nhếch môi cười ma mị.

- Hai người khoan đi đã!

Diệu Nguyên và Văn Duệ chột dừng lại khi nghe Đào Biểu gọi.

- Người có phải thật sự là Diệu Nguyên không?...

Đào Biểu thắc mắc hỏi, ánh mắt hiện rõ sự đã nghi từ lúc Diệu Nguyên bước vào trong chính điện.

- Ngài nghĩ ta giống với nữ nhân tên là Diệu Nguyên thật sao?

Diệu Nguyên mỉm cười điềm nhiên nói.

- Suyt chút ta quên, chủ nhân của chúng ta có bức thư này muốn đưa ngài. Nếu không còn gì nữa chúng ta đi đây.

Diệu Nguyên cùng Văn Duệ nhanh chóng rời khỏi. Đào Biểu cầm lấy bức thư trong sự khó hiểu, ngài nhanh chóng mở thư ra xem. Đôi đồng tử chột giãn rộng khi đọc những gì trong bức thư viết “hãy bảo vệ bệ hạ! Hoàng quý phi đang cho bệ hạ uống độc dược để sát hại bệ hạ nhằm giúp kẻ khác lên ngôi vị”.

- Bệ hạ!

Đào Biểu vội guồng chân chạy vào trong chính điện sau khi đọc xong bức thư.

Bệ hạ bỏ cái thìa bạc ra khỏi tách trà hoa nhài rồi uống một uống một hơi đến cạn vì người cũng thấy cổ họng hơi khát, vội lại người uống cho hết để Hoàng quý phi đi khỏi đây vì người không thích nàng ta ở bên cạnh mình. Người cũng chẳng mở miệng hay liếc nhìn Hoàng quý phi lấy một lần mà cầm cuốn sách đọc.

- Bệ hạ thấy trà có ngon không?

Hiền Chung hỏi nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng và lạnh nhạt của bệ hạ dành cho nàng ta.

Bất chợt, bệ hạ cảm thấy cơ thể đau nhói lên, nét mặt trở nên tái nhợt, mồ hôi chảy nhễ nhại. “Phụt” máu trong miệng người học ra một màu đỏ tươi khiến Hiền Chung vô cùng hoảng hốt, tay người cầu chặt vào bàn rồi người ngã gục xuống ngất lịm đi trong vô thức.

- Bệ hạ... bệ hạ... người đâu...

Hiền Chung gào thét lên trong sợ hãi, tay chân run rẩy lay lay người bệ hạ.

- Bệ hạ...

Đào Biểu từ ngoài chạy vào khi thấy bệ hạ bất tỉnh gục đầu trên bàn với vũng máu bê bết trên bàn. Ngài vội kêu người đưa bệ hạ tới Thái y viện ngay lập tức, nét mặt của ngài vô cùng lo lắng. Hiền Chung định chạy theo để xem tình hình như thế nào thì bị Đào Biểu cản lại.

- Trà hoa nhài có độc do nương nương mang tới nên nương nương phải bị giữ lại để điều tra.

- Không phải ta làm... Sao người dám...

Hiền Chung gằn giọng nói, nét mặt vô cùng tức giận.

- Mau giải Hoàng quý phi đi!

...

Ngày hôm sau, tại lãnh cung:

Hiền Chung cứ đi qua đi lại lo lắng vô cùng kèm theo nỗi lo sợ. “Mình chắc chắn đã không cho độc dược vào trong trà tại sao bệ hạ lại bị trúng độc chứ?... Chắc chắn có kẻ hại mình...” nàng ta nói, ánh mắt hiện rõ những vẻ đa nghi, dù có nghĩ nát óc cũng không biết kẻ nào đã cho độc vào trà vì chính tay nàng ta pha trà cho bệ hạ.

- Phụ thân!

- Là Hoàng quý phi làm phải không?

Đại tướng quân từ ngoài đi vào nói giọng dứt khoát với nét mặt nghiêm nghị sau khi biết nữ nhi của mình phạm tội.

- Con thể với trời, chuyện này không phải do con.

Hiền Chung nói với giọng chắc chắn, ánh mắt của sự bi oan nhìn phụ thân của mình.

- Cung nữ của con phụ trách chuẩn bị nguyên liệu cũng không biết gì, vì con cũng có mặt để kiểm tra.

- Đại tướng quân, các quan triều thần đều đã đến rồi ạ.

Một tên lính chạy vào báo khiến Hiền Chung càng thêm sợ hãi, hai tay run run nắm chặt vào nhau.

- Phụ thân, phải làm sao bây giờ?

- Xin người bình tĩnh, Hoàng quý phi nương nương. Tuy rằng không có chứng cứ, Hoàng quý phi không phải là chủ mưu. Nhưng cũng không có chứng cứ, người chính là chủ mưu. Hãy đường đường chính chính đến cùng! Nếu như bị ép đến cùng thì phụ thân sẽ ra tay cứu giúp!

Ngài nói giọng điềm tĩnh, trấn an Hiền Chung với vẻ mặt nghiêm túc cùng với ánh nhìn sắc bén.

Chính điện.

Các quan đại thần đều có mặt đầy đủ, họ đang bàn tán lùm xùm về chuyện bệ hạ bị chính Hoàng quý phi hạ độc. Thái hậu ngồi phía trên cùng với bệ hạ, sắc mặt người vẫn còn xanh xao và cơ thể còn yếu sau khi bị trúng độc nhưng kịp thời được uống thuốc giải độc, người đã gượng sức để tới chính điện, phan phui sự thật.

Hiền Chung từ ngoài bước vào trong chính điện một cách bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra, rồi cúi đầu hành lễ trước mặt bệ hạ và Thái hậu mà không tỏ ra một chút lo sợ.

- Bệ hạ, đã đưa quan điều tra đến ạ!

Đào Biểu từ ngoài đi vào cùng với quan điều tra có mặt.

- Vì thần xin thỉnh an bệ hạ.

Ông hành lễ.

- Tất cả đều đang đợi kết quả, khanh mau bắt đầu đi.

Thái hậu nói giọng đều đều ra lệnh.

Quan điều tra bắt đầu cho quả cầu bạc vào trà còn sót lại trong tách trà mà bệ hạ đã uống lén qua lén lại, rồi lấy hoa nhài chà nhẹ lên khay mạ bạc. Tất cả mọi người ai nấy đều cảm thấy hồi hộp chờ đợi kết quả.

- Đã có kết quả chưa?

Thái hậu nhìn quan điều tra hỏi.

- Vâng, trong trà thật sự có độc. Đây là loại độc từ nấm không màu, không mùi, không vị nên khi cho quả cầu bạc không có phản ứng nhưng hoa lại có độc. Vốn dĩ hoa nhài có màu trắng nhưng một điều kì lạ hoa này lại có màu đỏ, vì hoa đã được tẩm độc ạ.

Quan điều tra nói giọng đều đều khiến ai nấy đều tỏ ra bất ngờ, giãn căng đôi đồng nhìn về phía Hiền Chung. Nàng ta không tin đây là sự thật.

- Mau cho người lục soát tẩm cung của Hoàng quý phi nhanh lên.

- Vâng thưa Thái hậu nương nương!

Đào Biểu nhanh chóng cùng với thị vệ đi đến lục soát phòng của Hoàng quý phi theo lệnh của Thái hậu.

- Ta cũng muốn đi, lỡ như có kẻ muốn hãm hại ta thì sao?

Hiền Chung gằn giọng nói, ánh mắt đầy sự căm phẫn.

Tới nơi ở của Hoàng quý phi, Đào Biểu cho người lục soát khắp căn phòng, mọi đồ vật đều được lung tung hết cả lên khiến Hiền Chung vô cùng tức giận nhưng không thể làm gì được.

- Tướng quân!

Một tên thị vệ đi lại chỗ Đào Biểu đưa trước mặt ngài cái hộp đựng đầy hòa nhài đỏ khiến Hiền Chung hoàn toàn bất ngờ, mọi thứ đều đổ ập xuống đầu nàng ta. Ánh mắt nàng ta hiện lên vẻ hoang mang tột độ.

- Có cả độc dược ở đây nữa thừa tướng quân!

- Thật không ngờ Hoàng quý phi lại dám âm mưu sát hại bệ hạ bằng thứ độc dược như thế này. Mau đem chỗ hoa nhài với độc dược tới chỗ quan điều tra.

Đào Biểu gần giọng nói rồi ra lệnh cho thị vệ của mình đem số hoa nhài đỏ và độc dược đó đem đi, ánh mắt trừng lên nhìn Hiền Chung.

- Không phải ta!

Hiền Chung nâng giọng nói lớn.

- Người không cần giải thích với ta. Còn nữa, ta cũng biết rõ âm mưu của người là gì, lúc trước chính người đã sai cung nữ tên Diệu Nguyên bỏ độc vào trong trà để ám sát bệ hạ, rồi mua chuộc quan điều tra để đổ oan cho Minh phi. Nhưng ta đã cố tình giấu chuyện này không nói cho bệ hạ biết vì người là nữ nhi của Đại tướng quân, sẽ gây khó dễ cho bệ hạ.

Đào Biểu lại gần chỗ Hiền Chung nói hết tất cả sự thật làm nàng ta không thể nói gì, giãn căng đôi đồng tử nhìn ngài đầy sự căm hận, tay siết chặt vào vạt váy rồi bị ngài lôi đi tới chính điện.

...

- Thừa bệ hạ, đã tìm thấy hộp chứa hoa nhài đỏ có độc với độc dược.

Đào Biểu nói giọng đều đều, nét mặt vô cùng nghiêm túc.

- Cái đó không phải của ta!

Hiền Chung gần giọng nói, phân bua mọi chuyện, ánh mắt hiện rõ nỗi oan ức nhìn bệ hạ và phụ thân của mình.

- Hoàng quý phi không chỉ sát hại bệ hạ một lần mà trước đó đã sai tiểu nữ bỏ độc để hại bệ hạ nhưng nhờ có Minh phi nương nương phát hiện nên bệ hạ mới không sao. Bệ hạ, hành vi độc ác này của Hoàng quý phi là mưu đồ chính trị.

Một giọng nói vang lên khiến tất cả mọi người đều quay ra nhìn và chủ nhân của giọng nói đó không ai khác chính là Diệu Nguyên. Từng câu từng chữ mà Diệu Nguyên nói ra đều rõ mồn một, ánh mắt nhìn về phía Hiền Chung đầy mỉa mai vì cũng có ngày cô nói ra tất cả sự thật để minh oan cho Minh Phi nương nương, và điều đó đều nằm trong kế sách được Diệu Nguyên đã vạch ra mà không cho Minh Phi biết. Minh phi chỉ dặn dò cô là đây Hoàng quý phi nhắc bấy chứ không nói đến việc minh oan cho nương nương nên nhân cơ hội này cô muốn nói tất cả sự thật.

Hôm qua, chính cô đã cho hoa nhài tẩm độc vào trà của bệ hạ và cô đã mua chuộc thái y đưa thuốc giải cho họ để đưa bệ hạ uống. Còn Văn Duệ đã lên bỏ hộp hoa nhài đỏ cùng với lễ vật của các tiểu thương giàu có đem vào tẩm cung của Hoàng quý phi.

Bệ hạ vô cùng bất ngờ khi thấy sự xuất hiện của nữ nhân Yến hội mà người đã gặp hôm qua, những người không hiểu nữ nhân đó đang nói gì, nét mặt của người hiện rõ sự thất vọng.

- Bái kiến bệ hạ, chắc bệ hạ vẫn còn nhớ tiểu nữ là ai. Tiểu nữ chính là Diệu Nguyên, lúc trước là cung nữ của Hoàng quý phi.

Diệu Nguyên điềm tĩnh nói.

- Vậy người hãy nói rõ mọi chuyện cho trẫm biết được không? Thật sự ta không hiểu gì cả.

Người nhìn Diệu Nguyên nói giọng đều đều.

- Chính Hoàng quý phi đã sai tiểu nữ bỏ độc ám sát bệ hạ trong yến hội nhằm giúp kẻ khác lên ngôi vua và tăng quyền lực cho mình. Hoàng quý phi còn lấy một khoản tiền lớn và vàng trong ngân khố quốc gia để giúp kẻ phản loạn nữa. Thật sự Minh phi hoàn toàn bị oan, mong bệ hạ hãy xem xét công bằng.

Diệu Nguyên nghẹn ngào nói, ánh mắt đỏ hoe chứa đựng những giọt lệ vì vui mừng và cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, khi đã trút bỏ nỗi oan ức trong lòng bấy lâu nay, cũng coi như cô đã trả được ơn nợ này cho Minh Phi.

- Bệ hạ, xin người hãy lập tức phế truất Hoàng quý phi và xử tội chết ả. Xin bệ hạ xem xét!

Tất cả quan lại trong triều đình đều lên tiếng.

Hiền Chung cảm thấy mọi thứ trước mắt như sụp đổ, vì ai cũng quay lưng cả kẻ cả phụ thân của nàng ta cũng không thể cứu lấy nàng ta, vì đã phạm tội tày đình.

- Ta thật không ngờ Hoàng quý phi lại là người độc ác như vậy, uổng công ta đã tin tưởng người. Bệ hạ, mau hạ lệnh hành hình Hoàng quý phi trước bàn dân thiên hạ, coi như làm gương cho những kẻ khác có âm mưu chính trị, muốn hãm hại bệ hạ.

Thái hậu đứng dậy nói trong sự phẫn nộ, ánh mắt như đầy vết dao găm nhìn Hiền Chung.

- Còn nữa, tiểu nữ suýt quên không nói cho bệ hạ biết. Chính Hoàng quý phi đã cho người sát hại Minh phi lúc trên đường đi tới nơi bị đẩy.

Diệu Nguyên nói tiếp.

Lần này thì Hiền Chung không thể nào chối cãi khi sự thật đã quá rõ ràng, đôi đồng tử giãn căng nhìn Diệu Nguyên đầy sự uất hận.

- Bệ hạ, thật sự không phải là thần thiếp.

Hiền Chung gào khóc với ánh mắt thể hiện sự oan uổng trước mặt người.

- Mau lôi Hoàng quý phi xuống, chờ ngày hành hình.

Bệ hạ gầm giọng nói, ánh mắt vô cùng lạnh tanh đến đáng sợ.

Hiền Chung bị quân lính lôi đi nhưng kháng cự quay đầu về phía bệ hạ và phụ thân gần giọng nói lớn:

- Bệ hạ, thần thiếp bị mưu hại... Phụ thân, con bị oan! Phụ thân nhất định phải cứu con...

“Vân Du, ta xin lỗi...” người nói thâm trong miệng, một giọt nước mắt vô thức rơi xuống, hai bàn tay người siết chặt lại.

...

Vài ngày sau, Hiền Chung bị đưa ra trước thành để hành hình trước thiên hạ. Nàng ta đã bị treo cổ chết trong sự uất ức.

- Chúng ta về thôi. Như thế đủ rồi!

- Vâng thưa tiểu thư!

Ngọc Lan quay người bước đi với nét lạnh lùng trên khuôn mặt. “Đó là kết cục mà cô phải nhận lấy, Hiền Chung...” Ngọc Lan nghĩ thầm rồi cùng Tiểu Lệ rời khỏi Đông Kinh, trở về núi Yên Du.

Trên con đường mòn trải đầy những cây hoa sứ đang ra hoa nở rộ, người đang bước đi một cách chậm rãi để cảm nhận không khí trong lành nơi đây. Người mặc trên mình bộ y phục của thường dân để thuận tiện ra ngoài cung mà không bị ai phát hiện, mái tóc bay nhẹ trong gió. Nhìn người không khác gì một chàng thư sinh nho nhã với dáng vẻ anh tú, bỏ đi vỏ bọc của một vị quân vương thường ngày.

- Nơi đây thật yên bình, không ngờ Yên Du lại có một nơi như thế này.

Người nói giọng trầm thấp, ánh mắt có phần thoáng buồn.

- Bệ hạ, đi thêm một đoạn nữa là tới chợ Yên Du rồi ạ.

Đào Biểu nhìn bệ hạ nói.

- Vậy sao? Ta muốn tới đó xem thử.

- Thần nghe nói, lúc trước nơi đó là một ngôi làng bị bỏ hoang nhưng sau đó được một nữ nhân cho lập lại nhờ số đá quý tìm được trên một ngôi chùa hoang, mà người dân ngôi làng ở trước đó truyền rằng có một hang động chứa rất nhiều đá quý nhưng không một ai tìm ra. Nữ nhân đó đã tự lập nên Yên hội mới đây không lâu và chính họ đã giúp chúng ta xây thủy lợi và cấp phát tiền cho người dân.

Đào Biểu nói cho bệ hạ những gì mình biết được.

Người im lặng không nói gì, chỉ mỉm cười rồi thôi. Người cứ thế bước đi về phía trước nhìn ngắm mọi thứ xung quanh. Thì bất chợt người dừng lại khi nhìn thấy phía trước, một nữ nhân đang đứng ở gần cây hoa sữa, mặc bộ y phục với áo giao lĩnh vật chéo màu trắng với váy cùng màu. Tóc xõa dài bỏ luống có cài một kẹp bằng bạc họa tiết hình hoa.

Người không nhìn thấy rõ mặt của nữ nhân đó, người càng nhìn càng thấy quen thuộc. Bất giác nữ nhân đó quay mặt lại khiến người như đứng hình, nét mặt vô cùng ngạc nhiên, miệng thốt ra hai chữ: “Vân Du...”. Ánh mắt người chợt lảng động những giọt lệ tưởng chừng sắp rơi.

- Bệ hạ, đó chẳng phải là Minh phi nương nương sao?... Không lẽ, nương nương còn sống sao?

Đào Biểu nói với giọng đầy bất ngờ, không thể tin vào mắt mình khi nhìn thấy nữ nhân phía trước.

- Tiểu Lệ à, đi đâu mà lâu vậy chứ?

Ngọc Lan đi qua đi lại cảm thấy sốt ruột, không biết Tiểu Lệ làm cái gì mà lâu như thế. Cô chỉ sai Tiểu Lệ đi mua một chút hoa quả mà đi hơn nửa canh giờ rồi mà không thấy quay lại, làm cô có chút bực mình.

- Vân Du!

Hình như, cô nghe thấy ai đó gọi tên mình nên quay người lại xem thử. Chân cô như đứng sững lại khi trước mặt cô, người mà cô yêu thương ở ngay phía trước. Trong lòng cô trực trào dâng một cảm xúc khó tả, bao nhiêu nỗi nhớ đều tuôn ra, những giọt nước mắt chảy xuống.

- Bệ hạ!

Bất giác, Ngọc Lan chạy tới ôm chầm lấy người trong niềm thương nhớ. Người vòng tay ôm chặt lấy cô với dòng cảm xúc lẫn lộn khi gặp lại nhau. Người khẽ buông cô ra, đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt của cô rồi trầm giọng nói:

- Ta tưởng sẽ không bao giờ được gặp lại nữa, Vân Du!

- Ta vẫn luôn theo dõi người từ xa mà!

Ngọc Lan nói giọng nghẹn ngào, nhìn bệ hạ với ánh mắt sâu lắng.

...

- Người nói gì?... Hoàng quý phi đã chết rồi sao...

Lạng sơn vương Lê Nghi Dân găm giọng nói, nét mặt nhăn nhó pha bất ngờ kèm theo tức giận.

- Giờ Hoàng quý phi chết rồi, thì chúng ta mất đi nguồn tiền từ ngân khố để duy trì đội quân thừa ngài.

Tên thân cận của chàng ta nói, nét mặt vô cùng lo lắng.

- Bằng mọi cách ta phải lấy lại ngai vàng vốn dĩ thuộc về ta, ta không chấp nhận chuyện này.

Chàng ta nói giọng đầy căm hận cùng với lòng oán hận ấp ủ bao lâu nay.

- Tại hạ quên chưa nói cho ngài biết một chuyện bí mật động trời này.

- Chuyện gì?

- Ta nghe lời đồn rằng, Đức vua không phải con ruột của vua Lê Thái Tổ. Trước đó Thái hậu đã mang thai trước khi vào cung.

Hắn ta nói với giọng xảo quyệt cùng với ánh mắt đầy ma mị.

- Người nói có thật không?

- Tại hạ không biết có đúng không? Nhưng có lẽ là thật!

Chàng ta nghe hắn ta nói, hai tay siết chặt lại, ánh mắt hiện rõ sự hận thù. Trong đầu đang toan tính một chuyện gì đó sắp làm.

...

- Nàng chính là chủ nhân của tiểu thương Yến hội thật sao?

Bệ hạ có chút ngạc nhiên khi nghe Vân Du kể lại tất cả mọi chuyện.

- Vâng, bệ hạ! Ta đã sử dụng nguồn đá quý và tiền vàng đó để giúp người dân có thể sinh sống và buôn bán qua ngày. Tất cả đều có sự giúp đỡ của sư huynh Văn Duệ và Diệu Nguyên đây...

Ngọc Lan mỉm cười nhìn bệ hạ nói và không hết lời khen ngợi Văn Duệ và Diệu Nguyên. Nhờ có hai người họ mà cô mới có thể sống được ở nơi hoang vu và hẻo lánh này, còn giúp cô làm việc lớn đó là vạch trần âm mưu của Hoàng quý phi.

- Thật vậy sao?... Ta sẽ trọng thưởng cho họ... Còn nữa, ta muốn nàng trở về hoàng cung với chức vị là Hoàng quý phi, ta không muốn mất nàng thêm một lần nào nữa.

Người nói với giọng chân thành, nhìn cô với ánh mắt sâu lắng.

- Vâng, bệ hạ!

...

Hôm sau, Ngọc Lan trở về hoàng cung với danh phận là Hoàng quý phi do bệ hạ sắc phong, trong lòng cô thật sự vui mừng và cảm thấy hạnh phúc. Cô từ trong kiệu bước ra với dáng vẻ thanh tao cùng nét đẹp thoát tục của một Hoàng quý phi đầy uy quyền. Cô khoác trên mình bộ váy yếm màu trắng

bằng tơ lụa được thêu dệt tỉ mỉ, cùng với áo khoác ngoài màu đỏ nổi bật. Tóc búi gọn cùng vương miện được đính đá quý tinh tế giúp cô thêm phần quyền lực.

- Nương nương, trong người thật sự rất là đẹp.

Tiểu Lệ nói giọng hóm hờ , miệng nở nụ cười thật tươi.

Đúng lúc, Thái hậu xuất hiện đi tới chỗ Ngọc Lan với dáng vẻ quyền uy vốn có, ánh mắt điềm đạm nhìn Ngọc Lan không còn ác cảm nhưng lúc trước.

- Thái hậu nương nương!

Ngọc Lan cúi đầu hành lễ thể hiện sự kính trọng, mỉm cười nhìn bà.

- Ta đã biết tất cả sự thật, hãy thứ lỗi cho những sự hiểu lầm của ta đối với Hoàng quý phi.

Thái hậu nói giọng chân thành, ánh mắt nhìn Ngọc lan chứa đựng những cảm xúc.

- Tất cả những gì đã xảy ra thì hãy cho qua đi, thân thiếp cũng không muốn nhắc lại.

Ngọc Lan nói giọng nhẹ nhàng.

- Được rồi, tối nay bệ hạ tổ chức yến tiệc, Hoàng quý phi về trung điện để chuẩn bị.

- Vâng, Thái hậu nương nương.

Ngọc Lan cúi đầu rồi đi tới cung tẩm của mình cùng với Tiểu Lệ, Diệu Nguyên và Văn Duệ. Họ sẽ là những người thân cận ở bên cô, giúp cô làm những việc chính sự liên quan đến quốc gia.

Cô xoa lắc tay hạt ngọc trai do bệ hạ tặng cho cô lúc ở núi Yến Du thì bất chợt nó đứt ra tan tành, những hạt ngọc trai văng tứ tung. Nét mặt của cô đột nhiên chuyển sang nghiêm trọng, cô cảm thấy lòng mình bất an và bồn chồn.

- Nương nương, cái vòng tay của người...

Diệu Nguyên nói giọng bất ngờ.

- Sư huynh, ta muốn nhờ huynh một chuyện...

Ngọc Lan nói giọng trầm thấp pha sự bất ổn.

- Chuyện gì, nương nương?

- Tối nay, bệ hạ tổ chức yến tiệc ta không muốn có bất cứ gì xảy ra cả. Ta sợ Lạng sơn vương sẽ làm loạn nên huynh hãy cho quân lính canh gác kĩ càng cho ta.

- Vâng, nương nương!

Văn Duệ gật đầu đáp.

...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Văn Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 16 (the end)

Tối, yến tiệc diễn ra linh đình và nhộn nhịp với tiếng nhạc ngân vang cùng với những mỹ nữ múa hát ở trước chính điện.

Ngọc Lan đã thay bộ đại y phục dành cho Hoàng quý phi màu đỏ có họa tiết hình con khổng tước. Hiện cô đang ở trong cung cấm của bệ hạ ngồi đợi bệ hạ về. “Sao mình lại cảm thấy lo lắng, bồn chồn như thế này... mà thôi gạt nó quên đi, chắc do mình suy nghĩ nhiều nên căng thẳng quá thôi... mình nên vui mới phải...” cô nói thầm, hít một hơi thật sâu rồi phả ra một cách thoải mái và dễ chịu.

- Nương nương, hay để tiểu nữ tháo vương miện trên đầu người xuống cho nhẹ đầu.

Tiểu Lệ nhìn cô nói.

- Không cần đâu, ta chờ bệ hạ tới rồi tháo cũng được.

Ngọc Lan nhẹ giọng nói, nhìn Tiểu Lệ mỉm cười.

Bất chợt, cánh cửa mở toang ra khiến Ngọc Lan và Tiểu Lệ giật mình, đôi đồng tử giãn rộng khi thấy một tên mặc đồ đen từ trên xuống dưới không khác một tên sát thủ, che kín mặt, trên tay cầm một thanh kiếm dài sắc bén dính máu.

- Ngươi... Ngươi là ai? Sao dám xông vào cung cấm của bệ hạ vậy?

Tiểu Lệ gần giọng nói, nét mặt hiện rõ vẻ sợ hãi, mặt cắt không còn giọt máu. Ánh mắt nhìn ra phía ngoài cửa, những cung nữ thái giám đều đã bị giết chết.

Hắn ta cười bỏ miếng vải đen che mặt xuống khiến Ngọc Lan và Tiểu Lệ hoàn toàn ngạc nhiên. Ánh mắt hắn vô cùng dữ tợn nhìn cô rồi chợt nhếch môi cười ghê rợn.

- Lạng sơn vương!

Ngọc Lan thốt ra ba chữ rõ mồn một, nét mặt tỏ ra bình thản để không lộ sự lo sợ bên ngoài, ánh mắt trừng lên nhìn hắn, tay siết chặt lại cố gắng giữ bình tĩnh. Cô không ngờ Lạng sơn vương Lê Nghi Dân lại vào được đây. “Không lẽ ngoài cung xảy ra chuyện gì rồi sao?... Văn Duệ huynh...” cô nghĩ thâm trong đầu, cảm thấy vô cùng rối trí.

- Làm sao đây nương nương?... Người đâu... có ai ngoài đó không, mau cứu bọn ta..

“Xẹt”

- Tiểu Lệ!

- Nương... nương...

Ngọc Lan hét lên khi nhìn thấy Tiểu Lệ ngã xuống nền vội chạy tới đỡ lấy, Tiểu Lệ bị hắn chém một nhát mạnh vào người, máu túa ra thật nhiều rồi Tiểu Lệ nhắm nghiền mắt lại, nghiêng đầu với hơi thở đã tắt.

- Tiểu Lệ à... Mau tỉnh lại đi... Tiểu Lệ...

Ngọc Lan lay lay người Tiểu Lệ với bờ môi run run, sự sợ hãi hiện rõ trên khuôn mặt với bàn tay dính đầy máu, ánh mắt cô đỏ hoe với giọt nước mắt chảy xuống khi Tiểu Lệ bị giết chết. Cô đứng phát dại nhìn trừng vào mặt hắn gần giọng nói:

- Ta sẽ không để ngươi thực hiện được mục đích của mình!

— Vậy sao?... Để xem ngươi định làm gì... Từ một nữ nhai đầu ta gặp lần đầu tiên, không ngờ lại trở thành Hoàng quý phi. Chính ngươi là nguyên nhân khiến Hoàng quý phi trước bị xử tội chết, làm kế hoạch của ta bị thất bại. Ta phải giết chết ngươi!

Dứt lời, hắn vung kiếm xông tới chỗ Ngọc Lan khiến cô không kịp trở tay, nhưng cũng may cô nhanh trí rút lấy cái trâm cài tóc ném thẳng tới, trúng vào tay hắn. Hắn nhăn mặt đau đớn, ánh mắt hiện rõ sự tức giận.

Nhân cơ hội, Ngọc Lan nhanh chân chạy đi thì “Xẹt” một nhát kiếm sâu từ phía sau lưng, đôi đồng tử giãn rộng rồi cô ngã khụy xuống dưới nền một cách đau đớn, máu túa ra liên tục. “Làm sao bây giờ... Thiếp không thể bảo vệ người được nữa rồi...” cô nói thâm trong miệng, giọt nước mắt hoen mi chảy xuống và đôi bờ mi dần khép lại.

Đúng lúc, bệ hạ bước vào cung ấm của mình, không thể tin vào mắt mình khi trước mặt người là những cung nữ, thái giám bị giết chết. Người không biết chuyện gì đang xảy ra nữa, nét mặt vô cùng hốt hoảng.

- Văn Du!

Người vội chạy vào bên trong, hai chân người như đứng sững khi thấy Văn Du nằm bất động dưới nền với vũng máu đỏ tươi. Người vội khụy xuống ôm lấy Văn Du với nét mặt lo sợ, lay lay người Văn Du nhưng không có một chút phản ứng gì, đôi bàn tay nàng vô cùng lạnh lẽo.

- Văn Du, nàng mau tỉnh lại đi... Đừng như thế... nàng không được chết... Nàng không thể bỏ ta mà đi như thế được...

Người gào thét trong nỗi đau ập đến đột ngột, mọi thứ chỉ vừa mới đây thôi người gặp lại Văn Du tưởng chừng sẽ không bao giờ được gặp lại, thì lần này nàng đã thật sự rời bỏ người.

“Phập”

Lạng sơn vương đã từ phía sau tấm rèm lao ra, cầm thanh kiếm trong tay đâm một nhát xuyên qua người của bệ hạ, khiến người vô cùng bất ngờ, ánh mắt đau đớn nhìn hoàng huynh của mình.

- Hoàng... huynh...

Người nói không rõ chữ, máu trong miệng phụt ra.

Hắn rút nhanh thanh kiếm ra khỏi người, máu tứa ra thật nhiều. Người ngã phịch xuống chết một cách bất ngờ mà không nói được một lời nào.

Lê Nghi Dân đã cùng viên chỉ huy Lê Đắc Ninh là người chỉ huy vệ binh nội ứng, cùng các hạ thủ tin cậy là Phạm Đôn, Phan Bổng, Trần Lăng và 100 quân ban đêm bắc thang chia làm ba đường vào cung cấm để giết vua Lê Nhân Tông ở tẩm điện.

Khi biết Nghi Dân sẽ làm đảo chính, Nội nhân thị thái hậu phó trưởng Đào Biểu đã giả mạo làm Lê Nhân Tông, khoác hoàng bào và lên long sàng mà nằm, nhưng không may bị Nghi Dân biết được nên bị giết chết. Hôm sau, Thái hậu cũng bị hại.

Lê Nghi Dân tự xưng hoàng đế nhưng chỉ ở ngôi được 8 tháng bị các đại thần trong triều binh biến giết chết. Sau đó Gia vương Lê Tư Thành lên làm vua, sử gọi là Lê Thánh Tông.

...

Trở về thời thời hiện đại.

Tại bệnh viện Quốc tế.

Ngọc Lan nằm trên giường bệnh trắng muốt, trong tình trạng hôn mê phải thở nhờ oxi, nét mặt trong đã ổn hơn kể từ lúc bị tai nạn giao thông xảy ra cách đây đã lâu. Tiếng máy trợ tim kêu “tút... tut...”.

Những ngón tay chợt cử động, mi mở dần hé mở, Ngọc Lan đã tỉnh lại sau một giấc mộng dài. Ánh sáng bên ngoài ô cửa kính rọi vào khiến cô cảm thấy chói mắt, cô đưa mắt nhìn xung lên trần nhà cảm thấy đầu nặng trĩu, cơ thể như bùn rùn có cảm giác nặng nề.

Cô chống tay ngồi dậy chợt nhận ra mọi thứ xung quanh dường như đều trở nên khác lạ, cô đưa tay sờ lên phía ngực trái của mình có cảm giác nhói đau. “Mình đã quay về thời hiện đại rồi sao?... Bệ hạ... Không biết người sẽ như thế nào nữa?... Rốt cuộc tất cả đều là sự thật hay chỉ là một giấc mộng?... Có lẽ tất cả đều đã chấm dứt ngay tại khoảnh khắc đó...” Lan nói giọng nghẹn lại, nước mắt chợt rơi xuống. Lan lấy tay lau đi những giọt nước mắt rồi rút phắt ống truyền dịch ra khỏi tay, bước xuống giường nhấc chân bước đi một cách chậm chạp, vì cô hôn mê đã lâu không hoạt động nên có cảm giác hơi tê.

Ngọc Lan mở cửa bước ra, lưng chừng bước đi vài bước chân trên hành lang thì chợt đứng lại khi thấy phía trước cách cô một đoạn khá gần, có một chàng trai đang đứng gần đây lan can nhìn về phía ngoài kia, hai tay đút vào túi quần, mái tóc đen bay nhẹ trong gió. Người con trai đó mặc chiếc áo sơ mi dáng rộng màu xanh dương với quần kaki ống cùn màu đen, nhìn đáng vẻ vô cùng thanh tú. Cô neho mắt để nhìn rõ hơn, càng nhìn càng thấy giống người đó mà cô yêu thương nhưng cô không nhìn thấy rõ mặt nên nhích thêm vài bước nữa.

Bất giác, người con trai đó quay người lại khiến cô như đứng sững, tim như chệch đi một nhịp, miệng cô chợt thốt ra hai từ “Lục Kỳ...”, một giọt nước mắt chợt rơi xuống trên khuôn mặt hốc hác của cô. Thật sự người con trai đó rất giống với người mà cô yêu thương trong quá khứ.

Nét mặt cậu không hiện một cảm xúc gì ngoài thần thái lạnh lùng nhưng ánh mắt của nhìn cô như chứa đựng một sự sâu lắng. Cậu nhấc chân từng bước đi tới nhẹ nhàng dang rộng vòng tay ôm lấy cô vào lòng, khiến cô vô cùng bất ngờ nhưng cảm giác ấm áp và an toàn này cô có thể cảm nhận được sự quen thuộc.

- Anh đợi em lâu rồi, thật may em đã tỉnh lại, Ngọc Lan!

Cậu nói giọng trầm thấp rồi buông nhẹ Ngọc Lan, khẽ đưa tay lau đi giọt nước mắt trên khuôn mặt cô.

Cậu chính là Lê Duy Nam – con trai của tập đoàn đá quý nổi tiếng mà cô sẽ lấy để cứu lấy tập đoàn nhà cô đang rơi vào bờ vực phá sản. Cậu đã thích thầm cô từ lâu và lúc nào cũng theo dõi cô ở trường, cậu và cô đã từng có hôn ước với nhau từ nhau hai bên gia đình. Khi nghe tin cô bị tai nạn lúc đó cậu đã vô cùng hoảng hốt vội chạy tới bệnh viện ngay lập tức, nhưng trên khi chạy ra khỏi lễ đường thì cậu bị một chiếc xe ô tô tông trúng và rơi vào tình trạng hôn mê, cậu cũng chỉ vừa tỉnh lại cách đây vài ngày mà thôi.

- Anh... chờ... em sao? Anh thật sự là Lục Kỳ mà em yêu thương thật sao?

Ngọc Lan nói giọng nghẹn ngào không rõ chữ, ánh mắt nhìn Duy Nam hiện lên những cảm xúc khó tả rơm rớm nước mắt.

- Ở một nơi nào đó, anh đã gặp em với danh phận công tử Lục Kỳ và em là Vân Du.

Duy Nam nói giọng đều đều, đưa tay vuốt lấy mái tóc vén gọn qua một bên rồi mỉm cười nhìn cô.

- Đúng là anh rồi!

Ngọc Lan ôm chặt lấy anh với dòng cảm xúc lẫn lộn, cô tưởng chừng sẽ chẳng bao giờ được gặp lại người mà cô được xem là một nửa quan trọng của đời mình.

Hai người trao cho nhau cái ôm hạnh phúc giống như họ đã gặp nhau thêm một lần nữa giữa cuộc đời này. Họ sẽ cùng nhau nắm tay bước đi trên con đường của tuổi trẻ với tuổi thanh xuân tươi đẹp cùng tình yêu vĩnh cửu.

....

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Nàng Vân Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.